

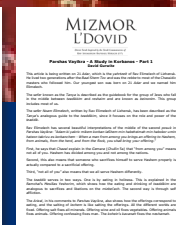
BS"D • Vo. 2 | Issue 26 | No. 75 • MONSEY: Candle Lighting - 6:58 • Shabbos Ends - 8:30 (72 min past shkiah) • March 28, 2020 • 3 Nisan, 5780

רס התורה

DIVREI TORAH FREELY PRINTED & DISTRIBUTED BY RAMAPOST

"בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך"

PARSHAS VAYIKRA

ANFEI EREZ • SHVILEI PINCHAS • TIV HAKEHILA • AREIVIM • MIZMOR L'DOVID

PENINIM ON THE TORAH • PARSHA PSHETEL • RAV BRAZIL

ENGLISH
DIVREI TORAH

SPONSOR A DVAR TORAH

SPONSOR AN ENTIRE WEEK FOR \$360

Following Daas Torah, Ramapost is sharing the opportunity to sponsor weekly Divrei Torah. The following publications are read by hundreds of people every Shabbos. Sponsor an individual Dvar Torah or the entire collection, in the zechus of a choleh, l'eiluy nishmas, or for someone in need. A small message can be put on the Dvar Torah of your choice which will be distributed across Monsey and online.

CHOOSE A DVAR TORAH TO SPONSOR
CONTACT US WITH A PARSHA AND OPTIONAL MESSAGE

\$180

Ram HaTorah
150 WEEKLY*
Compilation of Divrei Torah
(English & Hebrew)

\$126

Meoros Hatzadikkim
300 WEEKLY*
Dvar Torah & Weekly Yahrzeits
(English)

\$100 (MONTHLY)

Divrei Chizuk
800 MONTHLY*
R' Gamliel Rabinowitz
(Hebrew)

\$100

Torah Wellsprings
200 WEEKLY*
R' Elimelech Biderman
(English / Yiddish)

\$72

Sichat Hashavua Hitkashrut & Likutay Torah
125 WEEKLY*
(Hebrew / English)

\$54

Oneg Shabbos
50 WEEKLY*
Compilation of Divrei Torah
(English)

\$*

Areivim
400 WEEKLY*
R' Shmuel Gluck
(English)
*CONTACT INFO@

*AMOUNT DISTRIBUTED

פרשת ויקרא

ג' ניסן תש"פ VOL. 1 / ISSUE 31

If only we would have been Zoche to hear the start of Sefer Vayikrah this Shabbos. Maybe reading it ourselves from a chumash, slowly, in isolation, will yield greater mindfulness to the wording of the Pesukim. We should note the words the Torah uses to describe the “giver” of the Karban. Right away (1:2) he is described as ‘אדם כי יקריב מכם קרבן לה’. As Adam, the bringer of the Olah. Whereas in (2:1) he is described as נפש כי תקריב קרבן מנחה לה’. The Nefesh, the soul that brings a Mincha.

Let’s deal with the Adam first. It is always easier to deal with a “Mentch” Rashi brings the Chazal that is in fact a reference to Adam Harishon, who owned the entire world, brought a Karban that belonged to him- not stolen- so too his descendants should also not offer a stolen Karbon. There is an עומק here we need to focus on. Sacrifice is defined as “Forfeiture of something highly valued.” Meaning I’m ready to give up something that has special significance and benefit to me. The sacrificed can be made for a deity, for family, for even money if deemed worthy. Chazal are telling us if you want your Karbon to Hashem to achieve its purpose, it must be yours so that you are forfeiting something “מכם” from you yourself. Giving someone else’s animal as a Karbon is like the man said, “No shirt off my back.” The full עומק will be clarified when we learn about the מחלוקת רמב"ם ורמב"ן soon.

Now, let’s deal with the “Nefesh”- as usual dealing with our souls is much more complex. Rashi again leads us to the Chazal that the only place that the bringer of the Karbon is called Nefesh is by the Karbon Mincha, usually brought by a poor person, scraping together the pennies. Says Hakodosh Baruch Hu, I consider as if he brought his “soul” as a Karban because what he brought really came מכאן, from you and the things that have great value in your life. He really sacrificed something.

Sefer Vayikrah always brings us into the famous מחלוקת

about the nature of Karbanos. The Rambam in the מורה (ח"ג פל"ב) holds that the Karbanos were a device to show that these animals- worshipped as G-d’s - as the sheep in Mitzraim were- are really nothing, just food for supper. Only to repudiate, and to condemn the Avodah Zarah. The Ramban in the beginning of the Parsha questions when Adam Harishon brought his Karban, there were no Avodah Zarah’s in the world (see Rambam in the beginning of Hilchos Avodas Kochavim) what could have been the purpose then? The Ramban teaches that karbanos relate to the Shoresh of Karban which is Karov- to become close, to connect. When man feels disconnect (through sin) or distant and that bothers him, he climbs the Har Hashem with his “sacrifice” in hand to bridge the gap he feels. Students of human nature have determined that more love is generated in the heart of the “giver” than is generated in the heart of the “receiver”, despite logic being otherwise. Giving something to Hashem- EVEN THOUGH HE DOESN’T NEED IT- creates a closeness, a link, creates a “karov” to Hashem. The more of “you” that you give, the bigger the “sacrifice”, the closer you get. Rav Gedalyahu Shor (Ohr Gedalyahu Moadim page 136) holds that the Rambam can also follow this approach. Avodah Zarah does not necessarily mean idols, images, etc. there are many altars that man bows to. A most common one is the “Ani”, man’s ego, the one that allows him the pipe dream of being in charge of his own destiny. It’s the “Ani” that somehow sneaks into his mind that he got to where he is on his OWN; what the Torah calls כחי ועצם ידי עשה לי החיל הזה. Rav Schor points out that Chazal say that the Avraham Avinu had 400 Perakim, means there are too many things that create distance between man and The One Above, making man feel remote from Shechina. So, the Rambam can also hold that the purpose of Korbonos is being mans close ודבק לבנו and remove the “Ani” that always separates him. That would be the disposal

-1-

MOSDOS ZICHRON EREZ was established in 2005 under the leadership of Rav Chaim Zev Levitan and is dedicated to older Bais Medrash bochurim who have chosen to pursue the path of Zevulun while rooted in the tents of Yissachor. B"v they have had great siyata d'shmaya in enabling these bochurim to shteig and face the world as real Bnei Torah. Rav Levitan's reputation in the chinuch field and his warm and caring personality have led to the tremendous hatzlocho of this wonderful mosod.

For more information please visit WWW.ZICHRONEREZ.COM

A COLLECTION OF TORAH THOUGHTS BY

Rabbi Chaim Z. Levitan

ענפי ארז

branches of a cedar tree

בס"ד

of the Avodah Zarah, of the ego.

We've started the Sefer of Karbonos during a time where we are asked to give Karbonos in our daily lives- REAL SACRIFICES- Hashem Yirachem, our Shuls, our Yeshivos are shuttered and Yidden daven and learn at home-זאהלען.

What a "sacrifice" and the Yidden that resisted- although being foolish and inconsiderate and irresponsible- were still driven by the fact a yid without a shul איז נישט קיין איד just couldn't take it. We all know the type. Some Yidden, the moment they walk into shul its like a sharp piece of dust flew into their eye. They just got to get out of here and if the chazzan davens with a little bit of Kavana (Not the ones that seriously schlep like the slow boat to china- sorry) they roll their eyes with dismay written all over their faces. They are wonderful people, they just have this condition. (I think they call it GGOS- gotta get out of shul) One of the them told me this week, "I thought I would never say this, but I miss shul." For every Jew this is a major sacrifice.

There is another point that needs our attention. The house arrest so many of us are under, is especially hard for children and adolescents of all ages. The life we have all gotten used to is one where due to affluence and societal ills our children and us really never had to say no to any of our whims and our Mishegas'en. Our lives swivel around being entertained and amusing recreation- all of which can be good if done correctly but not to center around. Our Rebbe, Rav Mendel Kaplan, used to say as only he could- with that delicious accent- Deh religion in America is ENJOY YOURSELF. The worlds problem today is that we can't enjoy ourselves. No restaurants, no trips, no NBA, no spring training etc. Our kids can't get a new wardrobe for Pesach- "I'm still wearing last year's Shabbos hat etc." or "I don't have a new sheitel for Yom Tov," etc. Not only that, many of us have had to think about our own mortality for the first time, with all the tzaros surrounding us. Maybe our real sacrifice is to let this experience teach us to take

life more seriously. We all need to rethink our excesses- were doing okay without them if we only stop to ponder what this Nisayon is really all about.

Think, BUT THINK POSITIVE- our Emunah in the fact that the עולם של רבנו runs the world means we are in good hands. The lesson our "אני" needs to sacrifice, its not me and my own devices that will get me and all of us out if this עת צרה ליעקב.

צור ישראל קומה בעזרת ישראל

אמני קאפירה
חיים טובים ואיתן

-2-

LAYOUT: RAMAPOST.COM

MOSDOS ZICHRON EREZ was established in 2005 under the leadership of Rav Chaim Zev Levitan and is dedicated to older Bais Medrash bochurim who have chosen to pursue the path of Zevulun while rooted in the tents of Yissachor. B"v they have had great siyata d'shmaya in enabling these bochurim to shteig and face the world as real Bnei Torah. Rav Levitan's reputation in the chinuch field and his warm and caring personality have led to the tremendous hatzlocho of this wonderful mosod.

For more information please visit WWW.ZICHRONEREZ.COM

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

לזכות רפואה שלמה:

מלכה בת רחל, מיכאל בן שולמית, יעקב משה בן דבורה שירה ואברהם יהודה בן שרה רבקה

רם התורה

טיב הקהילה

בס"ד
'ין לע' יקהילת שבת בניד'

בנשיאות מורנוהר"ר צר' גמליאל רבינוביץ שליט"א

English Edition

Vayikra

5780

No.

508.407

טיב המערכת

אם הכהן המשיח – If the anointed Kohen

Rebbe Nachman of Breslev said that the world is mistaken on two things: The world says that a Tzaddik [a righteous person] cannot stumble in sin, and this is not correct, for even a Tzaddik can stumble in sin, even though he can continue and still be a Tzaddik. The world is further mistaken by saying that a person who has stumbled with a sin cannot do Teshuva and correct his sin, and this too is not correct, for even if a person errs and commits a sin *chas v'shalom*, still, he can do Teshuva and correct his sin and become a complete Tzaddik. 'If you believe that one can be despoiled then believe that he can be corrected' (Likutei Halachos, Orach Chaim, Masah U'Matan 4:17).

We are now beginning Chumash Vayikra about which Chazal have said (Vayikra Rabbah 7:3): 'The pure should come and involve themselves in study of that which is pure'. In this parsha everyone is given the way to repent and correct his sins, when he is a simple person or a great person. One of the things that is possible to learn from our parsha is what Chazal said (Avos 2:4): 'Do not believe in yourself until the day you die'. From here we learn that these things were not said to just the plain folk, but rather, even to the great ones. It is written in the parsha (4:3), 'אם הכהן המשיח' – 'If the anointed Kohen will sin' and also (4:22), 'אשר נשיא' – 'when a ruler sins' and these words are shocking! We are talking about very exalted people, and still the Torah that they can sin!

This can act as an encouragement for every one of us. Anyone can fall at times, as Shlomo HaMelech said (Koheles 7:20) 'כי אדם אין' – 'For there is no man so wholly righteous on earth who always does good and never sins'. When a person sins, he must immediately repent with complete Teshuva, but the antagonist incites him by saying, "You are not worth anything. You are a low person who sinned. There is no way to do Teshuva. It is not possible to correct your sin." And so on. Words that are complete opposite of the truth. Our task is to be emboldened and strengthen faith in the Creator and His holy Torah which says that everyone is likely to sin, even a ruler and even an anointed Kohen. Still, there is hope, there is a way to rectify the sin, and *chas v'shalom* a person should not fall into despair because this is exactly what the antagonist wants. Rather, shake off the sin, grasp the way of Teshuva and believe that HaKadosh Baruch Hu accepts the Teshuva, for 'if you believe one can be despoiled, then believe that he can be corrected'.

- Tiv HaTorah - Vayikra

טיב ההשגחה

'שפע האין סוף ברוך הוא'

'The abundance of Baruch Hu is endless'

There are three famous stories that are customarily read on Parashas HaChodesh, the Shabbos when we *bentch* Rosh Chodesh as brought down in the name of the Maggid of Koznitz. There are those who tell them on 21 Adar, the *yahrzeit* of Rebbe Elimelech of Lizensk. The truth is that whenever stories are told about Tzaddikim their influence spreads throughout the world. There is a belief that whoever tells these three stories is guaranteed to Make Pesach easily.

I told the stories on the *yahrzeit*, 21 Adar, calmly in detail. Now, in this very difficult situation that rules the world, when many people have been laid off from work, and many others were forced to close their businesses and cannot make a living as usual at this time of year.

I requested that in the merit of these stories, abundance for Pesach that is almost upon all of Israel, should be aroused Above, that my difficult situation when my bank account is almost depleted and I have no idea how I will come up with money to cover my expenses?! The next day I called a relative to ask about the family and in the middle of our conversation, he asked me: "How much are you overdrawn in the bank?" I answered him in a whisper.

He immediately told me that he is making a deposit to my bank account since he knows that now with the Coronavirus, this is not a simple situation and he wants to help.

I am not talking about hundreds or a few thousand, I needed tens of thousands that I had not idea where I would come up with, and Hashem prepared it for me. This is what the stories truly accomplish, the teller and listener understand that the Creator of the World supplies all our needs in ways only He is able and the moment you believe in Him, Hashem can open up the door to abundance.

The abundance did not end here... another aunt called and asked me to buy all my *Yom Tov* needs on her account, without my asking. I told her I was fine and with Hashem's help everything was okay, but she insisted that I buy things, or she would be angry with me.

In brief, what is left for me to do but thank and praise and publicize the story.

כ.ה.

When the building and the setting up of the Mishkan was completed, and everything was arranged and the utensils were anointed with the holy oil, we now enter the book of 'Toras Kohanim' – 'The Laws of the Kohanim' which begins our parsha, Parashas Vayikra. In it, the Torah delineates every aspect of the *karbanos* and the order of the *avodah* and the offerings from the bull and lamb to the pigeons and meal-offering of the poor. To bring satisfaction to our Maker according to His will as it states (1:9) 'ריח ניחוח לה' – 'a pleasing fragrance to Hashem'. Satisfaction before Me that I said according to My will and whether one brings much or one brings little, as long as his intent is to their Father in Heaven.

'He called' – a language of affection – חובה

Rashi explains the phrase at the beginning of the parsha 'ויקרא אל' – 'He called to Moshe' as "'Calling" preceded every statement, saying, and command. It is a language of affection, the language of the ministering angels.' When the posuk continues 'ואלי' – 'and Hashem spoke to him', we know that '*dibur*' is harsh language, therefore, the Omnipresent first called him with an affectionate expression of '*Vayikra*' – the language that the angels use.

By way of a hint, perhaps we can learn a lesson from the way we train our boys in Torah, *avodah*, and *yiras shamayim* [fear of Heaven] in that when they start to learn Chumash at the age of five, they begin with Vayikra, as it states in the Midrash (Vayikra Rabbah 7:3): 'R' Assi said: "Why do they begin teaching children Torah with *Toras Kohanim* [Vayikra] and not Bereishis? Rather, since the children are pure [without sin] and the offerings are pure, the pure should come and involve themselves in study of that which is pure.' How do we begin with them? This tells us – with *dibur* – involving ourselves with them with affectionate language similar to the angels of servitude and as it states in the Zohar HaKadosh 'the matter is dependent on love'.

To love Your Name – את שמך

In order to succeed to make the words of Torah beloved to them so that they not become like children running away from school, we must put on a glowing and happy face for them. Arrange the words of the Torah like a set table before them. Then they will see that the Torah is beloved and sweet as honey which will cause them to love it and be engrossed in it their entire lives. The main thing is that this must be done right from the outset so that this influence will have an impact on them and make a lasting impression, as we have learned (Avos 4:25) 'One who studies Torah as a child is compared to ink written on fresh paper' – then is the right time to instill in their tender hearts whatever we want as the *Gedolei Olam* would praise that which they learned when they were young. It was etched in their heads and they never forgot it, so immediately upon entering the world of Torah we start with them pleasantly and affectionately.

This is so with every person who conducts himself with those around him with love as this causes them to love the Creator of the World and realize that he is loved even Above as it states in Avos (3:13): 'If the spirit of one's fellows is pleased with him, the spirit of the Omnipresent is pleased with him; but if the spirit of one's fellows is not pleased with him, the spirit of the Omnipresent is not pleased with him. The same is true with the love of the Omnipresent towards us, it is with affection as the Navi writes (Amos 5:2): 'נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל' – 'She has fallen and will no longer rise, maiden of Israel'. That is, even if we fall to the depths of exile, we still anxiously await our Father in Heaven Who wants us to get up in completeness speedily.

בניסן עתידין ליגאל – In Nisan we are destined to be redeemed

While we are involved in the study and laws of the *karbanos*, which we now fulfill by (Hoshea 14:3) 'ונשלמה פרים שפתינו' – 'and let our lips substitute for bulls' – after the Bais HaMikdash was destroyed and we no longer have the *karbanos* to atone for us, Israel said, "*Ribono shel Olam* [Master of the Universe]! When the Bais HaMikdash stood, we would bring an offering and be atoned of our sins. But now, we have nothing but prayer" (Bamidbar Rabbah 18:21), HaKadosh Baruch Hu promised them that by studying the parsha of *karbanos* He makes it as if they offered a *karban*, as it states 'and let our lips substitute for bulls' – whoever studies the laws of the *olah*, is as if he has brought an *olah*, and so too for all the other *karbanos*.

As we are standing at the gates of the first month of the year when we begin discussing the offering of the *karban Pesach* as brought down in several places in Shas, as this time is very propitious for our redemption as it was at the original redemption so too will it be at the final redemption, as it states (Rosh Hashanah 11a) 'our forefathers were redeemed in Nisan, and in Nisan we are destined to be redeemed' as it states: 'הן גאלתי אתכם אחרית כראשית' – 'Behold, I will redeem you at the end as at the first time'. This is the month when salvation abounds.

Therefore, this became the habit of *Bnei Yisrael* during their years of exile – to study the ritual of the *karban Pesach* fifteen days before Pesach. This became the custom of the people of Tzion to go to the shepherds to find a fine lamb and buy it for the *karban Pesach*, so that if they merited seeing the redemption before Erev Pesach they would already have a lamb for Pesach. This stemmed from their abundant Emunah and desire to perform the mitzvah of bringing the *karban*.

ראשון הוא לכם – It shall be first for you

There is a famous *machlokes* [disagreement] about when the world was created (Rosh Hashanah 10b), Rebbe Yehoshua says that the world was created in Nisan and Rebbe Eliezer says it was in Tishrei. Many quills have broken while resolving this dispute since it is not feasible that they are both right since the world was created in one set time and not two. We hope to explain that both views are correct, and both are the words of the Living G-d. Really, the world was created in Tishrei as this sets up the calendar and they are days of prayer and repentance.

However, the inner meaning is that creation took place in two parts as there are two paths in the service of Hashem – *Yirah* and *Ahava* – Fear and Love. Thus, there are two Rosh Hashanahs, Tishrei which is about judgment and connotes *Yirah*, and the service of *Bnei Yisrael* is done out of awe and trembling by increasing Tefillah and *selichos*, Teshuva and pleading for our lives.

In contrast to this, we have Nisan, days that arouse *Ahava*, when all of creation is adorned with renewal. Therefore, the month of Nisan in general, and the days of Pesach in particular, are designated as days of praise and gratitude before the One Who spoke and the world came into being, as the *payat* wrote for Shabbos HaChodesh 'these are blessed days'. In fact, the entire Haggadah is set up to give praise and thanks to Hashem Yisbarach for the numerous miracles he did and does for us.

May it be His will that in the merit of our anticipation and hope for the complete redemption we should merit to fulfill the posuk in Shir HaShirim (2:12) that describes the love between Israel and their Father in Heaven and is said on Pesach – 'עת הזמיר הגיע וקול התור' – 'the time of your song has arrived, and the voice of your guide is heard in the land' – this is the voice of the King Moshiach who should appear speedily *amein*.

“He shall slaughter the bull before Hashem”

Shmuel HaNavi a Gilgul of Kayin Revealed to Eli a Gilgul of Hevel that Shechitah by a Non-Kohen is Kosher

In this week's parsha, parshas Vayikra, it is fitting that we delight in an explicit halachah pronounced by Shmuel HaNavi when he was but two years old. He derived the halachah from the following passuk in this week's parsha (Vayikra 1, 4):

“וסמך ידו על ראש העולה ונרצה לו לכפר עליו, ושחט את בן הבקר לפני ה', והקריבו בני אהרן הכהנים את הדם וזרקו את הדם על המזבח סביב אשר פתח אהל מועד.”

“He shall lean his hands on the head of the olah-offering; and it will be considered pleasing on his behalf, to atone for him. He shall slaughter the bull before Hashem; the sons of Aharon, the kohanim, shall bring the blood and they shall throw the blood on the mizbeiach, all around—which is at the entrance to the Ohel Moed.”

The kohanim are not mentioned in association with the slaughtering of the korban; they are only mentioned concerning the blood services (review the pesukim quoted above). This teaches us that the slaughtering of the korban may be performed by a non-kohen—a “zar” (literally a foreign person). As Rashi (ibid.) explains, based on the Gemara (Zevachim 32a), from the receiving of the blood of the animal in a vessel and onward, it is a mitzvah that must be performed by the kohanim; the slaughtering, however, is valid even if performed by a non-kohen.

As we will explain in this essay, Shmuel HaNavi had the privilege of revealing this halachah. However, because Shmuel pronounced this halachah in the presence of Eli, the Kohen Gadol, the reigning authority of Yisrael at that time, Eli wanted him put to death; because the punishment for rendering a halachah in the presence of one's Rav is death by the hands of Heaven. Fortunately, Chana the prophetess, Shmuel's mother,

intervened. She beseeched Eli to spare her son. Here is the wonderful story as told by Chazal in the Gemara (Berachos 31b):

“אמר רבי אלעזר, שמואל מורה הלכה לפני רבו היה, שנאמר וישחט את הפר ויביאו את הנער אל עלי... אמר להן עלי קראו כהן ליתי ולשחוט חזינהו שמואל דהו מיהדר ביה ליתא שחט אמר להו למה לכו לאהדורי בתר כהן למישחט שחיטה בזר כשרה.”

אייתוהו לקמיה דעלי אמר ליה מנא לך הא אמר ליה מי כתיב ושחט הכהן, והקריבו הכהנים כתיב, מקבלה ואילך מצות כהונה, מכאן לשחיטה שכשרה בזר. אמר ליה מימר שפיר קא אמרת מיהו מורה הלכה בפני רבך את, וכל המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה.

אתיא חנה וקא צווחה קמיה אני האשה הנצבת עמכה בזה וגו' אמר לה שבקי לי דאענשיה ובעינא רחמי ויהיב לך רבא מיניה אמרה ליה אל הנער הזה התפללתי.”

The Gemara deduces from the Scriptural text (Shmuel I 1, 25) that Shmuel was guilty of rendering a halachic decision in the presence of his teacher, Eli. Shmuel observed that Eli instructed the people to specifically seek a kohen to slaughter a sacrificial animal. Shmuel questioned this directive by pointing out that it is permissible for a non-kohen to slaughter a sacrificial animal.

Shmuel was brought before Eli to explain his source for this halachah. Eli complimented him on his erudition and agreed with his rendering of the halachah; however, he chastised Shmuel for having rendered a halachic decision in the presence of his teacher — an act punishable by death.

Hearing this decree, Chana approached Eli and cried out: “I am the woman who stood with you here . . . and fervently prayed to Hashem for a son!” Eli responds that she should allow him to punish Shmuel and He will pray to Hashem that

she should be granted another son even greater than this one. To this Chana replied: **"This is the child that I prayed for."** Rashi explains her argument as follows: **I prayed specifically for this one and not for another.**

Shmuel HaNavi Was Two Years Old when He Rendered the Halachah in Eli's Presence

There are many bewildering aspects to this narrative. We will begin with a question raised by the Maharsha in his Chiddushei Aggados: How could Eli have wished to punish Shmuel for rendering a halachic decision in the presence of his teacher when Shmuel was but two years old (according to most accounts)? For, it is written (ibid. 22): **עַד יִגְמַל הַנֶּעֶר — "When the child is weaned, then I will bring him, and he shall appear before Hashem."** According to Rashi, this indicates that he was twenty-four months old, which is when young children typically stopped nursing.

The Maharsha suggests that Eli did not intend for Shmuel to be punished by human hands but rather by the hand of Heaven. As the Gemara explains (Eiruvim 63.), one who renders a halachic decision in the presence of his teacher deserves the death penalty but only as determined by the heavenly court. The Gaon Chida in Rosh David (Terumah) adds that a penalty by the hand of Heaven does not depend on chronological age but, rather, on knowledge. Therefore, Eli felt that since Shmuel was young but wise — as displayed by his rendering of the halachah — he was worthy of punishment by the hand of Heaven.

If, indeed, in Eli's opinion, Shmuel qualified to be punished with death by the hand of Heaven for his actions, then why did he agree to annul the punishment? How did Chana's plea: **"אל הנער הזה התפללתי" — this is the child that I prayed for** — indicating that she had prayed specifically for this child and not another — influence Eli's decree? Clearly, if the punishment was truly deserved, he would not have been swayed simply by a mother's pleas.

Chana the Prophetess a Gilgul of Chava Rectified Her Part in the "Cheit Eitz HaDa'as"

I would like to propose a wonderful solution for the enigmatic issues pertaining to this fascinating story based on the concept of "gilgulei neshamos"—reincarnation—as it

applies to these three holy personages—Eli HaKohen, Chana HaNeviah (the prophetess) and her son, Shmuel HaNavi. I believe this will open up our eyes to achieve a better understanding of Chana's actions. For instance, why did she dedicate her son to a life of holy service from birth, as the pupil and successor of Eli HaKohen? We request that Hashem guide us on the path of "emes"!

We will begin to shed some light on the subject by introducing a revelation from our teacher, the Arizal, in Likutei Torah (Shmuel I, 1) and in Sefer HaLikutim (Shmuel II, 15). He teaches us that Chana HaNeviah was one of several righteous women who were reincarnations of Chava. As such, it was their task to seek a tikun for Chava's part in the "cheit Eitz HaDa'as." We find fascinating insights pertaining to this subject in Nachalas Binyamin, which discusses the rationales underlying the mitzvot (Mitzvah 139). We will endeavor to elaborate on this subject and present the details in an organized fashion with some minor embellishments.

We will begin with a teaching in the Midrash (Yalkut Shimoni, Shmuel I, 1, 80). Concerning the birth of Shmuel, it says: **רבי שמואל בר רבי יצחק אמר, בת ק"ל שנים היתה ונפקדה כשם שנפקדה — וכבד — Rabbi Shmuel bar Yitzchak said: She (Chana) was 130 years old, and she was remembered just as Yocheved was remembered.** Thus, we learn that Chana was barren for 130 years. This is significant in light of the following Gemara (Eiruvim 18b): **אדם הראשון חסיד גדול היה, כיון שראה שנקנסה מיתה על ידו, ישב בתענית מאה ושלשים שנה, ופירש מן האשה מאה ושלשים שנה, והעלה זרזי תאנים על בשרו מאה ושלשים שנה.** **Adam HaRishon was exceedingly pious; when he saw that creation had been penalized with death on his account, he fasted for one hundred and thirty years, and abstained from marital relations for one hundred and thirty years, and wore belts of fig branches on his skin for those one hundred and thirty years.**

After Adam HaRishon made amends for his sin via teshuvah and self-affliction, he was privileged to father Sheis, in his likeness and image. In Sha'ar HaGilgulim (Intro. 36), the Arizal explains that Sheis was a gilgul of Hevel, who was reincarnated into the world, to complete his service of Hashem. Moshe Rabeinu was also a gilgul of Sheis. This is alluded to by the name **משה**, which is an abbreviation for **משה, Sheis and Hevel**. Amazingly, just as Chava gave birth to Sheis after a period of 130 years; correspondingly,

Yocheved gave birth to Moshe, the gilgul of Sheis, when she was 130 years old.

Accordingly, the Nachalas Binyamin explains why Chana, a gilgul of Chava, was barren for 130 years. It was her task to rectify her tremendous sorrow and regret for her role in the “cheit Eitz HaDa’as.” As we learned, Adam HaRishon achieved his tikun after 130 years of teshuvah and self-affliction. In similar fashion, Chana suffered childless for 130 years; after achieving her tikun for the “cheit Eitz HaDa’as,” she was privileged to give birth to Shmuel—just like Yocheved gave birth to Moshe when she was 130 years old.

Eli Accused Chana of Being Inebriated

Based on this introduction, the Nachalas Binyamin explains the significance of the intimate conversation that took place between Eli HaKohen and Chana HaNeviah, when she came to the Beis HaMikdash to pray for a son (Shmuel I 1, 12):

“והיה כי הרבתה להתפלל לפני ה' ועלי שומר את פיה, וחנה היא מדברת על לבה רק שפתיה נעות וקולה לא ישמע ויחשבה עלי לשיכורה. ויאמר אליה עלי עד מתי תשתכרין הסירי את יינך מעליך, ותען חנה ותאמר לא אדוני אשה קשת רוח אנכי ויין ושכר לא שתיתי ואשפוך את נפשי לפני ה'.”

It happened as she continued to pray before Hashem that Eli observed her mouth. Chana was speaking to her heart—only her lips moved, but her voice was not heard; so, Eli thought she was drunk. Eli said to her, “How long will you be drunk? Remove your wine from yourself!” Chana replied and said, “No, my lord, I am a woman of aggrieved spirit. I have drunk neither wine nor strong drink, and I have poured out my soul before Hashem.

Clearly, this deserves further investigation. Why did Eli HaKohen presume that Chana HaNeviah, one of the most righteous women of her time, was drunk? Let us refer to the Gemara (Berachos 40a):

“תניא אילן שאכל ממנו אדם הראשון, רבי מאיר אומר גפן היה, שאין לך דבר שמביא יללה על האדם אלא יין, שנאמר וישת מן היין ושכר.”

It was taught in a Baraisa: Concerning the type of tree from which Adam HaRishon ate, Rabbi Meir says: It was a grapevine; for there is nothing that brings wailing upon a person as wine does, as it is stated (Bereishis 9, 21): “And he (Noach) drank from the wine and he became drunk.”

Similarly, the Midrash teaches us (B.R. 19, 5) regarding the passuk (Bereishis 3, 6): סחטה, אמר רבי איבו, “She (Chava) took from its fruit and she ate.” Rabbi Eivo said: She squeezed grapes and gave it to him.

Due to his “ruach hakodesh,” Eli HaKohen knew that Chana was a gilgul of Chava, who had caused Adam HaRishon to sin by offering him wine. Hence, he presumed that she was still acting as she did in that previous gilgul, as Chava. Therefore, he rebuked her and said: “How long will you be drunk? Remove your wine from yourself!” With those words, he was telling her that if she wished to conceive and give birth to viable, enduring offspring, she must abstain from wine and correct the flaw that led to Chava’s sin.

“Chana replied and said, ‘No, my lord, I am a woman of aggrieved spirit.’” For, she had already suffered greatly for 130 years to rectify her role in the “cheit Eitz HaDa’as.” “I have drunk neither wine nor strong drink”—I have abstained from intoxicating beverages my entire life to make amends for having sinned with wine in my previous gilgul. “And I have poured out my soul before Hashem”—beseeching Him to grant me a son, just like Chava, who was privileged to give birth to Sheis after 130 years. Upon hearing her response, Eli blessed her (Shmuel I ibid. 17): ויען עלי ויאמר לך שלום: “Eli then answered and said, “Go in peace. The G-d of Yisrael will grant the request you have made of Him.”

Shmuel HaNavi Was a Gilgul of Kayin

Let us continue to delight in the words of the Nachalas Binyamin. He explains the details of Chana’s sacred journey as a gilgul of Chava. After performing the necessary tikun for the “cheit Eitz HaDa’as,” she made the pilgrimage to the Beis HaMikdash to pray for a son, at the age of 130 years old. She intended to dedicate his entire life to Hashem. In Likutei Torah (Balak), the Arizal teaches us that Shmuel HaNavi was a gilgul and tikun of Kayin. So, just like Chava was privileged to give birth to Sheis—who, as mentioned above, was a gilgul of Hevel—after 130 years; Chana, her gilgul, prayed that she be privileged to give birth to a son that would be a gilgul of Kayin. Thus, he would perform the necessary tikun for having killed his brother, Hevel.

Now, HKB”H punished Kayin for murdering his brother by exiling him, as it is written (Bereishis 4, 12): **”נע ונד תהיה בארץ”—you will be a wanderer and an exile on earth.** The Ramban comments (ibid. 11): **This means that his heart will not be at rest, and he will lack the tranquility to remain in one place on earth; he will wander forever for the punishment of murderers is galus** (exile). The other commentaries explain that the Ramban’s comment accords with that of the Seforno (ibid. 15). He writes that HKB”H placed a sign on Kayin, so that those who met him would not kill him, **since he had not yet been cautioned or forewarned about murder; nevertheless, He punished him with galus.**

According to the Targum YoNasan (ibid. 8), Kayin killed Hevel, because he denied the authority of Hashem and His laws. He declared: **”לית דין ולית דיין”—there is no law and there is no judge.** According to the Nachalas Binyamin, this is why Shmuel HaNavi used to travel all year long, visiting all of the cities of Yisrael, to judge them. As it is written (Shmuel I 7, 15): **”וישפוט שמואל את ישראל כל ימי חייו, והלך מדי שנה בשנה וסבב בית אל והגלגל והמצפה ושפט את ישראל את כל המקומות האלה, ותשובתו Shmuel הרמיתה כי שם ביתו ושם שפט את ישראל ויבן שם מזבח לה.”** **Shmuel judged Yisrael all the days of his life. He would travel year after year, circling to Beit-El, Gilgal, and Mitzpeh; he judged Yisrael in all these places. Then he would return to Ramah, for his home was there, and there he would judge Yisrael. There he built a mizbeiach to Hashem.** Being a gilgul of Kayin, he accepted upon himself the burden of galus. Hence, he circled the country year in and year out, visiting all the cities of Yisrael and judging the people. This is the gist of his explanation.

Let us add an intriguing thought. As mentioned, Chava wanted Shmuel, a gilgul of Kayin, to make amends for the murder of Hevel. Now, we have learned in the Gemara (Shabbas 146a): **”שבשעה שבא נחש על חוה הטיל בה זוהמא”—when the nachash seduced Chava, he cast impurity into her.** Rashi comments: **When he advised her to eat from the tree, he had sexual relations with her, as it is written** (Bereishis 3, 13): **”הנחש השיאני”—the term “השיאני” suggests “nisuin,” a marital relationship.**

In Sha’ar HaKavanos (R.H. Drush 1), the Arizal points out a contradiction in the Midrashim. Were Kayin and Hevel born before or after the “cheit Eitz HaDa’as”? The Arizal sides with the opinion that they were born after the “cheit.” It states in

the Zohar hakadosh (Bereishis 28b): **”זוהמא דאטיל נחש בחוה, ומההיא זוהמא נפיק קין וקטל להבל רועה צאן”—the foulness that the nachash introduced into Chava, from that foulness emerged Kayin, who murdered Hevel.**

Let us suggest an explanation. Due to the deceit and treachery of the nachash, resulting in the “cheit Eitz HaDa’as,” death was imposed on creation. As a result, Kayin who was produced from the foulness the nachash introduced into Chava, murdered Hevel. Thus, it turns out that Chava was somewhat responsible for the fact that Kayin killed Hevel. Therefore, Chana, a gilgul of Chava, yearned to make amends. She longed to give birth to Shmuel, a gilgul of Kayin, so that he would perform good deeds, which would constitute a tikun for Kayin killing Hevel.

Eli Suspected that Shmuel Contained the Filth of the Nachash from Kayin

Following this illuminating path, we will endeavor to explain why Eli HaKohen intended to punish Shmuel for rendering a halachah in the presence of his Rav. In Likutei Torah (Yechezkel), the Arizal teaches us that the kohanim come from Hevel, midas hachessed; whereas, the leviim come from Kayin, midas hadin. Thus, Eli, who was a kohen, came from Hevel; while Shmuel, who was a Levi, came from Kayin. This is consistent with the notion that Shmuel was a gilgul of Kayin.

So, when Eli, representing Hevel, saw that Shmuel, a gilgul of Kayin, had the audacity to preempt him, he suspected that Shmuel was still under the influence of the contamination of the nachash. In reality, the nachash also displayed tremendous chutzpah; it rendered a halachah in the presence of HKB”H, its master, permitting Adam and Chava to eat from the Eitz HaDa’as. As it is written (Bereishis 3, 4): **”ויאמר הנחש אל האשה—”the nachash said to the woman, “You will surely not die.”** Therefore, Eli wanted to have him killed by the hand of Heaven to prevent his ultimate outcome, in keeping with the teaching of the Mishnah (Sanhedrin 71b): **”בן סורר ומורה נידון על שם סופו ימות זכאי ואל ימות חייב.”** **A “ben sorer u’moreh” is judged on account of his ultimate end. It is preferable that he die innocent and not die guilty.**

In light of the Mishnah’s ruling, we can begin to appreciate Eli’s pronouncement to Chana: **“Allow me to punish him** (by

the hand of Heaven), and I will beseech G-d for mercy, and **He will grant you a son who is greater than this one.**" Eli was telling Chana that he would pray for her to give birth to a different son, who was from the neshamah of Hevel—unaffected and uncontaminated by the nachash. Hence, it would stand to reason that he would be greater than this son.

This also illuminates for us Chana's response: **"It was for this child that I prayed."** Recall Rashi's comment: **For this one and not for another.** This is fantastic! Chana was a gilgul of Chava, who gave birth to Kayin with the foulness and contamination of the nachash. Hence, she prayed that she would merit giving birth to a gilgul of Kayin, so that he would rectify Kayin's wrongdoings. As we know, her prayers were answered by HKB"H, and she gave birth to Shmuel, after being barren and childless for 130 years. Thus, she rectified her role in the "cheit Eitz HaDa'as." Having cleansed herself of the filth of the nachash, it was evident that her son, Shmuel, was not contaminated by the nachash. Therefore, he deserved to remain alive. This is what she conveyed to Eli: **"It was for this child that I prayed."** I specifically prayed for this child, who is a gilgul of Kayin; I don't need to or want to pray for another son, from the neshamah of Hevel; that would serve no purpose.

Notwithstanding, we still have to address a perplexing issue. Yes, Chana proved to Eli that this boy was not contaminated by the nachash. Then, why did he violate a well-known halachah? At his tender age, he was already an accomplished Torah-scholar, as evidenced by the halachah that he rendered concerning the shechitah of a “zar.” But what prompted him to render the halachah in the presence of his mentor? Furthermore, why did Eli dismiss the matter and not punish him with death by the hand of Heaven?

Shmuel Acted Properly and Lawfully

I would like to propose an answer for these perplexing questions. Firstly, let us explain why it was specifically Shmuel HaNavi, who was privileged to reveal to Yisrael the halachah that shechitah of a korban is permissible by a “zar”—a non-kohen. Additionally, why doesn’t shechitah require a kohen like all the other steps of offering a korban? To answer these questions, we will return to Kayin and Hevel. Kayin was jealous of Hevel, because HKB”H accepted Hevel’s offering

but not his. Let us review the pesukim (Bereishis 4, 3): "ויהי: מִקֵּץ יָמִים וַיָּבֵא קַיִן מִפְּרִי הָאֲדָמָה מִנְחָה לַה', וְהֵבֵל הֵבִיא גַם הוּא מִבְּכֹרֹת צֹאנוּ וּמִחֻלְבָּהּ וַיִּשַׁע ה' אֶל הֵבֵל וְאֶל מִנְחָתוֹ, וְאֶל קַיִן וְאֶל מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה וַיַּחֲרֹב אַחֲרָיו. After a period of time, Kayin brought an offering to Hashem of the fruit of the land; and as for Hevel, he also brought of the firstborn of his flock and from their choicest. Hashem paid heed to Hevel and his offering, but to Kayin and his offering, He paid no heed. Kayin became very angry and his countenance fell.

We can suggest that HKB”H accepted Hevel’s offering and not Kayin’s to teach them that He prefers korbanos from animals, akin to the situation in the future Beis HaMikdash. Let us have a look at the commentary of the Ramban on this week’s parsha (Vayikra 1, 1):

A person's actions result from a combination of thought, speech and deed. Hence, when he commits an act of transgression, G-d commands him to follow a protocol accounting for each of these components. Bringing the korban and leaning on it with his hands corresponds to the deed. Verbally confessing corresponds to the speech. Burning the various parts in the fire corresponds to the thought. The blood is sprinkled on the mizbeich representing his life-force. By following this protocol, a person should have in mind that he sinned to his G-d with his body and soul; therefore, it is only fitting that his blood should be spilled and his physical body should be incinerated. It is only by the grace and benevolence of the Creator that a substitute was accepted in his place—atonement for the acts of his blood, soul and limbs.

Accordingly, it is Hashem's will that korbanos be brought from animals. The tikun for someone who possesses a neshamah from Kayin is to offer such a korban to Hashem as his substitute, to atone for his transgressions. Now, the Arizal teaches us in Likutei Torah (Yechezkel) that Kayin, the firstborn, deserved to be the kohen; however, because he killed Hevel, he forfeited the kehunah. Therefore, the kohanim descended from Hevel.

We can now suggest the following. If a non-kohen is at least permitted to perform the act of shechitah, it affords those descending from Kayin a wonderful tikun for having killed Hevel. To better understand this idea, let us refer to

the Gemara (Shabbas 156a): **"האי מאן דבמאדים יהי גבר אשיד דמא: —a person who is born under the constellation of Mars, will be a murderer. Rav Ashi says: Either he will be a skilled blood-letter (for medical purposes), or an armed robber (who kills people), or a butcher (who kills animals), or a "mohel" (who spills blood by performing circumcisions).**

Thus, someone who possesses the character traits of Kayin, who has the inclination to murder, requires the atonement afforded him by slaughtering a korban to Hashem. The act of shechitah satisfies and atones for the inclination to murder; it is a form of tikun for Kayin, who killed his brother, Hevel. Therefore, specifically Shmuel, who was a gilgul of Kayin, was designated to reveal this halachah to Yisrael—that shechitah is permitted by a "zar." By participating in the shechitah of a korban, those with the neshamah of Kayin are provided atonement and provide a tikun for the murder of Hevel.

We can now appreciate why Shmuel opted to render this halachah in the presence of his mentor. Let us present what the esteemed Rabbi YoNasan Eibenschutz, zy"a, writes in Yearos Dvash (Part 1, 16). He refers to the Gemara (Eiruvim 63a): **"ולאפרושי מאיסורא אפילו בפניו שפיר דמי" —to prevent a person from an "issur" (from a transgression), even in the presence of his teacher, it is proper.** In other words, if the student's intent is to prevent a person from transgressing a mitzvas lo-

ta'aseh, it is permissible for him to render a halachah, even in the presence of his Rav.

Now, we find a tremendous chiddush in the Zohar hakadosh (Nasso 124a). Not only is shechitah permissible by a non-kohen, but it is actually prohibited for a kohen to slaughter the korban—to perform the shechitah; so that he does not harm and diminish his inherent midah of "chesed." For, the act of shechitah is an act of "din." This explains very nicely why Shmuel rendered the halachah in the presence of his Rav. He saw that they were searching for a kohen to slaughter the sacrificial animal and, in keeping with the teaching in the Zohar, he wanted to prevent an "issur"—he did not want a kohen to harm his midah of "chesed."

Now, if we combine the explanation of the Yearos Dvash with our own explanation, it works out beautifully. Shmuel revealed to the world the halachah that shechitah is permissible by a "zar," to assist those with a neshamah of Kayin to achieve a tikun via the act of shechitah for their proclivity to murder. From this fact, it became apparent that a kohen should not perform the shechitah, so as not to damage and diminish his midah of "chesed." Thus, it became apparent that Shmuel had rendered the halachah in the presence of his Rav properly and lawfully to prevent an "issur," in keeping with the teaching of the Zohar hakadosh.

Our thanks and blessings are given to those who donated for the publication of our weekly dvar Torah for the merit of **אחינו בני ישראל**

Family Madeb for the
Refuah Shelimah of Lea bat Virgini

Arthur & Randi Luxenberg לזכות
of their wonderfull parents, children and grandson

Sapir and Daniel Ohebshalom for the Zechut, Refuah Shelemah, Shemirah, Koach, Achdut, Hatzlacha, Yeshuah, Simcha Rabbah, Ahavah and Shalom of all Am Yisrael

To receive the mamarim by email: mamarim@shvileipinchas.com

To sponsor or dedicate
this publication, please
call the Areivim office:
845-371-2760 or email
info@areivim.com

Areivim

LIFELONG SUCCESS

EMERGENCY HOTLINE
Dial: 845-371-2760
or Text: 914-490-8129
and type the word
"EMERGENCY"

845-371-2760 | INFO@AREIVIM.COM | P.O. BOX 166 HILLBURN, NY 10931 | WWW.AREIVIM.COM

To subscribe to the Weekly Email, please email info@areivim.com
and enter "Subscribe" into the subject line.

Please go to www.TorahAnytime.com to listen to Rabbi Shmuel
Gluck, and other popular speakers, on TorahAnytime.

By Rabbi Shmuel Gluck

In this week's Parsha, the Torah says: V'hanoseres Min Hamincha L'Aharon U'levonov, Kodosh Kodoshim Hu L'Hashem. Whatever is left from the Korbon Mincha should be eaten by Aharon and his children. And, as it says in several places, when the Kohanim eat, the owner of the Korbon gets a Kaparah.

How do the owners of the Korbon get a Kaparah from the mundane and pleasurable act of eating? This is one of the many examples where a mundane, usually self-serving, act can become selfless, even holy. More than a rewarding feeling, we should look at this as an opportunity and a responsibility.

Our Shabbos meals begin by being holy. Keeping them so requires us to know why we are eating special foods. It requires our behavior to allow the Shabbos meal to stay Kodosh Kodoshim. That means that our Lashon Hara, in addition to the Aveirah itself, defiles the meal.

There is also a positive side to this responsibility. A simple Bracha, when said with concentration, turns any food into something holy. Schmoozing is normally criticized as being a waste of time. But, if someone needs a listening ear, the schmoozing gets elevated into an act of serving Hashem. Anyone's weaknesses or personal pleasures can be elevated and you don't have to wait for an opportunity. Search for them, allowing everything about you to become a positive, possibly holy action.

A foundational message would be to realize that we think too much in a box. We draw a line down a paper and believe that everything on one side of the list is always a positive action while the other side is negative. It is hardly ever this clear-cut. Somethings are generally positive, others generally negative. But, despite the risks, decisions will always have to be made, because nothing is inherently holy or mundane. It will always depend on what we are doing with it.

Compensating For Our Lack Of Opportunities Resulting From The Virus

I would like to share with my readers an email that was recently sent out to my community. Although the particular subject was Tefilla B'tzibbur, the message applies equally to women as it does to men.

Now that we are davening without a minyan, I would like to offer the following thoughts.

If we are compromising on Tefilla B'tzibbur, then we must do so in a manner that is consistent with how we react to this virus in general. Are we getting our nails done outside of our homes? Are we going to the stores for non-essentials? Are we shaking hands with others? Are we sanitizing as much as we should? Not Davening with a Minyan is a statement. Make sure it's consistent with our overall behavior or it becomes a lack for respect for Tefilla.

One last thought on Tefilla. Even if justified, our Tefilla lacks from what it has been until this point. We will miss Kaddish, Borchu, Krias Hatorah, and Tefilla B'tzibbur. You must compensate for

these losses. Daven slowly, without interruptions, look inside, and try to be emotionally involved with your Davening.

If you will miss Krias Hatorah, then even more important than it is during a regular week, you have a responsibility to learn each week's Parsha with Rashi. (If you haven't been doing so until now, now is a great time to begin. But don't stop once Minyanim resume). Compensate, compensate, compensate.

On a general basis, if your Davening will be 10 minutes shorter each day (plus travel time), that time still belongs to Hashem. Give it back to Hashem through the currency of Torah.

If we follow the thoughts of these last few paragraphs, then Davening without a Minyan becomes a part of our Avodah and not a compromise.

My main goal in sending this email is to share with everyone how I believe we should respond to this

*"He wouldn't
inconvenience us unless
He really had to. Even then,
it hurts Hashem more
than we imagine."*

virus. There are some expected responses. Some agenda-based organizations are using this to further their mission.

Others are happy we have a virus. Now, instead of self-reflecting, they are certain that this is a sign that Moshiach is coming. While Moshiach will be preceded by a worldwide incident, worldwide incidents do not always lead to Moshiach. In truth, every upheaval, potentially, is a catalyst for Moshiach. It depends on how we, as a nation, react.

So, how should we react? My advice is always to look for the most basic explanation or insight to help us change our behavior.

The simplest message that I can embrace is that most people, because they don't have an accurate definition of humility, Bitachon, and what it means to say Shivisi Hashem L'negdi Tomid (Hashem is always seen as being right in front of me), believe that our levels are consistent with those that Hashem expects of us. More accurately, we are completely unaware of the extent to which we are failing in appropriate levels. Or, as some of us prefer to think, "Sure, we're failing, but, come on, you know how difficult my life is".

We also believe we can take a lot for granted even though we are failing in the above areas. We have a definition of what we believe is the norm in a wide range of categories, such as what is a minimal amount of Parnasah we can expect, a norm for how much personal and family stability we can expect, and the overall amount of control we can expect in our lives.

Hashem places a single virus in a single animal, or person, and destroys the entire world's lives, economy, and the belief in each of us that we can feel safe in our own home and community. We have no right to take anything for granted.

This should be humbling. We must think about what humbling would mean in regard to how we think and how being humble would affect our actions. We begin by practicing feeling humbled, really so. We have no control over our lives and no safe havens either. Who among us, from those who try to translate every word in Davening ever paused by the word Dever, plague. Plagues? We don't do plagues! Sadly, now we do. Are there any other areas we have taken for granted? If so, we shouldn't.

I remember when I lost a child. Children are supposed to outlive their parents. Why? It is just how things happen. That norm was shattered in my life. Now, I realize that, nope, it isn't a part of the list of my norms anymore. (May Hashem bless each of us with long lives for ourselves and our children.) This virus has shattered many other norms and will have served its purpose if we realize that those norms which we may still take for granted are not really norms.

I) So, the first effect of humility is that no matter how much

we take something for granted, it isn't a norm. We are given it as a gift but we have to Daven for it and we have to appreciate it when it is given to us and not consider it as something we have and has to be "taken away" from us. Instead, what was given to us today may not be given to us tomorrow.

2) Humility should have an even more far-reaching effect on us. We must stop getting upset at everyone and everything that goes wrong in our day. It's only possible to become upset if we make multiple wrong assumptions of the norms in our lives. It assumes we deserve something which we should now realize we don't.

It assumes that we are good enough observant Jews that we can expect better treatment from others, since we are doing our share with Hashem and people. It assumes we deserve better. None of that is true because from here on a) we are thinking more humbly than in the past and b) once again, it assumes that norms exist when they don't.

3) Much has been said about improving our Avodas Hashem in the basic areas such as Tefilla, Lashon Hara, etc. That is certainly something to take seriously. I would like to not add to this, but instead describe our responsibilities in a more foundational manner.

We must increase the overall Shalom in Klal Yisroel and we must begin in our homes. When humbled, it becomes an easier task than otherwise and it is all that Hashem cares about. Don't concern yourself if someone is wrong. Don't worry about being mistreated. Just make Hashem's children happy and ensure that all of us live peacefully together.

Once focusing on Shalom, it looks silly on our part to care about increasing Shalom between all of Hashem's children and not caring about Hashem. Make it your goal to increase Shalom between you, your family, and Hashem.

Allow me to close with the following thought. Hashem loves his children. He wouldn't inconvenience us unless He really had to. Even then, it hurts Hashem more than we imagine. Since that is so, the solution is simple. Act in a manner that Hashem doesn't have to, and, as simple as that, it will stop.

May we merit protection from this illness, all other illnesses, and may we merit Hashem's divine protection.

MIZMOR L'DOVID

Divrei Torah Inspired by the Torah Commentaries of
RAV SHIMSHON RAPHAEL HIRSCH ZT"l

Parshas Vayikra - A Study in Korbanos - Part 1 **David Gurwitz**

This article is being written on 21 *Adar*, which is the *yahrtzeit* of Rav Elimelech of Lizhensk. He lived two generations after the *Baal Shem Tov* and was the *rebbe* to most of the Chassidic masters who followed him. Our youngest son was born on 21 *Adar* and we named him Elimelech.

The *sefer* known as the *Tanya* is described as the guidebook for the group of Jews who fall in the middle between *tzadikim* and *reshaim* and are known as *beinonim*. This group includes most of us.

The *sefer Noam Elimelech*, written by Rav Elimelech of Lizhensk, has been described as the *Tanya's* analogous guide to the *tzaddikim*, since it focuses on the role and power of the *tzaddik*.

Rav Elimelech has several beautiful interpretations of the middle of the second *posuk* in *Parshas Vayikra*: "*Adam ki yakriv mikem korban laShem min habeheimah min habokor umin hatzon takrivu es korbanchem - When a man from among you brings an offering to Hashem, from animals, from the herd, and from the flock, you shall bring your offering.*"

First, he says that *Chazal* explain in the *Gemara* (*Chullin* 5a) that "from among you" means not all of you. Hashem has divided among you and not among the nations.

Second, this also means that someone who sacrifices himself to serve Hashem properly is actually compared to a sacrificial offering.

Third, "not all of you" also means that we all serve Hashem differently.

The *tzaddik* serves in two ways. One is by eating in holiness. This is explained in the *Ramchal's Mesillas Yeshorim*, which shows how the eating and drinking of *tzaddikim* are analogous to sacrifices and libations on the *mizbei'ach*. The second way is through self affliction.

The *Arizal*, in his comments to *Parshas Vayikra*, also shows how the offerings correspond to eating, and the salting of *lechem* is like salting the offerings. All the different worlds are fixed. Offering salt fixes all minerals. Offering wine and oil fixes vegetables. Offering animals fixes animals. Offering confessing fixes man. The *kohein's kavanah* fixes the *neshamah*.

Rav Shamshon Raphael Hirsch zt"l bemoans the fact that there is no translation of *korban* that expresses the fact that it is not only not a sacrifice nor a giving up nor even an offering, but something diametrically opposed to it. He explains that an offering assumes a wish, a desire or a requirement for what is brought, for the one to whom it is brought, which is satisfied by the offering, like a gift. However, a *korban* is never a present or a gift, but, rather, it is used exclusively for man's relation to Hashem - to come close and to be close. It is to gain a higher sphere of life. The *makreiv* is looking for the main part of him to come closer to Hashem. The four letter Name of mercy and love is used with *korbanos*. Not killing, but life restoring. What does die is temporary. Otherwise, he is distant and will feel like a *beheimah*. This is very powerful to contemplate.

The *Ben Ish Chai* also explains what we can learn from bringing knowledge of the animal traits.

First, animals eat plain foods, sleep on the ground, and don't show off expensive clothing.

Second, sinning distances oneself from Hashem. He interprets "from among you" as the mundane matters, meaning the things that are like cattle, herds and sheep, in a good sense. He explains that cattle teach us to burden heavy loads, like scholars. Herds, *bokor*, allude to examining, as a storekeeper, all of one's deeds. Sheep refers to children, who just keep going and playing. These three ways allow us to come close - *kirav* is the rearranged letters of *bokor* - to Hashem.

Third, the *Ben Ish Chai* says that the three categories of animals refer to food preparation and eating, business, and labor, because sheep give off meat, milk and wool.

Tehillim 50 is the *kappitel* related to *Parshas Vayikra*, since it heavily discusses offerings. Rav Hirsch comments on various *pesukim*, such as *posuk* 13: "*Do I eat the flesh of bulls or drink the blood of goats?*" He explains that *shlomim* and *olos* are offerings which, unlike *chatas* or *ashamos*, are brought voluntarily. If Hashem were to take pleasure in animal slaughter as claimed by heathens, Hashem would not need voluntary contributions, since everything is already His. Rather, the flesh to be offered should symbolize "*the weakening of the strength of our own muscles in the fire of the Law, in order to bring about that which will find favor in Hashem's eyes. Offering of flesh and blood in the sacrificial act is today, an acknowledgement of what you owe Hashem and of what He requires of you. Every sacrifice is also a neder, a vow, to make a living reality of our own deeds that which was symbolically expressed by the ceremony.*"

In effect, we must honor the pledge we make to Hashem with our offerings to change. How do we do this?

The answer is alluded to in the little letter *Alef* in the word *vayikra*. *Sefer Zera Kodesh* provides a beautiful allusion by explaining the following. *Shir Hashirim's* "*Pischi lee achosi - Open your heart to me, my sister*" means that we should open ourselves a little and Hashem will open us a lot. *Sefer Vayikra's* little *Alef* means that we should make ourselves a small opening, and Hashem will do the rest. *Alef* spelled out - *Alef, Lamid, Pey* - is the *roshei teivos* of "*Pischi lee achosi.*"

Parashas Vayikra

תש"פ

פרשת ויקרא

אדם כי יקריב מכם קרבן

When a man among you brings an offering. (1:2)

Unlike pagan offerings and the "dogma" surrounding that form of worship, *korbanos* which are mandated by Hashem are not meant to influence the Almighty. Pagan sacrifice was meant to appease their pantheon of gods and other imaginary idol figures. Humans were taught to believe that by offering various forms of sacrifices to the gods, they would succeed in dissipating his anger. How fortunate are we that we have been blessed with minds that comprehend that such an idea is ludicrous. When we distance ourselves from Hashem through sin, we must seek an avenue of return, a medium for narrowing the distance that we have created. The Hebrew term *korban* is derived from *karov*, close / to come close. Our goal (mission in life) is to come as close as possible to Hashem. When we offer an animal on the Altar, we are, by our actions, expressing our intention to bring our material side closer to Hashem. Thus, the *korban* experience teaches us that we are to take the physical/material base aspect of ourselves, and sanctify it to Hashem. The esoteric aspect of *korbanos* is beyond the scope of this *dvar Torah*.

A young man who had fought in the Vietnam War informed his parents that, now that the war was over, he was coming home. He had to address a few issues before he left, and then he would come home. He added that he had a friend who was a war hero who would be accompanying him as a house guest. Would they mind?

The parents were excited to hear from their son and only too happy to acquiesce to hosting his friend. He then explained to his parents that he had "forgotten" to mention that his friend had been seriously wounded in a heavy fire-fight, during which he had been instrumental in saving his platoon. His face was badly disfigured, and his leg was damaged. In addition, he suffered from post-traumatic stress disorder. When the parents heard this, they quickly recanted their invitation, opting instead to contribute to the young man's therapy.

Weeks passed, and after hearing nothing from their son, they decided to visit the base where he was staying. When they arrived, they were informed that no one by their son's name either was on active duty or had returned from Vietnam. Perhaps they should inquire at the hospital. They visited the hospital and after being directed from one staffer to another, they discovered that their son was in the serious burns unit – refusing visitors. The parents never give up. They went to the unit and demanded to see their son. After all, they had just spoken to him a few weeks ago. The physician in charge of his case said that it was precisely a few weeks ago that their son had succumbed to a deep melancholy and had refused to speak to anyone. They insisted that he allow them to visit. The doctor added one condition: that they do not upset his patient. They entered his room and took one look at their son, and they realised why he was refusing to see or speak to anyone. He was the imaginary friend whom they had refused to host. He was feeling them out to see what their reaction would be to their son who had been disfigured on the battlefield. They cried, they pleaded. He would not listen. They explained that while they were not prepared to host a stranger, their own flesh and blood was always welcome, under any circumstances, regardless of his condition.

End of hypothetical story. Hashem dispatches us to this world, in which we must battle the *yetzer hora*, evil inclination. Throughout life, the battle is severe, and we sustain a number of serious hits. We fall prey to the wiles of the *yetzer hora*, and the sins which we commit damage our spiritual persona. Our entire spiritual image is disfigured, much like the soldier who had survived a fire-fight with the enemy. As a result, we distance ourselves from Hashem, figuring that that He would never welcome us back. What we forget is that we are His children, and a Father never closes the door on his children.

Hashem asks that we make the first move. This is the idea behind *korbanos*. He wants to see if we are prepared to return, to remember that He is a loving Father, and we are returning to our rightful home, where we belong. We are ashamed. Our sins have so disfigured us that we are no longer recognisable. Our identity has changed. Perhaps it might make a difference to strangers. A father, however, always welcomes his child home, regardless of his transformation.

Today, we no longer have the ritual sacrifices that were once offered in the Temple which is no longer extant. We still have prayer. Let us plead to Hashem. The right words will open the door. But we no longer know how to pray. "We have forgotten the words. Hashem, now what should we do?" The Almighty replies, "Weep. Tears will always pierce the Heavens." Our Heavenly Father waits for us to overcome our shame and return to Him. The light is on; the door is open, but we must know and ask if we may enter. The answer will be, "Yes."

אדם כי יקריב מכם קרבן

When a man among you brings an offering. (1:2)

The word *korban* is derived from *karov*, close/near. A *korban* brings us closer to Hashem. The *Navi Hoshea* (6:6) states, "For I (Hashem) wanted *chesed*, acts of loving kindness, and not a *korban*." *Chesed* is being presented as being on par with *korbanos*, but also as being better than *korbanos*. *Chesed* brings about atonement, but *chesed* has an advantage that exceeds the *korban* effect. *Maharal* (*Nesivos Olam/Nesiv Gemilus Chassadim*) explains that *chesed* elevates a person, granting him a higher level of spirituality, while a *korban* does not. As *Horav Tzvi Kuschelovsky, Shlita*, puts it: "*Chesed* elevates a person above his natural earthliness by allowing him to emulate Hashem when he performs kindness to others." In other words, a *korban* atones; *chesed* causes a person to grow. Furthermore, when one performs acts of *chesed*, he achieves greater connectivity with Hashem. When one connects with the Ruler of the kingdom, the forces that want to take him down desist out of fear of offending the Ruler. So, too, when one emulates Hashem by performing *chesed*, he becomes one of His people. The forces of evil and impurity leave him alone.

The *Maharal* (*Netzach Yisrael* 36) writes that one who attaches himself to Torah and *chesed* becomes untouchable. He explains that evil cannot rule over someone who is attached to consummate good. Torah is goodness in a non-physical sense, while *chesed* is goodness in a physical, tangible sense. One who pursues both—Torah and *chesed*—is impregnable. He will be spared from the *Chevlei*, birth pangs, of *Moshiach*.

The *yetzer hora*, evil inclination, encourages us to do evil because it is evil. Indeed, Hashem refers to the *yetzer hora* as evil (*Talmud Succah* 52A). *Chazal* (*Berachos* 61B) compare the *yetzer*

Hebrew Academy of Cleveland

Dedicated to the memory of Ellis Goldberg z"l publisher and distributor of the worldwide edition of Peninim

hora to a fly. Flies gravitate to the decayed, to the decomposed, to the dirty objects. Flies are not attracted to clean, pristine objects. Evil is attracted to evil; pure good is not a magnet for evil. It actually makes sense. Evil seeks to blend in; thus, it is drawn to its own kind. It distances itself from inherent good, because it attracts too much attention.

The *Rosh Yeshivah* concludes with our mission statement: Develop your goodness; increase your Jewish identity as a Torah Jew by studying Torah and carrying out acts of loving kindness. [Torah defines *chesed* as acts of loving kindness that adhere to Torah guidelines. An activity might be "kind," but still not necessarily stand under the rubric of *chesed*.]

וְהָיָה כִּי יַחַטּא וְהָשִׁיב אֶת הַגְּדִילָה אֲשֶׁר גָּזַל

So it shall be when he will sin and become guilty, he shall return the robbed item that he robbed. (5:23)

The thief brings his guilt-offering only after he has appeased the victim by returning the stolen goods. Hashem's forgiveness follows after the thief has made his peace with his victim. Everyone wants to be observant, repent and return to good, spiritual standing. Hashem is not interested in pardoning one who has no respect for the feelings of his fellow Jew. Furthermore, one who steals indicates that he has no faith in Hashem's ability to provide for his needs. By his very actions, such a person demonstrates that he is more concerned with his own needs than with the feelings of others. His guilt-offering is certainly not sincere. Hashem responds only to heartfelt, sincere pleas for forgiveness.

Returning the stolen item is not always simple. First, one may have spent or used it. Second, he originally took it because he was in need. If the situation has not changed, to return it would place him in greater need. The following story is inspiring and gives us something to think about.

A young man was the product of an American modern, Jewish background. (*Shabbos* was respected; his mother lit candles before they went out for the evening; meat and dairy foods were separated – at home; *Yom Kippur* was observed with the traditional fasting; *Passover* consisted of a family *Seder* together, regardless of the distance necessary to travel; integrity was paramount in the marketplace; business ethics and moral integrity of all sorts were not only preached, but adhered to; an elementary day school education, followed by high school was mandatory, and then off to work.) Upon his graduation from school, followed by marriage, this young man's father gave him start-up money to open his own business to provide for his family. He chose to enter the Styrofoam /plastic cup business. Apparently, everyone seemed to be earning a living in this field. The problem was the competition. The larger, more successful companies sold packaged multi-color cups, while his were standard white or clear. The markup was not much; one had to sell high volume in order to do well in this business.

The standard package was 150 cups per box. Due to the heavy competition, he was forced to lower his prices just to remain in business. This, of course, lowered his profit margin. One day, an idea dawned on him: if he would put 149 cups in the box instead of the 150, no one would notice. People did not open the package to count the cups. The altered weight was so minimal that no one took note. His profit margin was steadily rising. That one cup made quite a difference. After three months, he realized that one more cup (148) would not make a difference. No one noticed anyway. One year after his package "altering" scheme began, he was selling 146 cups at the price of 150 and realising a healthy profit margin.

One year later, business was still good, but nothing like he had expected. His primary profit margin was a lie, as he was selling 146 cups for the price of 150. His family was unaware of his dishonesty. What people did not know did not hurt them – so he thought. Life was changing in his Jewish community. People were actually moving towards the right, towards greater religious commitment and observance. His children's school upgraded their Jewish studies program, as did their synagogue. Now there were adult outreach classes in which attendance was in vogue. Their

children were doing well; in fact, the entire family became much more traditional. Their son asked to have his *bar mitzvah* celebrated in *Eretz Yisrael*. The parents were not adverse to moving to the right. It was change, but they felt that change was for the better. The father attended *minyan* daily, and the mother attended Torah classes. They decided to make their pilgrimage to *Eretz Yisrael* in honor of their son's *bar mitzvah*. This would be a trip with religious meaning. Everything seemed to be moving in the right direction (religiously). There still was one issue that gnawed at the father: The cups he had been selling all of these years. His financial success was based upon fraud. As he moved toward greater religious commitment, he could no longer live with this lie. To this end, on the last day of their trip, he asked the rabbi leading their tour if he could arrange a meeting with a leading *posek*, *halachic* arbiter. He had a question of serious *halachic* significance for which he required guidance.

An appointment was made with the *posek*, pre-eminent *posek* of the generation, *Horav Yosef Shalom Elyashiv, zl*. He sat before *Rav Elyashiv* and related his business dealings of the last years, how he had cheated his customers. What could he do to repent? "I am aware that my customers are gentiles, but stealing is stealing, regardless of the religion of the victim." The *Rav* did not immediately reply. He sat for a few moments ruminating over the question. During this time, the questioner felt like digging a hole in the ground below him and climbing in, so shameful and anxious was he. *Rav Elyashiv* finally looked up and said, "What you did was wrong. From now on, instead of putting 150 cups in the package, you are to put 154 cups."

The response troubled him; after all, who is to say that the next customer was one of those who had earlier been a victim? The tour director told him that one does not question *Rav Elyashiv's* decision. He accepted it and made up his mind that as soon as he returned, he would insert four extra cups in every package. He knew quite well that in the future he would be taking a loss on every package of cups. On the other hand, he realized that he was essentially returning the profit he had illicitly made over the years. Four cups multiplied by 10,000 packages equals 400,000 cups, which was a hefty sum. This is what he was about to lose.

His accountant could not figure out why, despite brisk sales, the company was losing money. He obviously had no clue that they were putting in four extra cups (when, in the past, they were excluding four cups). The situation was becoming increasingly more serious, to the point that one morning, following *Shacharis*, he broke down in bitter weeping over his financial concerns. He did not go to work that day, and instead he relied on his general manager to attend to the orders. At 11:00 in the morning, Joe, his manager called him and asked, "Where are you celebrating?" "What are you talking about" he asked. "What am I celebrating?" "You mean that you really do not know?" Joe asked. "You must come to the office immediately. Regardless of your physical condition, drive or take a taxi, but come down right away." He had no desire to leave the comfortable depression of his home. He wanted to sulk all day and not speak with anyone, but Joe had insisted. He could not refuse him.

He trudged into his office like one going to his own funeral. He was not in a very good mood. Joe sat with the daily newspaper. He held up an article which he wanted his boss to read. The article was an expose of the plastic cup industry, in which the author wrote that just about everyone was not supplying the correct amount of cups. Some were missing one cup; others, two; with some excluding up to seven cups. The one exception to this rule was Mr. Jacobs (our hero's name), who was exceptionally accommodating to his customers. He was adding four cups to each package! He would rather give extra than be short!

The rest of the story is to be expected. As a result of the newspaper article (and *Rav Elyashiv's* advice), business quadrupled. Everyone bought only "Jacobs' cups." His business grew exponentially, spreading to other products. Today, his children study in the finest *yeshivos*. His home is strictly kosher. *Tznius*, modesty,

and *chesed*, acts of loving kindness, are the hallmarks of his home, all because he followed the advice of the *gadol hador*. His repentance was sincere. His restitution was in accordance with the *psak* of the *gadol hador*. He had erred, and repented. Hashem had accepted his restitution.

ואם נפש אחת תחטא בשגגה מעם הארץ

If an individual person from among the people of the land shall sin unintentionally. (4:27)

The sin-offering of a *yachid*, individual, which is brought for an inadvertent sin (for a *mitzvah* whose intentional prohibition carries the punishment of Heavenly excision, *kares*), is always a beast (female goat or sheep) and does not vary up and down (*oleh v'yoreid*) according to the wealth or poverty of the one who sinned. The *Sefer HaChinuch* explains the *shoresh ha'mitzvah*, root of the commandment, as in all *korbanos*, to abase and bring the sinner to humility over the sin which he committed. As Shlomo *HaMelech* says in *Mishlei* (16:18), "Pride precedes destruction, and arrogance comes before failure." Humility is the greatest safeguard from downfall. After all, when one holds himself to be low, he cannot fall very far.

Sin brings one to humility. When Aharon *HaKohen* approached the *Mizbayach*, Altar, and the opportunity to represent *Klal Yisrael* in performing the service of the Golden Calf (from the corners of the *Mizbayach*, *keren* – corner, *keren* – horn), the image frightened and subdued him, because he had played a role in creating the Golden Calf. It was certainly inadvertent and meant to save the people, but, nonetheless, he felt responsible, and, as a result, inadequate to represent the nation.

Moshe *Rabbeinu* took note of Aharon's reluctance. He understood the reason he was demurring. He heartened and emboldened him, when he said, "Approach the Altar. Hashem designated you (specifically), due to your reluctance, born of humility." One who is truly humble is best suited to serve Hashem, to ascend the ladder of distinction. It was precisely because of Aharon's unpretentiousness that he was chosen to serve. Hashem does not want a leader who is arrogant. A leader who is full of himself has no room for his people.

Genuine spirituality can only flourish in a setting of humility. The *Baal Shem Tov* teaches that when one is meek, deferential, submissive – when he is not obsessed with himself - he will more easily recognise and acknowledge that his existence is fragile and that, without Hashem, he has absolutely no chance of survival. Whatever success he might ever enjoy will always be attributed to Hashem, because he knows that he alone is nothing. Humility leads one to prayer, because without Hashem, he cannot make it. Humility is authentic, or it is not humility. It is an approach to living as a Jew, with the constant awareness that one submits himself to a Higher Authority. Aharon *HaKohen* felt himself imperfect. Thus, he was the perfect person to become *Klal Yisrael's* representative in the Mishkan.

Being aware of one's fragility – both physical and spiritual - sparks one to serve Hashem with greater sincerity and trust. Everything that he does is genuine and meaningful. The *Rav HaKollel*, Chief Rabbi of New York, *Horav Yaakov Yosef, zl*, was a *talmid chacham*, Torah scholar, whose brilliance and erudition catapulted him above all other candidates for the position of Chief Rabbi. At the time, he was the de-facto *Rav* of Vilna. Sadly, his tenure was marred by much strife, since not all of the fifteen most prominent *shuls* to have originally supported him could maintain harmony with regard to their selection. Indeed, *Rav Yosef* was accorded great honour only twice during his tenure: When he arrived, to the outstanding welcome of 100,000 people, and fourteen years later at his funeral, which was attended by an estimated 120,000 people.

During his last year, the Chief Rabbi spent most of his time in seclusion, suffering from depression, as a result of the merciless diatribe fomented by his antagonists and the early onset of Alzheimer's disease. He was only fifty-nine years old. On *Shabbos*

of that year (1902), he asked to deliver the traditional *drasha*, lecture, which focused on repentance, character refinement and *mitzvah* observance as a prerequisite for the *yemei ha'din*, days of judgment.

Having been out of the public eye for some time, the announcement of his first public *drasha* brought out a huge crowd to the *Bais Medrash HaGadol* of the Lower East Side. He donned his *tallis* (a tradition before delivering the *drasha*), ascended to the *bimah*, lectern, and began with the opening words: "The *Rambam* in *Hilchos Teshuvah*..." He stopped, as the greatest fear (of any speaker) was realised: he forgot what he wanted to say. Here stood before them one of the most brilliant minds of the generation, a man who once had the entire *Talmud* and Codes at his fingertips, who was well-versed in all areas of Torah scholarship, and he could not remember what he wanted to say.

The Chief Rabbi waited a few (long) moments, composed himself and began to speak. "*Morai v'Rabbosai*, the *drasha* which I had planned to deliver has sadly slipped my mind. However, there is one thought I would like to share with you. The *Mishnah* says, 'When Rabbi Yehudah HaNassi died, anavah, humility, passed (with him). There was no one who was so humble as Rebbe'. Rav Yosef said, 'This is not true, for I am still alive!' (In other words, Rav Yosef said, concerning himself, 'I am still alive, and I will wear the mantle of humility.'").

"Is this humility, for Rav Yosef to declare concerning himself that he is humble? We must keep in mind the fact that Rav Yosef, who was the leader of the generation, and the *Rebbe* of *Rava* and *Abaya*, became blind during his old age and forgot his learning. His students, *Rava* and *Abaya*, were constantly reminding him of his teachings. Thus, Rav Yosef was intimating that, as long as he was alive, he was a living example of why a person should never be arrogant about his self-worth. For what is man? A frail, sad, helpless mortal, who, at any moment can lose everything, when his physical and/or mental faculties cease to function.

"How can a human being think that he is 'something'? Humility has passed? Take one look at me. I forgot my *drasha*! Is there any more compelling and poignant *drasha* than this? When one looks at me, he sees the frailty and fragility of a human being!"

Need we say more?

Va'ani Tefillah

ותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך

U'sehi l'ratzon tamid avodas Yisrael Amecha

May the service of Your People Yisrael always be favorable to You.

In this context, *avodah*, service, does not refer to the *korbanos*, offerings, that comprised the service in the *Bais HaMikdash*. *Horav Shimon Schwab, zl*, explains that we substitute our *tefillos*, prayers (*U'neshalmah parim sefaseinu*, "Let our life substitute for bulls," *Hoshea* 14:3.) We ask Hashem that He fully accept our humble prayers.

We do not understand the esoteric nature of *korbanos*, nor are the sanctuaries in which we pray in any way comparable to the *kedushah*, sanctity of the *Bais HaMikdash*. Nonetheless, we ask Hashem that He accept *avodas Yisrael*, our *tefillah* for the return of *Kiddush Hashem* to the world. Only a return of *Kiddush Hashem* will dissipate and remove the *chillul Hashem* that prevails presently in the world.

In order for this to occur, we / all of *Klal Yisrael* must first recognise His Name. Once that takes place, the rest of the world will follow our example. After all, we really cannot expect the current morally bankrupt society in which we live to accept what so many of our co-religionists refuse to acknowledge. So, we pray for them and for us. That's what brothers do.

This publication is available worldwide via email and e-readers.

For info call: ISRAEL 02 532 6058 / USA (216) 371-7609 / UK 0208 420 4821

or e-mail: peninim@dvar.info

Hidden Awakenings

ויקרא אל משה, וידבר ד' אליו "1:1 מאהל מועד לאמר"

"And He (Hakodosh Boruch Hu) called to Moshe, and Hashem spoke to Moshe from the Ohel Moed, saying." The 'א from the word, "ויקרא" is small. Why? Additionally, why does the Posuk first say, "ויקרא אל משה" – That He called out to Moshe, and only then tell us Who the He is, "וידבר ד'" – that it was Hashem speaking to him, as opposed to telling us immediately, "ויקרא ד' אל משה, וידבר אליו" – that Hashem called out to Moshe, and He spoke to him?

The 'א from the word, "ויקרא" is small. We know that first we have to awaken down here, and then we are assisted from Above. We inherently cannot accomplish anything on our own and need help from Above. However, we must show that we really want it, and then we are helped from Above. The Gemara in Shabbos 104a says, "כל הבא לטהר, מטיינין אותו" – "All who come to purify themselves, they are given assistance". This means that one needs to take the first step and want to become purified, then he is helped. That is why the Posuk says here, "ויקרא אל משה" and then says, "וידבר ד'" – meaning that Hakodosh Boruch Hu first wanted Moshe to want. It says in the Seferim Hakdoshim, that really there is a step prior to us awakening ourselves, and that we need assistance from Above before we can do anything, but that initial assistance is hidden from us. We see this concept relating to rain, where we know that the rain comes from below. This part we see, but what we do not see what happens first which is that we need the heat of the sun to evaporate the water from below, and make it go heavenward. "ותקול" – "יוצאת בכל יום מחר חורב ואומרת שובו בנים שובבים" – "Every day a Bas Kol comes out from Har Chorev and says, return O' wayward sons." The Zohar Hakodosh explains that this is done because in order for one to accomplish anything on this world, he first needs Hisororos from Shomayim – however that first step of Hisororos is hidden. Hence – while we may know in theory that a Bas Kol comes out every day from Har Chorev telling us to do Teshuva, in reality, we do not hear it. We are receiving Hisororos from Above, but it is hidden. This applies to all that we do, in that we are first receiving Hisororos from Above which is hidden, then we do Hisororos down here, and we are assisted from Above to accomplish those good things. "ויקרא אל משה" – The first step is Hakodosh Boruch Hu calling out to Moshe: there is Hisororos from Above. However, the 'א is small to represent that while there is Hisororos from Above, it is not seen – meaning that it is ויקר, it appears to be happenstance, and not directly from Above. It says in Avos 6:2 "בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר" – "Each and every day as a Bas Kol comes out from Har Chorev and announces: Woe to them, to mankind, because of their

insult to the Torah!" The Ba'al Shem Tov asks, if people do not hear this Bas Kol, then what is the purpose in it being announced? It is important for us to know that the announcement is being made daily, but we are not to hear it. That is the Hisororos coming from Above which is hidden from us, but if we know that there is Hisororos coming from Above, this should cause us to be Misorer, and then we will be Zoche to assistance from Above and achieve our goals of Avodas Hashem. (פרי תבואה)

Why is the 'א in the word, "ויקרא" small? The word should be read as, "ויקר – א" meaning that every person who is honored through the Torah Hakdosh, must make himself like the small Aleph – he must humble himself. Chazal tell us that one should not use the Torah Hakdosh as a crown upon his own head to make himself great. (רבינו אפרים)

The reason that the Posuk does not say, "ויקרא ד' אל משה" – and Hashem called to Moshe, is perhaps because when Hakodosh Boruch Hu called out to Moshe, Moshe did not know Who was calling out to him. Moshe didn't know that it was Hakodosh Boruch Hu until He spoke to him, thus the Posuk then says, "וידבר ד'". Rashi tells us that only Moshe Rabbeinu heard the voice of Hashem while the rest of Klal Yisroel did not. There is nothing in between the word, "ויקרא" and "אל משה" which tells us that this was direct to Moshe Rabbeinu without anyone else hearing it. (מהר"י שטייף)

Had the Posuk said, "ויקרא ד' אל משה, וידבר אליו" – then the calling would have been construed as an independent act, separate from the speaking. However, now that the Posuk says, "ויקרא אל משה, וידבר ד'" the Torah is teaching us that the Hashem's calling to Moshe is connected to His speaking, and serves to define its character: Hashem called and spoke to Moshe – the speech was initiated by a call to Moshe. This teaches us that Hashem's word to Moshe was addressed to Moshe. This comes specifically to refute those who would potentially distort Hashem's revelation to Moshe, as if it were a revelation arising from within Moshe's own heart, as if it were merely a man's spirit, taking place within man; as though the Jewish religion were like all other religious phenomena in the world – that it too is merely a phase in the development of the human spirit. But this is very much not the case. Rather, as it says in Shemos 33:11 "כאשר ידבר איש אל רעהו" – "As the word of one man comes to another." As the word spoken by one man to another derives solely from the mind of the speaker and is in no way the product of the thought of the listener, for the word that is heard is not produced inside the listener. He contributes nothing to its creation. So too, Hakodosh Boruch Hu's word to Moshe was His word alone. It did not derive from within Moshe, but came to him from outside, calling him,

interrupting and rousing him from his own thoughts, so that he would concentrate on listening to what Hashem wished to say to him. This call, which came before Hashem spoke to Moshe, precludes the idea that His word was preceded by some process taking place within Moshe. It distinguishes Hashem alone as the Speaker and Moshe merely as a listener. Moshe did not in any way cause the words of Hashem to be as they were, nor did he have any idea beforehand what Hashem would say to him. The word came to him from outside as a purely historical event, something that he was the recipient of. Perhaps this is the what Chazal tell us about the difference between the Nevuah of Moshe and Bilam. Sifre Devorim 34:10 "עמו עד שנדבר עמו, ובלעם היה יודע מתי מדבר עמו" – "Moshe did not know when Hashem would speak to him, until He spoke to him, while Bilam knew when Hashem would speak to him." The Sifre is stating the point above, that Bilam's Nevuah was always preceded by a self-induced state of ecstasy, which was not the case with Moshe's Nevuah. Perhaps this is also why there is a small 'א at the end of the word, "ויקרא" to allude to the lack of preparation which distinguished the Nevuah of Moshe Rabbeinu. – ויקרא אל משה – with the small 'א, meaning that it was a very weak "calling" for Moshe did not need to prepare for it, for Hashem's word came to Moshe as something that happened to him, unforeseen from the start. (ר' שמשון רפאל הירש)

Now we can understand why there is a small 'א in the word, "ויקרא," and, why the Posuk first says, "ויקרא אל משה" – That He called out to Moshe, and only then tell us Who the He is, "וידבר ד'" – that it was Hashem speaking to him. We must know that in truth we cannot accomplish anything on our own, we first need there to be Hisororos from Above. However, that Hisororos is not apparent to us, though it is something we must know. We must seek to create Hisororos down here, and then we are helped from Above. But again – we must not take credit later for anything we accomplish by saying that while we understand we were helped from Above, but we first created the Hisororos down here. The small 'א is to remind us to always remain humble, and recognize that the Hisororos always begins from Above. ויקרא אל משה, the Name of Hashem is not here, for this was the first step of Hisororos from Above, which is not apparent. Moshe did not know that it was Hakodosh Boruch Hu Who was calling out to him until He began to speak to him. Moshe was unassuming, and did not need to prepare for Nevuah due to his elevated status of Ruchniyos. May we be Zoche to recognize that we are constantly being helped from Above, and that we do our part in creating Hisororos down here so that we are in fact helped from Above to accomplish and achieve great levels of Ruchniyos.

For questions, comments, to purchase the Sefer "Parashah Pshetel" or to receive a free weekly Dvar Torah on the Parsha: Please email: ParshaPshetel@gmail.com. Thank you, Y. Schechter

PARSHA WITH

Rabbi Shmuel Brazil

YESHIVA ZEEV HATORAH

www.zeevhatorah.org

For sponsorship and to subscribe please email Yaakov@zeevhatorah.org

PARSHAS VAYIKRA

A TIMELY MESSAGE CONCERNING CORONA VIRUS

DOVID HAMELECH'S LYRE AND ITS CALL FOR TESHUVAH

The *gemarah* (Berachos 3b) says

אמר רבי שמעון חסידא כנור היה תלוי למעלה ממטתו של דוד וכיון שהגיע חצות לילה בא רוח צפונית ונושבת בו ומנגן מאליו מיד היה עומד ועוסק בתורה עד שעלה עמוד השחר

Dovid Hamelech had a lyre that hung above his bed and when midnight came, a northern wind would blow on its strings causing it to play. Immediately *Dovid* would get up and learn Torah until dawn. What is the deeper meaning in this *Chazal* and how does it pertain to us today during our challenging *tzara*?

Night time is not as productive as the daytime. In the day the *middas chesed* prevails in contrast to at night it is the *middas hadin* that takes over. Nighttime is when darkness reigns and evil permeates (Tehillim 104,20) *בו תרמש כל חיתו יער* that at night all the *mazikim* and negative forces emerge and roam. Midnight is the darkest time of night.

Chazal inform us that sleeping is 1/60 of death. When a person is in this state of sleep he loses his *bechirah*, his clarity is compromised, his senses are not focused, and reality is distorted with fantasies. The phenomenon is that people can be wide awake and appear as fully functioning individuals, however they are fast asleep. As the Rambam writes that the blasts of the shofar on *Rosh Hashanah* is to wake up people from our sleep and slumber in order to recognize the one and only reality Hashem, and better our ways.

Just imagine a person who has fallen to the point where he is spiritually sleeping 24/7 and every minute that he is awake he lives and functions with the darkness of midnight. His craving for physical pleasures has caused him to be devoid from any spirituality and life values, and he has become narcissistic and selfish with his sole focus on his body. Is there any hope for such an individual to turn around and return to Hashem? The answer is Yes by the *כנור* of *Dovid Hamelech*.

Dovid Hamelech was the representative of all *Klal Yisrael* as the *lashon* of the Rambam says *לב כל קהל ישראל* (Rambam H. Melachim 3,6). His heart embodied the heart of everyone in *Klal Yisrael*. Being so, his task is to stir everyone to *teshuva* even the worst *rashah*. As *Chazal* say (Moed Katan 16b) *Dovid* taught that *teshuvah* applies to every Yid.

אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן מאי דכתיב נאם דוד בן ישי ונאם הגבר הוקם על נאם דוד בן ישי שהקים עולה של תשובה

עבודה זרה ד: לא דוד ראוי לאותו מעשה (בת שבע) דכתיב ולכי חלל בקרבי ולא ישראל ראוי לאותו מעשה דכתיב מי יתן והיה לבכם זה להם ליראה אותי כל הימים אלא למה עשו לומר לך שאם חטא יחיד אומרים לו כלך אצל יחיד

Therefore *Dovid* woke up every night at *chatzos*, midnight, in order to wake up in his heart even the *rasha* who is constantly living his life in the midnight darkness.

He awoke by the northern wind playing on his *כנור* over his bed. The Shelah Hakadosh writes that the letters of *כנור* spell *כור* a furnace referring to *Mitzrayim* which is called *הברזל*, *כור* the furnace, and the letter *נ* which symbolizes the 50 levels of *tumah* that was in *Mitzrayim* a"k. We saw from *Mitzrayim* that *Am Yisrael* were redeemed at the last second lest they would fall into the fiftieth level of *tumah* without the possibility of ever leaving *Mitzrayim*. However, the Ohr Chaim writes that this impossibility only existed before *Matan Torah* but after the giving of the Torah even one who finds himself in the fiftieth level, the light of the Torah can extricate him from his dark *matzav*. It was the *כנור* which symbolized *Yetzias Mitzrayim* whose *tachlis* was *Matan Torah* that breathed a new *ruach* into those that have fallen into the darkest part of night enabling them as well to be awakened from their slumber even in the fiftieth level of *tumah*.

PARSHA WITH

Rabbi Shmuel Brazil

YESHIVA ZEEV HATORAH

www.zeevhatorah.org

For sponsorship and to subscribe please email Yaakov@zeevhatorah.org

That is why *Dovid Hamelech* learned Torah right away after his awakening to show that even in the level of the lowest *tumah*, the Midnight Yid, one can still return to Hashem through Torah.

כנור is *gematria* עור which is a blind person. The *rasha* is tantamount to being a spiritual עור who cannot see the light of Hashem which gives one the true meaning and purpose of existence. The *כנור* contains the letters of כ-נר which means "like a candle" as the passuk says (Mishlei 20,27) נר הויה נשמת אדם. Furthermore, *כנור* is the letters of כ"ו נר which is the *gematria* הויה. The *כנור* is a wake up call to arouse even in the *rasha* to recognize that he has contrary to his opinion, a *neshama* a "Pintele Yid" no matter how deep he fell and therefore he too can do *teshuvah*. The "Midnight Yid" is one who is blinded by the material pleasures of this world, and his *yetzer harah* took charge of every beat in his heart. כי השוחד יעוור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים. This is hinted by the northern wind because the north is where materialism flows forth. The *Shulchan* in the *Beis Hamidkash* was situated in the northern side as it symbolizes the *shefa* of the *lechem hapanim* which brings sustenance for the body. The *rasha* has let the craving for increasing physical pleasures to take over his life.

By this northern wind playing on the lyre, it symbolized that with a commitment to change, even the *rasha* can receive a new *ruach* and change his direction from being pulled and driven to physical objects, and start gravitating towards Hashem.

Sometimes Hashem brings on other events in order to wake us up abruptly from our deep slumber infusing within us a new *ruach* of *hisorrerus* in order to stir us to change our ways and come closer to Him. Unfortunately, He sent us the **Corona Virus Covid 19**. However fortunately the Corona is our heavenly sent *כנור* which demonstrates that Hashem is still concerned with us as we are His children. This idea that the Corona Virus has the same mission as the *כנור* is found in the very word *כנור* which also spells *כרונ* Corona (with the vowel of *kamatz* under the letter *nun*). This indicates that *כרונ* like the *כנור* is an instrument which is designed specifically to save ourselves from the נ levels of *tuma*. This virus can be compared to the רוח צפונית which is also invisible and hidden from the naked eye. The word *צפון* itself means concealed. The *שליחות* of the Corona is to strum on the strings of our hearts to awaken us from our sleeping imaginations and pursuits of utter nonsense in order to connect to the creator of our *neshamos*. *Dovid Hamelech* had programmed this scenario before us thereby giving us the strength to follow in his example.

Our present *matzav* beckons us to *daven* to Hashem with the *tefillah* of *Dovid Hamelech* who beseeched Hashem to send him רוח נכון חדש בקרבי. לב טהור ברא לי אלקים רוח נכון. Rabbe Yehudah Halevi in one of his poems wrote אני כנור לשירך I am a lyre to to the song of *Yerushalyim* at the time of the *geulah*. I am not the poet nor the composer but rather the *כנור* expressing its song. Likewise the *כנור* of *Dovid Hamelech* and the north wind were expressing *Dovid's* song and longing for every Yid to do *teshuvah* and replace their spirits with a רוח נכון.

The last pandemic was the Spanish Flu in 1918-1920. It infected 500 million people about 1/4 of the world's population at that time. Nearly a hundred years later we are experiencing a more powerful pandemic with the foreseeable possibility of higher numbers of deaths but *B'eiras Hashem* with our *teshuvah* it will be less catastrophic. With the passing of almost one hundred years up until this new plague, we can presently see more signs of the imminent coming of *Moshiach*. I would venture to say that at the present time we hear not only his footsteps approaching, but he is so close that we can hear even his heartbeat knocking at our doors. Hashem is calling us to react to the sounds of *Dovid Hamelech's* *כנור* strings with a full *teshuvah*, and thereby attune the rhythm of our heart beats with that of *Dovid Hamelech* so we can finally welcome *Moshiach Ben David* אכ"ר.

Gut Shabbos
Rav Brazil

WE ARE YOUR
ONE-STOP-SHOP
TO MARKETING SUCCESS

WE ARE A ONE-STOP ADDRESS FOR ALL YOUR
MARKETING, GRAPHIC DESIGN, PRINTING & MAILING NEEDS.

We take care of all details from start to finish - under one roof.

MARKETING

DESIGN

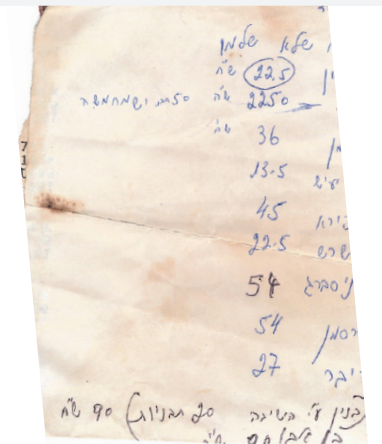

PRINT

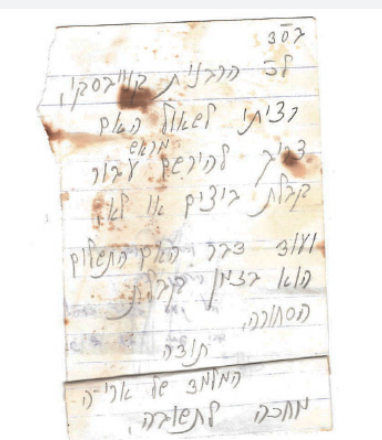

MAIL

מכירת החסד של הרבנית ע"ה

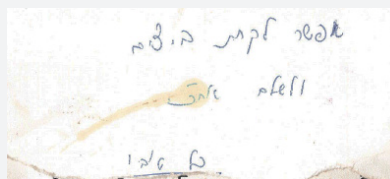

מסמך מספר 3: רשימת החובות בכתב ידה של הרבנית ע"ה

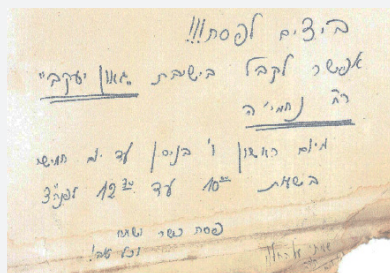

מסמך מספר 4: המלמד של אריה

נתחשבן... אבל בכל זאת מצאנו באחד הפתקאות הישנות פתק קטן בו רשמה הרבנית ע"ה לעצמה את הידידים שלקחו ועדיין לא שילמו. (מסמך 3) אגב, היו אנשים שהיו בטוחים שהרבנית ע"ה מתפרנסת ממכירת ביצים, וכי הם עושים איתה חסד שהם קונים, מהם גם הגיעו מרחוק לקנות אצלה, כי ראו שהיא כל כך שמחה מהחסד, שהתאמצו לשמח אותה... העול האדיר שזה גרם לה, לא היה נראה כלל בחוץ. לפנינו עוד מסמך מעניין עליו חתום "המלמד שלא אריה". מסתבר שאחד הנכדים למד בכיתה, והמלמד שלו שמע על מכירת הביצים של הרבנית, הוא כותב פתק נימוסי לרבנית שהוא מעונין להירשם הביצים של הרבנית... (מסמך 4)

מסמך מספר 1: לשלם אחר כך.

מסמך מספר 2: זמני לקיחת הביצים משיבת גאון יעקב.

לרגל הגליון המורחב לכבוד חג הפסח הבעל"ט, הורשנו לנבור בארכיון המשפחה, בשיתוף מערכת 'אלא ד' אמות', לטובת קוראנו החשובים שיחיו.

פן לא ידוע היה בחייה של משפחת קניבסקי, של מרן שליט"א ולהבחל"ח עזרתו בקודש הרבנית קניבסקי ע"ה.

היה זה במכירת החסד שקיימה הרבנית ע"ה בביתה, מכירת תבניות ביצים למכרים ושכנים. הכל התחיל מאז שהרבנית ע"ה ראתה כי לעיתים אחד השכנים נותר בלילה או בערב שבת בלי 'ביצים', בלבה לב האולם היא החליטה לעשות מעשה: היא הזמינה כמות גדולה של ביצים והציעה איפה לשכנות לקנות אצלה במחיר אפסי, כשחלק מהם לווים בהקפה ולא תמיד זוכרים לשלם. כמובן, לא היה מי שיזכיר להם לשלם...

מרן שליט"א, היה שותף מלא ומעודכן בעשיית חסד זו, כשחלקים מביתו, ופעמים אף מחדר לימודו שימשו אכסניא לטובת תבניות הביצים שהזמינה.

מתקופה לתקופה, גדל מספר תבניות הביצים שהיא הזמינה, וגדל גם מספר המבקשים. כך אנו מוצאים במסמכים עתיקים, פתקה קטנה שתלתה סמוך לערימת ביצים שעמדה בפתח הבית, בו היא כותבת בפשטות כי "אפשר לקחת ביצים ולשלם אחר כך..." (מסמך 1)

באחת השנים, הגיע סמוך לפסח כמות גדולה של ביצים, ובביתה של הרבנית כבר לא היה מקום. לוותר על המצוה - לא בא בחשבון, היא ביקשה איפה מהנהלת 'שיבת גאון יעקב' ברחוב הסמוך רשות לאכסן שם את הביצים, כדי שהאנשים יקחו משם. וכך היא ניסחה על פתק צהוב וישן, מודעה בה כתבה כי ניתן להשיג ביצים בשעות... (מסמך 2)

כתיבת סכום? מחיר? זה לא הנושא. קודם כל שאנשים יקחו לכבוד החג, אחרי זה כבר

שאלות ותשובות ממורינו ורבינו שר התורה הגאון רבי חיים קניבסקי בענייני פסח

דמשמע למעוטי בתו. ועוד הביאו ראייה לכך מהא דאיתא בפסחים (קטו, ב): "חכם בנו שואלו ואם לאו אשתו שואלתו" ולא נזכר שם בתו.

ענה רבנו: בתו בכלל בנו.

שאלה: אחד שהבהילוהו לבית חולים סמוך לליל הסדר ואסור לו לאכול ולשתות עד שיסתיימו הבדיקות ושואל אם חייב בסיפור יציאת מצרים אף שאסור לו לאכול מצה ויין.

ענה מורינו ורבינו: בטח שחייב, זה לא קשור למה שאסור לו לאכול.

שאלה: האם אשה יכולה להוציא את בעלה באמירת ההגדה כשאנינו יכול לאומרה.

ענה מורינו ורבינו: לכאורה לא. [הוסיף מורינו ורבינו שליט"א כי מרן החזון איש לא היו לו ילדים וקיים הדין של אשתו שואלתו, אף שלא היתה אשה בריאה כ"כ].

(הגדה של פסח ברכת נתנאל מאת ידידנו החשוב הרב רועי צבי תמיר שליט"א)

שצריך להסב מעט לפני שמתחיל האכילה, ודקדק כן מלשון המשנה שם דקתני: "לא יאכל עד שיסב" ולא כתוב יאכל בהסבה, האם ראוי להחמיר ולהסב מעט לפני שאוכלים.

ענה מורינו ורבינו: הוא צודק! לא צריך לזה ראייה! קודם להסב ואח"כ לאכול.

אמרתנו לרבינו שמאוד קשה לשתות כל הכוס כשהוא כבר מיסב, וענה שאם עושים לאט מצליחים בלי בעיות [מורינו ורבינו שליט"א אמר שאכל עם אביו והחזו"א והיה מיסב, שאלתי אותו הרי במקום רבו כתוב לא להסב וענה שהיה כמו אביו ובפני אביו כן מסיבים].

שאלה: מי שיש לו הרבה בנים ואין המקום מאפשר שכולם ישתו ויאכלו בהסבה. הציע האבא לומר לחלק מבניו שאינו מרשה להם להסב מולו, וזא לא יוכלו להסב, ואתי שפיר.

ענה מורינו ורבינו: לא טוב. יש לאבא לדאוג שכולם יסבו ולא לבטל מהם המצוה.

שאלה: יש שהעירו מהא דכתיב "והגדת לבנך"

שאלה: השו"ע סי' תפז סעי' ד כתב: בליל ראשון של פסח גומרין ההלל בציבור בנעימה בברכה תחילה וסוף, וכן בליל שני של שני ימים טובים של גלויות" ומשמע מלשון השו"ע שכתב "גומרין את ההלל בציבור" דחייב הלל זה הוא רק בציבור, אבל המתפלל ביחידות אינו קורא ההלל אלא רק בשעת אמירת ההגדה, ונפק"מ לחולה, וצריך ביאור החילוק בזה.

ענה מורינו ורבינו: יגיד הלל, לכתחילה המצוה בציבור אבל אם מתפלל בבית יאמר.

שאלה: טעה ואמר בתפילה "את יום חג הפסח הזה" במקום "את יום חג המצות הזה" האם גרע וצריך לחזור או שמא לא מיקרי שגינה ממטבע שטבעו חכמים

ענה מורינו ורבינו: זה לעיכובא, כל המשנה ממטבע שטבעו חכמים אינו אלא טועה, אפילו שגם בתורה נזכר חג הפסח.

שאלה: ביחידושים וביאורים להגר"ח גריינמן שליט"א על מסכת פסחים (צט, ב) כתב לחדש

זהלמדם הורק' הי"ם פרק י' למה תכה רעך – המותר והאסור

בשיחה אותה קיימנו עם מספר נכדים עולה, כי אצל הנכדים הוא שינה את צורת החינוך: כשראה צורך להעיר על התנהגות לא טובה אצל נכדים, היה מעיר אך להכות נכדים – לעיתים נדירות ממש. אחד מהם ציין לנו כי קיבל סטירה על מעשה שובבות שהכניס את פאותיו מאחורי האוזנים, ומנכד נוסף שמענו שמרן שליט"א היכה אותו כשהוריד את הכיפה במעשה קונדס של משחק.

כך או כך, ההכאה אינה גזירת הכתוב, אלא מקל נועם לשימוש בו במדת הצורך.

על מה מכים?

כאמור, את ילדיו בתוך ביתו נהג רבינו להכות את הילדים לפי הצורך, בכל עת בה ראה סיבה נחוצה היה גוער ומכה בהם.

תלמידו של רבינו הגאון רבי אליהו מן שליט"א מעיד כי רבינו פעם ציטט בפניו את דברי הגר"א באגרתו הנודעת, שם כותב לדעייתו 'ועל קללה שבועה וכזב תבי אותם ולא תרחמי עליהם כלל', והוסיף לו רבינו: אנשים באים ושואלים איך לזכות לילדים טובים, הרי הפסוק עצמו מעיד, 'יסד בנך ויניחך, כאשר מייסדים את הבן בהתנהגות לא טובה – הרי זה גורם שיתנהג כראוי ויעשה להוריו נחת.

אגב. פעם אמר רבינו את הסבר שני הלשון במשנה במכות פרק ב' 'יצא האב המכה את בנו והרב הרודה את תלמידו', שעל אב אמרו "מכה" ואילו על רב הלשון הוא "רודה", כי הרב מותר להכות רק מה שנוגע ללימוד שמלמדו ולא שאר דברים שהיננו אינו מוטל עליו, אבל אב מכה על הכל ולכן ברב הלשון רודה ובאב מכה.

רבינו מבקר את תלמידו רבי אליהו מן שליט"א בביתו (חורף תשע"ה)

הגאון רבי משה סמוטני שליט"א, מי שלימים זכה להיות משמש בקודש אצל רבינו שליט"א עשרות בשנים, הגיע כחתן צעיר אחרי נישואין לגור בבני ברק, בשנת תשמ"ב, והתגורר ברחוב רשב"ם סמוך לבית הכנסת 'לדרמן', וכך סיפר רבי משה:

בשעות אחרי צהרים של אותם שנים היה בית הכנסת 'לדרמן' דיוק ממתפללים. כמעט שלא היו לומדים. אמנם, היה אבא שאני זוכר שהיה מגיע כמעט כל יום ללמוד עם ילדיו בבית הכנסת. היה זה רבינו שליט"א, שיום יום קבע חוק לימודים עם הילדים, מסכת אחרי מסכת.

'אני זוכר לא פעם' מעיד רבי משה, שרבינו היה סוטר את לחיו של הילד, אם לא היה מקשיב יפה או מתנהג כראוי. הנהגה זו נצדבה היטב בליבי, כשהיה ניכר כי אכפת לו מהעליה הרוחנית שלו, והדברים בערו לו ממש.

רבי משה סמוטני בבית הכנסת לדרמן ברחוב רשב"ם

הסטירה מהחזון איש

בימי חודש אב החמים, היה נוהג מרן החזון איש 'צוק' ל'ליסוע לעיר צפת, שם היה אויר נעים, והיה שוחה שם ימים ארוכים והוגה שם בתורה.

מי שהצטרף אליו לנסיעה היתה אחותו המסורה הרבנית מרים קניבסקי ע"ה עם בעלה מרן בעל הקהילות יעקב זי"ע והילדים, בנייהם רבינו שליט"א.

באחד הימים, בעוד רבינו ילד צעיר כבן תשע, הוא עשה מעשה שובבות בחצר, ודודו הגדול מרן החזון איש הבחין בכך, הוא סטר לו על לחיו לאות התנהגות שלא טובה. הילד קיבל

בהבנה את החינוך, ופסק ממעשהו.

הסיפור 'הטבעי' הזה מסופר על ידי בעל המעשה - רבינו שליט"א, בחביבות רבה, כשהוא אינו שובב עד גיל זקנה את הסטירה שקיבל מהחזון איש, והוא גם מספר את ההמשך של המעשה:

דקות אחרי הסטירה, כילד, התיישבתי על ברכיו של מרן החזון איש. החזון איש נהנה מאוד ופנה לאימי ואמר לה, דאי איזה ילדים צדיקים, מקודם קיבל סטירה ועכשיו בא לשבת עלי ---

היה עובדא בילד שבא לפני רבינו בתלונה על אביו, תלמיד חכם חשוב, שמוכה אותו הרבה בבית. רבינו יעץ לו לפי השאלה כיצד לנהוג מול אביו, ולאחר מכן כדי להרגיע את רוחו סיפר לו על עצמו את העובדא הנ"ל...

לא לכלל הציבור!

אמנם, הידיעה לא תהיה מושלמת אם לא נצטט ונוסיף דברים שנשמעו מפיו גדול הבנים, הגאון רבי א"ש קניבסקי שליט"א, וכה אמר: אבי שליט"א היה מרבה להכות, אך הוא עשה את זה מתוך יראת שמים ודקדוק ההלכה, ואסור ללמוד מזה לאחרים, כי הקלקולים שיכולים לצאת בימינו גדולים יותר מהתועלת. קשה לתאר את זה למי שלא חווה, אבל הנהגה זו של אבי שליט"א אינה לרבים ואין ללמוד ממנה כלל.

אין לרבים ללמוד מהנהגת אבי מרן שליט"א. הגאון רבי א"ש קניבסקי שליט"א בדברי חיזוק

ליצירת קשר: ✉ ig0533145900@gmail.com

🏠 רבי יהודה הנשיא 52 בני ברק

☎ 053-3145900 📠 077-2092005

ניתן לתרום גם במכשירי "קהילות" ו"נדרים פלוס" בבתי הכנסת, יש ללחוץ על לחצן 'קופות נוספות' ובחיפוש 'דברי שי"ח', או בטלפון:

נדרים פלוס 03-7630585 שלוחה- 1586

קהילות 073-2757000 שלוחה- 4310

התלמוד הירק'י – פרק י' למה תכה רעך – המותר והאסור

בשורות הבאות נביא דעתו דעת – תורה מרבינו שליט"א על ענין שבשנים האחרונות נהפך ל-'רגיש' מאוד מבחינה ציבורית. המדובר הוא בנושא הכאת ילדים על התנהגות שלא ראויה.

כאשר ייסר איש את בנו

בפרשת עקב נאמר (ח' ה') כי כאשר ייסר איש את בנו ה' אלקיך מוסרך. התורה קובעת איפה את המציאות, כי האב מוכרח לייסר את בנו כדי שיתנהג כראוי. אופנים אחרים לא יועילו (ואולי אף יזיקו). הרמב"ן אף מוסיף בהקשר לזה את דברי שלמה המלך (משלי י"ט ו"ח) יסר בנך כי יש תקוה ואל המיתו אל תשא נפשך, ומבאר רש"י שם, שאם צריך להכות את הילד, יש להכות אותו אך אל תכהו מכות מוות.

והנה בכל הדורות, כשמי מהילדים התנהג שלא כראוי, היו ההורים מוכיחים אותו בדברים ובשיטות, ובזה למד להתנהג כראוי. הדבר היה כה פשוט עד כדי כך שהפוסקים הצריכו להזהיר שיש זמנים שאין להכות בהם משום מזיקים (ראה משנה ברורה סוף סימן תקנ"א).

גם במקראות וגמדות ומדרשים מפורשים כי הדרך בה רצוי לחנך את הבן הוא על ידי מכות ללמד אותו להתנהג כראוי, וחושך שבטו שונא בנו, וכך גם נהגו גדולי הדורות מאז.

גם בבתי החינוך בכל העולם השתמשו המונחים במקל חובלים כדי לחנך בו את הילדים. כל ילד שהתנהג כראוי חש היטיב מהמקל, ובדרך הזו יכלו לחנך כראוי.

כמובן, גם בזה, כמו בכל דבר, היו שהתנהגו שלא בחכמה והיכו בהגזמה מכות קשות, אך אין בפרט ללמד על הכלל.

מכות בדורנו?

בדור האחרון השתנה משהו. הלבבות נחלשו, והמוחצות התמעטו. לאנשים קשה לסבול עול מכות, ובהרבה מדינות אף קיים חוק האוסר על הכאת ילדים ותלמידים גם לצורך חינוך. מתקני החוק אף קבעו מספר קנסות חמורים לעוברי החוק. מה שגרם לכך שמואז, כמעט ואין אנשי חינוך בבתי ספר ותלמודי תורה המעויים להכות תלמידים. לתלמיד הסודר באה הרווחה. ולמחנכים באה הצעקה.

הראשון שהתירע בשער בת רבים שבדורינו אסור להכות, ואדרבה, אב המכה את בנו גורם נזק לו ולבנו, וכי הדרך היחידה להוכיח את הבן הוא על ידי עידוד נכון ואזהרות וגם עונשים, אך לא על ידי מכות, היה דשכבה"ג מרן דאש הישיבה הגרא"ל שטיינמן זצ"ל, שהתירע על זה כבר בתחילת שנות ת"ש. כפי שהעידו תלמידיו.

וכך מעיד בנו דאש הישיבה הגאון רבי שרגא שליט"א: אבי מורי זללה"ה, החזיק שהיום אין שום תועלת בהכאות הילדים, כי הילד מרגיש שהאבא שונא אותו והוא רוצה ברעתו, זאת ועוד, בהרבה מקרים האבא מכה מתוך כעס, אז הילד לומד לכעוס. בדורנו, כשמכים ילד משיגים רק את ההיפך. גם אם נראה שזה מועיל.

כילדים, כמעט לא היכה אותנו. אם קרה (וקרה...) ואחד הילדים התנהג שלא טוב, קל היה לדאות את מורת הרוח של אבינו זללה"ה, הוא הראה מיד פנים עצובות, לעיתים אף לא ישן בגלל זה, כך סיפרה לנו אימנו ע"ה, היו לו גם דרכים מגוונות נוספות לחינוך, אבל לא להעניש על ידי מכות.

חינוך בנועם ובמתקנות. בנו של רשכבה"ג צוק"ל, הגאון רבי שרגא שליט"א עם בנו ונכדו.

הגר"ש מוסיף: אחרי שנישאתי נכנסתי לביתו

של מו"ח מרן הגר"ח שליט"א, אלא שאצלנו ההנהגה הייתה שונה בתכלית: כשהוא ראה אחד הילדים שמתנהג לא כראוי, אם זה שמשותלל יותר מיד, או משקר ומתחצף, או לא שומע למה שאמרו לו או נכשל באיזה ענין, היה נותן מכה על לחיו.

אמנם לא היו אלו מכות כואבות וחזקות, אבל סטירה זו סטירה. זה היה מכות שהילד קיבל דרכם את מסר החינוך.

הוא חינוך בדיוק כמו שהוא קיבל אצל אביו מרן בעל הקהילות יעקב זי"ע, הוא לא שינה כלום. הדברים היו הפוכים ממה שראיתי אצל אבי זללה"ה, אבל כולם לשם שמים נתכוונו. עב"ד הגר"ש.

הנהגה זו של רבינו, מפורשת גם בספרו אורחות יושר סימן י': יש אנשים בזמננו שחושבין שאסור לנגוע בילדים, רק צריך שיתנו מעצמם כל דבר ולא להכריחם... ואין זו הדרך הנכונה על פי התורה, ואף שנכון שאין להרבות להכות, רק לעיתים רחוקות שאם לא כן מאבד בזה את כל ההשפעה של המכות, אבל לא שלא ליסרם כלל ע"ש עוד מקורות לזה מכל התורה.

אגב, בענין זה שמענו מאחד מבני מרן שליט"א דבר מעניין מאוד: אבא מרן שליט"א, היה מרבה להכות, וראו כשהוא מכה את מורת רוחו מהתנהגות של הילד, עם זאת, רגע קל אחרי זה לא היה נראה עליו שום כעס. היה ניכר שהוא עושה כמצווה עליו במצות החינוך, ומיד אחרי זה הוא ממשיך בשיגרת היום. הוא לא היה כועס וגם לא הראה כל כעס לא לאותו ילד ולא שאר הילדים.

הדברים מתאימים עם מה שממשיך מרן שליט"א וכותב בספרו שם: "אמנם יש ליזהר לא להכות קשה, כמו שאמרו בבא בתרא וכו' וכתבו בספרים שלא יכה בנו בשעת הכעס כי אז לא יהיה תועלת מזה רק בנו ילמד ממונו מדת הכעס, רק אחר שינוה דעתו יכהו כפי הצורך".

נציין עוד, כי בשנת תשנ"ה אז הופיע לראשונה הספר אורחות יושר, עוררו דברים אלו של רבינו רעש גדול בציבור בני התורה והישיבות, שהוא היחיד 'המעז' לכתוב כי גם בימינו אנו יש להכות.

ציור עתיק של המאייר יוני גרשטיין המראה כי אב סטר לבנו כדי שהיצר הרע ילך ממנו, והילד יתנהג כראוי

ליצירת קשר: ✉ ig0533145900@gmail.com

🏠 רבי יהודה הנשיא 52 בני ברק

☎ 077-2092005 📠 053-3145900

ניתן לתרום גם במכשירי "קהילות" ו"נדרים פלוס" בבתי הכנסת,

יש ללחוץ על לחצן 'קופות נוספות' ובחפוש 'דברי שי"ח', או בטלפון:

נדרים פלוס 03-7630585 שלוחה- 1586

קהילות 073-2757000 שלוחה- 4310

רוצה להקדיש
את יקיריך ולהיות
שותף בהפצת דברי
התורה של רבינו?

כאן המקום:
053-3145900

דברי שי"ח

ממרן רשכבה"ג שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א

גיליון מס' 379 | חג הפסח תש"פ | שנה שמינית | עורך: יצחק גולדשטוף

הג הפסח

לשאל שהרי מרור בזה"ז דרבנן וגם הטיבול הוא דרבנן וכן ההסיבה היא מדרבנן לדעת ר"ח"פ, וי"ל הטעם, דשתיית היין לא חשיב שינוי כ"כ דגם בשאר סעודות שבת ויו"ט בשאר ימות השנה מקדשים על היין, ודעת הרמב"ם בפ"ל מהלכות שבת ה"ט דגם סעודה שלישית יש לקבוע על היין [וגם בזמניהם היו רגילים יותר בשתיית יין עיין כתובות ח' ב'] ולכן אף דבשאר סעודות בימות השנה אין ד' כוסות, מ"מ תו לא חשיב שינוי כ"כ ולא תיקנו.

(שיח הפסח)

ומה שבכלל תקנו סימנים, קדש, ורחץ, כרפס וכו', יש לומר כיון שבבילי הסדר יש כל כך הרבה מצוות מצה מרור וחרוסת וכרפס ואפיקומן ועוד, ויש לכל דבר פריטים, כגון שלכרפס יש ליטול ידיים תחילה, תיקנו לעשות סימנים שיזכרו את הכל ולא יטעו (וכן הוא בספר הפרדס הלכות פסח עמוד נ"ה ומחזור ויטרי, פסח סי' צ"ה).

ארבע כוסות

על שתיית ארבעה כוסות לא תיקנו חז"ל לשאול מה נשתנה [אע"ג דגם על מילי דרבנן תיקנו

קדש ורחץ וכו'

סימני הסדר תוקנו על ידי הראשונים ז"ל (עי' מחזור ויטרי הלכות פסח סי' ס"ה). והם תיקנו לומר את הפרטים שנוהגים משך הסדר כגון קידוש ואח"כ רחיצת הידיים, ותיקנו את הסימנים כדי שידעו מה להקדים ומה לאחר ולעשות כל דבר במקומו. ולכן, דבר הנוהג כל שעת הסדר, כגון ד' כוסות, לא הזכירו בסימנים (דהזכירו רק מה שיש לנהוג עכשיו כמו מגיד רחצה וכו'). וזה גם הטעם שלא נאמר הסיבה, כי נוהג בכל הסדר (שמענו מרבנו).

עלי ששה

חופשים או לכלה האם צריך לספר. ענה: לכלה כן לחתן לא.

שאלו על אשה שכתבה צואה על ירושה שהיא קיבלה, הבכור יקבל פי שניים מפני שהוא הילד הכי טוב, אצל אמו אין דין של בכור מאידך כתבה שהוא הכי טוב איך דנים את צואתה. מו"ר ענה, הוי כמתנה וגם עשתה קנין אין בזה שום בעיה גם אם אמרה לשון של טעות.

ש. לראות ת"ח גם שלא מבינים כלום רק כדי לראות האם יש בזה ביטול תורה. ת. לא, כל הראה דוד זוכה לתלמודו - טוב רואי. הגר"י זילברשטיין שליט"א הוסיף בשם חמיו מן הגריש"א שהקבלת פני רבו - היינו לראותו בלבד (עי' מדרש רבה ויקרא ב' א').

אחד שאל שהוא רוצה לכתוב ס"ת אבל ע"י כך לא יוכל לנדב לשיבות. ענה לו מו"ר, אם לא השתתף בס"ת כתיבת ספר תורה קודמת דמצוה שלו.

ש. בחור רוסי שברשות אמו מדליק נרות שבת כבר ארבע שנים אחותו שנעשתה בת מצוה אומרת אין שום בית שיש גבר ואשה שגבר מדליק הוא טוען שיש לו חזקה, היא צודקת וגם שאין לו חזקה שלא היה מי שהוא אחר חזקה בפני קטן אין חזקה בב"ב מב. ת. הסכים, שבת כט תוס' אנשים, הרב גורס נשים עיי"ש.

ש. אשה רוצה לתרום כליה, ונדרה שתתן, ויש לה שני אחים שזקוקים היא מעדיפה ליתן לקטן האם יכולה? ענה מו"ר, זה לא חפץ. הנדר לא חל, יכולה ליתן למי שרוצה.

ת. כן אבל יכיון לאביו של שמואל שנקרא אלקנה.

א' סיפר שנותנים לו סנדקאות ושואל על מה לכיון? ענה מו"ר יכיון לשם מצוה, ושלא יפגום בבריתו ושיהי' צדיק.

שאלו את מו"ר מי נקרא מופלג בחכמה? וענה, מרן הרב שטיינמן.

בזמן האחרון שאל אחד את מו"ר ואמר לו שהוא עייף, השיב לו, כנראה אתה לא יושן מספיק בלילה.

א' שאל ששומע שאחר באמצע אהבה רבה בוכה ואומר טאטא טאטא האם טוב עושה, השיב צריך לקבל מלקות... (כי אסור לדבר בשעת התפילה).

בירכו על מו"ר שליט"א שחלק מחכמתו, ענה אמן וסיפר שמרן החזו"א אמר אם העולם כך חושבים גם שזה לא אמת אזי אפשר לברך ולענות אמן [פ"א אמר לי זה ברכה לבטלה אבל אמן מותר לענות].

ש. האם מותר להניח עצי סוכה באוצר של ספרים (השאלה הגיע משיבת סלבודקה). ת. אין בזה קדושה וגם שהשתמשו בהם זה רק הזמנה ויש בזה בזיון ואסור להניח שם אבל טליתות מותר.

ש. בן א"י שנמצא מחמת מחלה באמריקה כבר 4 שנים מה דינו ליו"ט שני. ענה מו"ר, כל שדעתו לחזור חשיב בן א"י.

הוסיפו ושאלו, הנ"ל נתנו לו תפקיד של מורה. וענה שוב מו"ר: הרי אילו היה בריא היה חוזר הרי הוא חשיב כל שדעתו לחזור.

שאלו, על הצעה בה לחתן יש שתי אחים

רשימות אישיות קצרות, מפנקסיו של תלמיד רבינו הגאון רבי יצחק שלמה קרלוב זצ"ל, ממה שזכה לראות, לשאל ולשמוע במחיצת רבינו מרן שליט"א (תודתנו נתונה לאחיו הגאון רבי יחיאל שליט"א על מסירת הדברים לע"נ רבי יצחק שלמה בן ר' שמואל)

פרק י"ד

עלה רעיון לעשות חיזוק ללימוד שעה וחצי בתחילת הסדר, למשך כמה שבועות בתענית דיבור במצוה של עשרות אלפי ש, אבל יתכן שהכסף יבוא מהתורמים כאלה שכבר תורמים לכוללים, ואולי זה יהיה ע"ח תרומה להחזקה שוטפת של כולל אחר האם נכון לעשות, הכריע מו"ר, כן.

אחד מחזיק משפחות אלמנות ויתומים ועתה מציעים לו לשכור חנות גדולה לצורך מפעליו אבל יתכן שיהי' ע"ח המשפחות שמחכים, כי לא יוכל בתקופה זו להוציא כסף על שניהם, ענה, שישכור. כי גם זה לצורך הרוחתם של המשפחות.

האם יש ענין לקרוא על שם אדם שנפטר בתוך השנה לילדת התינוק - ענה, כן.

שאלו האם כשנאמר ללוות את האורח ארבע אמות האם מועיל בתוך הבית או דוקא ד"א מחוץ לבית? ת. רק מחוץ לבית.

באותו ענין שאלו, הליווי צריך דוקא באותו יום שהאורח יוצא או אפשר יום קודם לכן? ת. גם יום קודם.

יהודי הגיע ושאל, לרבו קראו אלקנה אבל נהרג ע"י שדרסו אותו האם יקרא על שמו?

להצטרפות לרשימת מקבלי הגליון במייל ניתן לשלוח בקשה לכתובת: divreysiach+subscribe@googlegroups.com
ניתן לתרום ולהקדיש ע"ג הגליון לע"נ, לרפואה ולהצלחה וכד', נשמח לקבל עובדות, הנהגות, וש"ו"ת מרבינו.

לאשתי, סיפרתי לה, הקפאנו את האשראי, חשבנו איך נבטל את הצ'קים וכו'. טוב, הלכתי למקווה, אמרתי: "בורא עולם! זה רק נסיון! רק תודה! תודה לך ה'! אני מאמין בך באמונה שלמה!" והייתי עם המעיל, ותוך כדי שיחה עם ה', ואני אומר: "מה שאתה עושה זה הכי טוב!", אני עושה ככה עם ה'יד, נותן כמו מכה על המותן שלי, פתאום אני מרגיש בליטה! אני אומר: "ואי! רבונו של עולם! כמה פעמים חיפשתי במעיל! איך זה יכול להיות! אני בא, מכניס את ה'יד לכיס, מוציא את הארנק! רוקד עם הארנק! אמרתי: "בורא עולם, עשית לי את כל הסיפור הזה, כי התגעגעת לכמה תודות שלי!"

אז ב' – ככה ה' רוצה! שעד היום לא יהיה לך זיווג.

ג' – זה לטובה. זה לטובה שעד היום לא היה לך זיווג.

ד' – אני לא מבין איך זה לטובה, אבל אני מאמין! אני לא מבינה אבל אני מאמינה!

כי אם מתחילים עם א', שמי עשה לך את הכל, ה' שזה אבא שאוהב. אז אם אבא שאוהב עשה, אז אני בטוח שהוא עשה לטובה! רק אני לא מבין אבל אני מאמין.

ואז ה' – אומרים תודה!

אחרי שעושים את 4 השלבים האלו, אז אומרים תודה.

וסתם נתתי דוגמא על זיווג, אחד יגיד תודה שאין לו פרנסה, אחד על שאין לו ילדים, אחד יגיד על שהוא חולה, על שיש לו חרדות, פחדים, אחד על כאבי שיניים, זה לא משנה, כל הצרות! אומרים תודה ומתבטלים כל הצרות!

ואומרים ככה רבע שעה, ותודה, והרבה תודה! והתודה לא אומרים סתם תודה, מדברים עם ה': "תודה לך בורא עולם, אם החלטת שזה ככה, בטח זה לטובתי! תודה לך בורא עולם שעד היום לא נתת לי זיווג..." ועד היום לא נתת לו ילדים, פרנסה, כל אחד מה שמציק לו, רבע שעה תודה, ואח"כ אומרים מזמור לתודה, 8 פעמים.

[באותו עניין ראיתי לנכון לצטט פה מה שסיפר אחד האברכים היקרים, לרב אחרי השיעור שנמסר בישיבה בסעודה שלישית בשבת פרשת כי תשא:

"רציתי לספר לרב שאתמול נסעתי עם הילדים שלי, עשיתי איזה חסד, יצא לי לעשות פה איזה חסד עם אחד האברכים, ובדיוק אחרי החסד הזה, פתאום אני קולט שאין לי ארנק, ויש שם צ'ק 600 שקל של חמי למסור לאיזה מישהו, 300 שקל שהייתי צריך לתת לאיזה מישהו גם כן, בקיצור איזה יותר מ-1500 שקל, ותעודת זהות שעכשיו עשיתי ביומטרי, וכל מיני דברים. התחלתי לתפוס את הראש, התחלתי לחשוב: "הייתי פה, הייתי שם, איפה נסעתי", התקשרתי, ביררתי, שאלתי, לא מוצא כלום! בדקתי, אני מסתכל, מחפש אולי במעיל, מנער את המעיל, לא מוצא את הארנק! בקיצור, אמרתי לבורא עולם: "בורא עולם, דווקא אחרי החסד הזה אתה עושה לי את זה! בטח אתה עושה לי פה נסיון! אני דווקא יודה לך! אני יודע שזה נסיון, אני אגיד תודה!". התחלתי לעשות את החוק, הילדים ישבו איתי באוטו, התחילו לריב! ואי ואי! מכות! פצצות! פיצוצים! אמרתי אם אני לא יעשה עכשיו אני לא יודע אם אני יעשה אח"כ! אז לא התייחסתי, ואני שר לי! אומר תודה! מזמור לתודה! אחרי הרבע שעה תודה, שמונה מזמור לתודה, עם ניגון וזה. עד שסיימתי הם סיימו לריב! טוב, אח"כ התקשרתי

העלון

לכבוד נשמתו הטוהרה והקדושה של הצדיק הקדוש אדוננו מורנו ורבנו נחמן בן פיגא זי"ע"א.

וכן לעילוי נשמת הצדיק הקדוש רבי יהודה זאב בן רבי יחיאל צבי ע"ה

וכן לעילוי נשמת חברינו היקר אבד בן דלה ע"ה ובעד בן חמיה ע"ה. וכן לעילוי נשמת פערל בת ר' מאיר ע"ה וכן לעילוי נשמת שלמה בן נעמה ע"ה בתור שאר כל נפטר ישראל ולהבדיל לרפואה שלמה של משה בן אידה שיחיה וכן לרפואה שלמה והצלחה של בת שבע בת ימימה שתחיה וכן לרפואה שלמה וחזרה בתשובה שלמה בלי ייסורים של כל בני ובנות ישראל בארץ ובעולם

וכן להצלחת כל התורמים והתורמות ברוחניות ובגשמיות.

להצלחה ושמירה וכל הישועות בחסד וברחמים בלי שום ייסורים של נתן בן אריאלה וב"ב.

לתרומות: 0527161619

לקבלת העלון במייל: elitzur424@gmail.com

לעילוי נשמת יפה בת גולסטאן ע"ה, וכן לעילוי נשמת יוסף חיים בן אברהם ע"ה

לעילוי נשמת ניסים בן אלגרה ע"ה

להזמנת הספרים, חוברות ודיסקים של מורנו הרב שלום ארוש שליט"א:

0522240696

להסבר מפורט על חוק

התודה, סיפורים,

שיעורים בנושא

הקורונה, ועוד

בקו האמונה:

026444250

זוה, אני אמרתי בעזרת ה', מאוד אני מבקש שכולם יראו, שכל אחד יקח לו עשר, או עשרים, ליקוטי מוהר"ן, ישים אצל האחים שלו, אצל החברים שלו, אצל כל מי שאפשר לשים אצלו. בבתים, במכוניות, במשרדים, במפעלים, בכל מקום! בכל מקום! ואז נעשה קסדה! לא כיפת ברזל, קסדת רבי נחמן על כל ארץ ישראל! ותהיה שמירה מכל ההזיקות! מהקורונה!

לכן כל אחד יראה לעסוק בהפצה! בפרט של הספר ליקוטי מוהר"ן. הנה מה אמרנו עכשיו? כשאדם עוסק בהפצה, אז על ידי זה הוא ניצול מתפיסה, שיצא מהבית סוהר שהוא נתפס בו.

אז כל אחד יעסוק בהפצת הספר ליקוטי מוהר"ן!

אז מה למדנו? שאנחנו צריכים ממש להתחזק באמונה, להתחזק בביטחון בה', העיקר לא לפחד כלל! ישתבח שמו לעד!

עכשיו אני חייב להסביר לכם, כל פעם אני מסביר את זה עוד פעם ועוד פעם. שיש חוק, והחוק אומר – אומרים תודה ומתבטלים כל הצרות! החוק אומר, וזה חוק! כל הזמן מספרים לי עוד, עשיתי את החוק, ונהייתה לי ישועה כזו, כל הזמן באים ומספרים לי. אין! ישתבח שמו לעד!

אז איך עושים את החוק הזה? רבע שעה אומרים תודה, אח"כ אומרים שמונה פעמים מזמור ק' בתהילים, פרק ק' בתהילים, שזה נקרא מזמור לתודה, וזהו, זה החוק! והחוק עובד!

עכשיו כל אחד ישאל אותי: איך אומרים רבע שעה תודה על צרות?!! אדם שאין לו ילדים יגיד תודה שאין לי ילדים?!! פעם אמרתי לאישה להגיד תודה שאין לה ילדים, צעקה: "מה? אני אגיד תודה?!! אני בוכה יום ולילה!", אמרתי לה: בכית ותמשיכי לבכות, תגיד תודה יהיו לך ילדים. באמת היא אמרה תודה, וזכיתי שישבתי סנדר בברית של הבן שלה.

אז גם היא שאלה אותי, איך אני אגיד תודה, או אדם שאין לו זיווג יגיד תודה שאין לו זיווג? או אדם שאין לו פרנסה יגיד תודה שאין לו פרנסה, הוא בוכה! אחד הוא חולה, יש לו פחד, חרדות, מה, יגיד תודה? איך אומרים תודה.

אז נסביר, וכל אחד יקשיב טוב איך אומרים רבע שעה התודה, ואח"כ אומרים שמונה פעמים מזמור לתודה –

זה חמש שלבים, שלב ראשון זה אמונה! איך? מה זה אמונה? יש לנו אבא! יש לי אבא! יש לך אבא! כל אחד ידע דבר ראשון, א' – יש לי אבא בשמיים שאוהב אותי.

טוב, אוהב אותי, ובכל אופן הוא לא נתן לי, לדוגמא זיווג.

בכלל! לכן אני לא נכנס לזה בכלל! בכלל! כהוא זה אני לא נכנס! זה לא שייך לתיקון שלי! יש לי חיים יפים למה לקלקל את החיים היפים שלי? חיים יפים, מלאים תורה, ומצוות, וזיכוי הרבים, למה אני צריך את כל זה? זה לא העניין שלי בכלל! זה לא שייך לתיקון שלי! תמיד אני אומר **לנשים: "במקום כל זה תגידו ספר תהילים שלם! כל יום! את יודעת מה זה ספר תהילים שלם כל יום! את יודעת למה תזכי? למה יזכה בעלך והילדים שלך? ואם את עדיין רווקה איזה בעל תזכי!"**, במקום לבזבז את הזמן! ואני לא מדבר עכשיו בכלל אם יש בזה איסור או אין בזה איסור, אני לא נכנס לזה עכשיו. אבל תקשיבו טוב לשכל שה' חנן אותי,

למה לך, לדעת כל מיני דברים שלא שייכים לתיקון שלך, למה לך כל זה?! למה?

ועכשיו, מלבד זה, אוהו, כמה עוונות יש בזה, וכמה זה שורף לך את הנשמה שלך, ומבלבל אותך, ואתה נופל בלשון הרע, ואח"כ אתה גם מדבר מזה, ועושים כבר סימפוזיונים... – רבונו של עולם! אומר רבנו פה שעל ידי לשון הרע נתפס בתפיסה! נכנס לבית סוהר! שאדם נכנס לבית לבידוד זה נקרא בית סוהר, כמו שאמרנו. מלבד זה, מסכנים אלו שנופלים לאיפה שנופלים, לאתרים של הטינופת, ושורפים את הנשמה שלהם.

אני קראתי פשוט, הנה זה ספר המידות, לא אני כתבתי אותו, הלוואי הייתי כותב כזה ספר, הלוואי! רבנו נחמן מברסלב כתב אותו.

רבנו כותב: **"בְּרַכְתָּ הַצְדִּיק הוּא פְּדִינוֹן"**. וגם: **"מִן שִׁמְחֹזֵר בְּנֵי אָדָם בְּתִשְׁבֻּתָּה נִיצוֹל מִבֵּית הָאֲסוּרִים"**.

לכן כל אחד צריך לעסוק בהפצה!

עכשיו תקשיבו טוב, 'הרפואה לקורונה', בגימטריא, זה יוצא מספר 694. ותקחו את המילים 'רבי נחמן מברסלב', גם יוצא 694. ממש מדויק!

אז רבנו נחמן מברסלב הוא הרפואה לקורונה, ורבנו נחמן מברסלב אמר על הספר שלו העיקרי, ליקוטי מוהר"ן, שזה שמירה. צריך להיות לכל אחד את הספר הזה בבית, כל אחד! רבנו גם אמר שהספר שלו שנמצא בבית גם הוא שמירה שלא תהיה אש בבית, לא תהיה אש, אז לא יהיו טילים, לא יהיו קטיושות, ולא סקאדים, ולא אטומים, לא יהיה.

תלמיד שלי, שם את הספר בבית של אמא שלו, נפל שם טיל ולא התפוצץ! אני בעצמי הלכתי לראות איפה שהיה פיצוץ באיזה מקום, מצד ימין הכלח הרוס, מצד שמאל הכל הרוס, ואיפה שהיה ליקוטי מוהר"ן כוס לא נשברה, וזה לא הגיוני! זה הכח של הספר, שמירה גדולה מאוד.

כל אחד צריך שיהיה לו את זה בבית, בכל מכונית. זה שמירה מאש! שמירה מקורונה! לכן בכל משרד, בכל כיתה בבית ספר, בכל מקום.

אני לא מוכיח את אף אחד, אני לא דרכי להוכיח את אף אחד, אנחנו רק רוצים לעשות תשובה! לעשות תשובה, בשביל שזוכה להתקרב מעכשיו.

"מי שבא לצדיק, ושואל את הצדיק עצה, ומפר עצה אח"כ, על ידי זה נתפס בתפיסה".

אתה בא לצדיק, שאלת? אל תפר! או אל תבוא לשאול, אבל אם באת, תעשה כמו שאמר לך בדיוק. עכשיו, רבנו כותב עוד:

"בשביל שאין מבקשים רחמים על חברו, על ידי זה נופל לתפיסה".

אם אדם לא מתפלל, צריכים להתפלל על עם ישראל! כמו שאמרתי, כל אחד צריך מעכשיו, אין! מעכשיו! ב"ה, אנחנו זוכים לעשות התבודדות, אז אחרי שאני עושה חשבון נפש, אני כבר לא יכול להתפלל על שום דבר, צריך להתפלל על עם ישראל! אמרתי את זה לתלמידים שלי, אפילו בישיבה הקטנה, בישיבה גדולה, אמרתי להם שיגידו שעה תהילים, כל יום בשביל עם ישראל. אם לא יודעים לעשות התבודדות, לפחות שיגידו שעה תהילים, אמרתי את זה לתלמידים, תעשו! כי רבנו כותב שבשביל שאין מבקשים רחמים על חברו, כל שכן על כלל ישראל, שעכשיו זקוקים להרבה רחמים, על ידי זה נופל לתפיסה!

"על ידי לשון הרע נתפס בתפיסה".

הסברתי, ואני עוד פעם יסביר, כל מי שיש לו את המכשירים האלו, האדמו"ר פייסבוק, או האדמו"ר שקוראים לו אינסטגרם, בקיצור כל האדמו"רים, אדמו"ר הוואצאפ, כל האינטרנט, יש שמה הרבה אדמו"רים, ואנשים כל היום מבזבזים את הזמן והחיים.

אמרתי, אפילו אין בזה לשון הרע, אין בזה ניאוף, טוב? עצם זה שכל הזמן משדרים לך כל הזמן מסרים שלא שייכים לתיקון שלך, זה נורא! גם ככה אתה רחוק מהתיקון שלך, גם ככה אתה רחוק מהתכלית, ועכשיו עוד מבלבלים אותך ומשדרים לך כל הזמן מסרים, כאלו וכאלו, וכל מיני מסרים שלא שייכים לתיקון שלך! מה זה שייך לתיקון שלך?!

תודה לה' שאני לא יודע כלום ולא שומע כלום, איזה גן עדן זה!

וגם זה קשור לפחד, מי שיש לו פחד, כמה אמרו לי שקבלו על עצמם לא לשמוע חדשות ועבר להם הפחד! כל הזמן רק מפחידים ומפחידים...

כל אחד שיחשוב! מה אתה צריך לדעת מזה ומזה, מה זה שייך לתיקון שלך?! אני כמעט לא שומע כלום, רק לפעמים באים ומספרים לי, אני אומר להם 'לא יודע! מה זה שייך לתיקון שלי?! אני רק רוצה לדעת מה ששייך לתיקון שלי! זה שייך לתיקון שלי? אני צריך לדעת על פלוני? לא! זה לא עניין שלי

עוד פעם נחזור. אנשים שואלים אותי: "כבוד הרב! מה?! אני אלך לעבודה?! מה אתה אומר?! מה אני יעשה כבוד הרב?!"

מה קרה?! מה, מה קרה?! אה, יש קורונה? מי הביא אותה? ה'! אבא שבשמיים! להחזיק באמונה! העיקר זה להחזיק באמונה! תחזיק באמונה, אל תתבלבל! שום דבר לא השתנה!

הנה, ראיתם, שני צדיקים, שכותבים, שאם אדם לא מפחד, כותבים בפירוש, שאם אדם לא מפחד לא ישלוט בו שום דבר! כמו שרבנו אמר, שהעיקר לא לפחד! העיקר להחזיק באמונה! זה דבר ראשון.

זכות הצדיק, שהיום יומא דהילולא שלו, אדונו מורנו ורבנו רבי אלימלך מליזענסק, ודאי זכותו תעמוד לנו!

כי זה העיקר! לא לפחד כלל!

רבנו נחמן מברסלב חיבר סיפר, קוראים לו 'סיפר המידות', רבנו כתב את הספר הזה שהיה בערך בגיל 11, 12, משהו כזה, כתב את הספר הזה. אז זה ספר שבו רבנו כל מידה ומידה כתב עליה, מכל התורה הקדושה, והוא אמר שהספר הזה עשה אותו, את את רבנו הקדוש, יהודי. כי הוא הלך עם הספר הזה, ועם הספר הזה הוא עבד. ואין דבר שרבנו לא כתב עליו. רבנו גם כתב על פחד, גם על פדיון שבויים, על הכל כתב רבנו.

אז רבנו כותב שמי שאינו יוצא מביתו חשוב כמו שהוא נכנס לבית סוהר. אם אדם צריך להיות בתוך בית סגור, זה נחשב לו בשמיים כאילו הוא יושב בבית סוהר. אז יוצא שהרבה יהודים היה מגיע להם בית סוהר, וחסכו מהמדינה לפתוח כמה בתי סוהר (ס). ככה כותב רבנו: "מי שאינו יוצא מביתו חשוב כתפיסה", כמו בית סוהר.

טוב, אז בא נראה, על מה, על איזה עוונות באים לעונש הזה, שצריכים לישב בבית סוהר.

דבר ראשון – על ידי גאווה. גאווה זה בדיוק הפך מהאמונה, שאדם מתגאה! מה אתה מתגאה?!

"על ידי גבהות הלב נופל לתפיסה".

לא נעים להגיד, אבל ככה כתוב פה.

"בעוון משכב זכר נתפס בתפיסה", לא נעים, אבל ה' ישמור, ה' יחזיר את כל עם ישראל בתשובה, ירפא אותם, את כולם.

"על ידי ניאוף נופל לתפיסה". ומה זה ניאוף? כתוב בליקוטי מוהר"ן שעיקר הניאוף זה בעיניים. כמובן שהיום כל האתרים, שיש בהם מה שיש בהם, הנה כתוב, על ידי ניאוף נופל לתפיסה, ככה כתוב! אני קורא מה שכתוב.

בורא עולם הוא הביא את הקורונה! והוא משגיח השגחה פרטית! כמו שאומרים 'כל כדור יש לו כתובת', כל קורונה יש לה כתובת, ישתבח שמו לעד! הוא לא הפקיר את העולם בורא עולם, הוא לא הפקיר! ח"ו! בורא עולם משגיח על העולם! משגיח השגחה פרטית!

וכשאדם חי באמונה, הוא יודע 'בורא עולם הוא מחליט, הוא הביא את הקורונה, הוא משגיח על העולם, ועל כל אחד בפרטי פרטיות, והוא מחליט בדיוק מה שיהיה ואיך יהיה, ומה שיהיה הכל'. קודם כל אמונה פשוטה.

ואח"כ צריכים לדעת שאנחנו בידיים של אבא! שאבא הוא אחראי על כל מה שקורה בעולם, אבא שבשמיים, ואנחנו בידיים שלו, והוא אוהב אותנו תמיד, אבא שאוהב אותנו תמיד! ויעשה איתנו רק טוב! אבא ששומר עלינו! אבא שמשגיח עלינו! אבא שעושה איתנו רק טוב, ויעשה איתנו רק טוב! אבא שבשמיים!

שאדם מחזיק באמונה, תדעו לכם, שאדם מחזיק באמונה **הוא מעל הטבע!** מה זה פירושו מעל הטבע? הטבע לא יכול לשלוט בו! שום דבר! כמו שכתבו הצדיקים, ששום דבר לא יכול לשלוט בו! שום רע בעולם! כי **כשאדם מחזיק באמונה הוא מחזיק בה' בעצמו! הוא מחזיק בהשם! להחזיק בה' זה להחזיק באמונה!**

ואפשר פשוט להגיד את הפרק בתהילים, פרק קכ"א, קוראים אותו, כל יום אומרים אותו בימי החול בערבית, להתבונן במה שאומרים: "שיר למעלות אשר עיני אל ההרים, מאין יבוא עזרי, עזרי מעם ה' עושה שמיים וארץ, אל יתן למוט רגליך, אל ינום שמרך, הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל, ה' שמרך ה' צלך על יד ימינך. יומם השמש לא יכבה וירח בלילה, ה' ישמרך מכל רע ישמור את נפשך, ה' ישמור צאתך ובואך מעתה ועד עולם" – פשוט להגיד את השיר למעלות! כל פעם להגיד אותו! תשמע מה שאתה אומר! ה' שמרך! ה' צלך, הוא כמו צל שלך! הוא לא סתם משגיח עליך, הוא נמצא איתך צמוד! ה' ישמרך מכל רע! ישמור את נפשך!

להחזיק באמונה! כי אדם שמחזיק באמונה הוא מחזיק בה'.

כולם שואלים, 'קורונה', מה קורה, איך קורה, איך יהיה, אז בעזרת ה', שנזכה לחזק את עם ישראל.

יש ספר, קוראים לו 'תורת נתן', פרשת ויחי, וזה לשונו: "לכן צריך גם כן להזהר שלא להתיירא...", שאדם לא יהיה לו פחד. והוא כותב פה, שאם יש דבר, כמו שעכשיו יש את הקורונה הזו, שזה גם סוג של דבר, אז הוא מזהיר ואומר שהעיקר לא לפחד!

לא צריך לפחד משום דבר. הוא אומר שמי שמתירא ומפחד הוא נותן כח לשטן כח וגבורה להתגבר במגפה. שאדם מפחד הוא נותן כח שהמגפה תתגבר יותר ב"מ.

"...אלא חבי כמעט רגע עד יעבור זעם, ויעסוק תמיד בתורה ובמעשה הקטורות...", כי יש עניין לעסוק במעשה הקטורות. שאדם יגיד את הקטורות, זה דבר ידוע שהקטורות יש לה כח לבטל את המוות.

איך אמר רבי נחמן מברסלב? 'כל העולם כולו גשר צר מאוד והעיקר והעיקר שלא יתפחד כלל'.

בספר 'שומר אמונים' במאמר הבטחון וההתחזקות כותב: "וכן מובא מרבנו הקדוש האר"י ז"ל שכשיש ח"ו דבר, מגפה בעיר, אין יכול לשלוט רק באלו שיש להם פחד. אבל באלו שמחזיקים בלבם בבטחונם על ה', ומתגברים על הפחד, אין שום דבר רע יכול לשלוט בהם".

אז הוא כותב בצורה חד משמעית, במי יכול לשלוט הדבר? רק באלו שיש להם פחד. אבל באלו שמחזיקים באמונה, בבטחון בה', לא מפחדים, אנחנו בידיים של ה', להם בכלל הוא לא יכול להזיק.

לכן פה, זה המקום לחזור ולדבר. עכשיו אחרי שאמרתי את הדברים האלו, זה המקום לחזור ולדבר.

אנשים חושבים שאולי הקורונה זה מציאות בעולם... מפחדים מהקורונה...

צריכים לזכור, דבר ראשון – אבא שבשמיים, הוא הביא את הקורונה! והבורא ח"ו הוא לא הפקיר את העולם! מה אתם חושבים שבורא עולם הפקיר את העולם, הביא קורונה וזהו! הפקיר את העולם, זהו, הקורונה תעשה מה שהיא רוצה, ח"ו...

כנינים

חסידות ברסלב

ה'יא קצה שלילי, כי אדם שלא מכיר בערך של עצמו מודלד במה שחן אותו הבורא, כי לכל אדם סגולות נפשיות מיוחדות רק לו, ועליו להכיר בהם ולתרום ממה שנתנו ה' לזולתו, ומי שמשפיל עצמו בכל תרומה ענייני הוא מתכחש באמת, ומוריד לטמיון שפע אלוהי שניתן לו.

☎ קו ההלכה הספרדי: 3030 *

דס התורה

מאמר ראש הישיבה -המשך-

שלב שלישי: עכשיו תחזק את עצמך להאמין שהכול לטובה, כלומר שזה שיש לך עדיין פחד זה לטובתך, על פי כל מה שלמדנו שכל מה שה' עושה הכול לטובה ושאינן שום רע בעולם. "שום רע" זה אומר ששום דבר שקורה לך הוא לא רע הכול רק טוב, גם הפחד הזה הוא לטובה.

שלב הרביעי: אתה אומר שהכול לטובה, אבל אתה בהחלט לא מבין איך זה לטובה. זה הזמן להזכיר לעצמך שוב את יסודות האמונה מהשלב הראשון: אני לא מבין איך זה לטובה, אבל אני מאמין, כי אני מאמין שאבא לא עושה רע לילדים שלו, אבא לא רוצה שיהיה רע לילדים שלו, אבא רוצה רק את הכי טוב לילדים שלו. הפחד הזה הוא מאבא שבשמיים שאוהב אותי, ולכן גם אם אני לא מבין מה טוב בזה, אבל כך גזרה חכמתו יתברך וזה בוודאי הטוב המוחלט והמושלם.

ועכשיו אתה יכול לעבור לשלב החמישי והעיקרי שהוא לומר תודה על הפחד שיש לך, ועל כל הייסורים שיש לך מכך שעדיין חסרה לך אמונה. בשלב הזה צריכים להאריך כמה שאפשר בתודה והודיה לה' על הפחד ועל הצער ועל הייסורים ועל הבידוד ועל כל הבעיות הנלוות למצב שבו אנחנו נמצאים.

בדרך הזו ואתה מכניס את האמונה לתוך הפחד ובוזה אתה מבטל לגמרי את הפחד. כל מי שילך בעקבות השלבים האלה ויחזק את עצמו באמונה אמיתית על המצב כולו וגם על המצב האישי שלו ועל הפחדים והחששות והחרדות שלו, ומתוך זה ירבה באמירת תודה בכל יום ויום - בוודאי ובוודאי יסורו ממנו כל הפחדים.

וכשיסורו ממך כל הפחדים אתה תהיה שמור ומוגן באמת כמו שכותב השומרי אמונים בשם האר"ל: "וכן מובא מרינו האר"ל ז"ל כשיש ח"ו דבר [מגיפה] בעיר אין יכול לשלוט רק באלו שיש להם פחד, אבל באלו שמתחזקים בליבם בביטחונם על ה' ומתגברים על הפחד אין שום דבר רע יכול לשלוט בהם."

ה' יחזק את כל עם ישראל באמונה פשוטה ותמימה וביטחון גמור, שנדע ונאמין שהכול לטובה ונודה לה' יתברך על כל הקשיים וחבלי הגאולה ועל כל הפחדים והייסורים, ובזכות זה יישבו כל עם ישראל שקטים ושמונים בלי פחד וחרדה שמחים ובטוחים ומוגנים מכל מחלה ומכל מגפה, וה' יסיר את המחלה הזאת ואת כל המחלות מקרבנו ונראה במהרה בביאת גואל צדק ברחמים גמורים במהרה בימינו אמן.

בברכת וחסידי מוהל מוקרבך

שלום

סיפור לשולחן שבת

מלך הדייגים ומלך היהודים

פה. אולם לאחר הזריחה זה המקום של אחייני. היהודי משר בכתפיו: "מי מינה אותך לאחראי על הכינרת ודגיה? אולי אני זה שאקבע עבורך היכן ומתי וכמה תדוג?"

אבו-האני נדהם. לראשונה העז מאן דהוא להתנגד לסמכותו. כדי שהתופעה לא תישנה הבין שהוא חייב להפעיל כוח. בעט בדלי הדגים שעמל עליו היהודי מן הבוקר והדפו היישר למימי הכינרת...

היהודי קם ועזב את המקום כשדמועות חונקות את גרונו. נכנס היישר לבית מדרשו של רבי חיים אבולעפיה ותינה באוזניו את צערו על גזילתו של הערבי. רבי חיים אבולעפיה ניחמו והרגיעו: בתוך יומיים יסתדר הדבר.

ביום חמישי בשבוע זה היו פניו של אבו-האני מכורכמות, משוה בלתי נהיר מתרחש בסחורות. הדגים מקולקלים, צבעם מצהיב וריח רע נודף מהם. באי השוק מתרחקים מן הדוכן ופונים אל דוכנים אחרים לרכוש סחורה משובחת. אבו-האני ציוה להשמיד ולאבד את כל הסחורה ולשטוף את הדוכן במים מן הכינרת.

אבל בימים הבאים חזר הדבר על עצמו בדיוק מושלם. דומה שקללה מן השמים פוקדת את אבו-האני והוא אינו יכול לה. דגים חיים מתו בדרך אל השוק, ואלו שהומתו בידי עובדיו, הפכו מיושנים ואינם ראויים למאכל אדם.

אבו-האני זה לא טיפש היה. ערך עם עצמו חשבון מהיר והבין שהעניין הזה הרחק מדרך הטבע הוא ורק היהודים יכולים להביא לכך. שיגר כמה מבניו לפייס את היהודי העשוק ולהבטיח לו שיותר לא יציק לו זכות הדג נתונה לו מכתה ועד עולם...

רבי חיים אבולעפיה הראשון איש אלוקים היה (יום פטירתו ו' בניסן) ולא פסק פיו מלמלמל דברי תורה בגולה ובנסת. בזקנותו עלה מארצות הגולה לשכון בארץ ישראל והחליט לקבוע את משכנו בטבריה על שפת הכינרת.

מאז בואו ידעו יהודי העיר שקט ושלווה. המוסלמים החרישו ולא העזו להרים את ראשם, כי על כן רבי חיים אבולעפיה הזהר הזהירים מכך פן יבולע להם. רק פעם אחת העז ערבי מקומי לנסות ולהתאונת למשפחה יהודית, ובעונש אשר קיבל די היה להזהיר כל מוסלמי בטבריה מכני היהודים ורובם הגדול.

אבו-האני, מוסלמי זקן, היה מלך על עדת הדייגים בים הכינרת. איש לא מינה אותו למלך, אבו-האני עצמו מינה את עצמו ואיו לו למי שניסה להכיר את מעמדו.

היו הדייגים קשובים ומוצייתים למלך הדייגים הנכבד. בקולו הרועם חילק את שטחי הדג והעניק אישורים היכן הוא מקומו של כל דייג בשפת הכינרת ולאחר מכן בשוק. גם היהודים שעסקו במלאכה זו השתדלו שלא להמרות את פיו. למי שהכיר במעמדו וציית לו, העניק אבו-האני מקום קבוע לפרנסתו.

באחד הימים הגיע לשוק הדגים ערבי צעיר ונמרץ שאבו-האני הציגו כאחיינו. כמובן שהוא קיבל מקום לדוג בו בבלעדיות. דא עקא, שהמקום אותו הקצה אבו-האני לאחיינו היה מקומו הקבוע של יהודי העמל לפרנס את משפחתו, כבר שנים מרובות הוא דג שם, עוד לפני שאבו-האני השתלט על שפת הכינרת ועשה אותה נחלתו. החל דין ודברים קולני. היהודי גער באחיינו של המלך הנכבד והערבי הזעיק את דודו שיבוא להעמיד את היהודי החצוף על מקומו.

אבו-האני הגיע אל המקום וגער ביהודי שישתלק מן המקום מיד. "אם רצונך", אמר לו, "תוכל לבוא לפנות בוקר עד זריחת החמה לדוג

**למרות הקורונה
לא שוכחים אותם!**

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

למרות הקורונה
לא שוכחים אותם!

הסדרה לשלום הבית
מאת הרב שלום ארוש
052-2240696

שלום הבית שלי
הרב שלום ארוש שליט"א

שקפי הנראה זהו דור קצק, שאינו מודע לקר שחיי
הנשואין דורשים הרבה עבודה ומאמץ, ולכן על כל
ריב קטן רצים לרבות.

ואמר: "גם לנו היו הרבה קשיים, מריבות, אי הבנות
וכדומה, כמו כל זוג צעיר אבל מעולם לא עלה על
דעתנו להתגרש בשל כך, כי היינו מוכנים להשקיע
את כל הכוחות והמאמצים בשביל להצליח בחיי
הנשואין. ובדרך זו זכינו לעבר את הכל, זכינו לגדל
דור ישרים מברך ולחנך ילדים ונכדים, וגם נינים יש
לנו, ואנו רואים נחת רוח מקלם. ואם לא היינו מוכנים
לסבל את הקשיים, ולא היינו מתאמצים לכונן את
חיי הנשואין שלנו, היינו מססידים את כל הטוב הזה."

מכאן תלמד כל אישה לתקן את התפיסה הפסגית,
ששלוס בית זה דבר קל שבקל. ובאשר רואים
זוגות שיש להם שלום בית, חושבים שפוחלת
ונשואיהם היה להם שלום בית. זו לא האמת כלל
כי אפילו אנשים צדיקים ובעלי מידות טובות, גם הם
עברו קשיים בחיי הנשואין, חלוקי דעות ומריבות,
וגם הם היו צריכים ללמוד לומר ולהוריד את הראש,
בשביל להגיע למצב של שלום ואשר בביתם.

נמצא, שבאשר בני הזוג מבינים שהנשואין אינם
מתחילים ומסתיימים בחפה, והם מוכנים ללמוד
ולעבד על עצמם, אין שום סכנה שניגיע לגרשין.
כל הבעיה מתחילה רק כאשר אחד מבני הזוג או
שניהם אינם מוכנים לשמור מה עליהם לתקן, ואינם
מוכנים להתאמץ ולעבד בשביל שלום הבית שלהם.

בית חם

ונכדים, שההורים שלו התגרשו בהיותו ילד קטן,
ולכאורה היה צריך לשפח מזה - לא ולא, הפצע לא
הגליד, והוא זוכר את היסורים הגדולים שלו בצורה
מחשית כל כך, עד שהוא מרגיש שהם יכולים לכפר
על כל עם ישראל! ונראה, שעד מזה ועשרים הוא
יחיה עם הפצע הנורא הזה בנפשו, וזה נדאי ישפיע
גם על חנוך ילדיו ועוד השפעות קשות אחרות.

כששמעתי אותו אומר כך - הדענעתי! לא חשבתי
שיש לו כזה צער נורא. אם לא הייתי שומע אותו
אומר כך, לא הייתי מאמין שיש לו כזה צער - כזה
פצע בלב. מכאן הבנתי עד כמה הפצע של הגרשין
הוא פצע נורא שלא עובר לעולם, והבנתי והרגשתי
איזה צער זה לילד לגדל בבית שאין בו שלום בית,
וכל שכן גם מניעים לגרשין.

תחשבו שילד רואה את ההורים שלו רבים
ומתנכחים. אי אפשר להבין אלו פחדים ומתחים
יש לו מזה. אלו דברים, יכולים לעבר עליו כשרואה
אותם רבים וצועקים אחד על השני. הוא לא מבין
מה קורה, והוא נבהל וחושב מחשבות: מה קורה
כאן? וזה רק אם הם מתנכחים, כל שכן אם הם
צועקים ומאמיים, ואף פעמים "כל שכן" אם הם
רבים. זו פשוט אכזריות נוראית כלפי הילד.

כששמעתי את אחד מקנני הדור כיצד הוא
מסביר את רבי מקרי הרשין בדרך הזה, ענה,

אחרי שעסקנו בכל מיני נושאים של שלום בית,
צריכים אנו ללמוד דבר חשוב, שהוא, לצערנו הרב,
נושא מצי מאד ביינו, והוא נושא הגרשין. מעולם
לא היה דור שאחז הגרשין בו היה גדול כל כך
כמו בדורנו. הקלות שבה זוגות מחליטים להתגרש,
היא דבר שהתחדש בדורנו בלבד, וזה דבר נורא, הן
בפרטיות, לכל הנפשות שנוכחות מפה, והן לכלל
ישראל.

פי למעשה כל הצלחת האדם בכל התחומים,
תלוי בשלום הבית, ובעקר הצלחת הילדים! כי בית
שיש בו שלום בית, הילדים יוצאים מצלחים; אוהבים
את החיים; אוהבים לתת; יש להם בטחון עצמי; הם
שומחים וכו' וכו'. אך כשאין שלום בית וכל שכן קשיים
גרשין, הילדים יוצאים כגועים, וזו יודע אם אי פעם
יתגבר על אותן פגיעות נפשיות.

אמנם זה לא סוד, ותמיד ידעתי שהגרשין גורמים
לסבל רב לילדים, אבל מה שעורר אותי וזעזע אותי
ביותר הוא מה ששמעתי מפישה שאני מכיר
מקרה. שמר לה: רבנו של עולם, מה שאני סבלתי
יסורים מפעיות שלום הבית של הורי, וממה שהם
התגרשו וכו', זה מספיק בשביל לכפר על כל עם
ישראל!

נדגיש שפדבר על אדם מבנה מצליח מאד
בעסקים ועושה נשוי ויש לו שלום בית, עם ילדים

בס"ד בריה

צו השעה - מנע נגע ומחלה מביתך

הכפת ליקוטי מוהר"ן לשמירה!

אמר רבי נחמן מברסלב:
הספר ליקוטי מוהר"ן, כשנמצא
בבית, הוא שמירה, רפואה
וישועה.

הזדרז להזמין: 052-2240696

העלון נתרם לזכות

חזרה בתשובה, אמונה,
הצלחה, רפואה שלמה
והצלה מהמגיפה
מרסיאנו אהרון וב"ב

חיזוקית-

ניסן | ראש חודש

האמונה שאין עוד מלבדו,
היא המפתח לכל התשובה.

לקבלת מסרים מחזקים: 052-6672221

יש לך סיפור תודה?
המערכת תשמח לפרסם אותו
al5308000@gmail.com

סיפורי תודה אמרת תודה ונושעתי

בדיקת מה שחפשי

תלמיד שלי ספר לי שביום ששי אחד הוא היה בשוק סחנה והודה שבידיו שלם. מי שגר בירושלים או בקר בשוק ביום ששי, יודע שזה אחד הסימנים הכי עמוסים שהשוק יודע, כל שכן לקצא חניה בקרבת מקום. זה בדיקת מה שחפשי" הוא אומר לי. "מקום חניה כדי לחצות לעשות את הקניות. יום ששי בתקופה של החורף הוא יום קצר ולחץ קודם. על כל מקום חניה שהתפנה עמדו בתור עשר מכונות. בקשר עשרים דקות נסעתי במעגלים סביב החניה, כחפשי אולי משהו יתפנה, אבל כלום. בעשרים הדקות האלה התפללתי לבוא עולם שיעזור לי לקצא חניה ולא נענית. כשלא קצאתי, עצרתי בצד ונסיתי לחשב מה יעזור לי. וזה נקדתי בשערים על התודה, שצריך קודם כל לומר תודה לבוא עולם.

חזרתי למעגלים סביב החניה, רק שהפעם בפי היתה תודה ושירה לבוא עולם על זה שאני לא מוצא חניה, על הלחץ של יום ששי, על כל רגע שעובר ואני לא עם סלי קניות לבדוד שבת, וכל מה ש' עושה לטובה הוא עושה, גם אם רצונך שלא אקצא חניה ואחזור הביתה בדיים רקות, גם תודה על זה מראש. כי הכל, הכל לטובה.

"הפלא ופלא - תוך כדי שהשפתיים שלי נעות בתפלות התודה, מישור קורא לי: 'אחי, אני יוצא,

הסברתי לו: כי אדם שמתפלל על דבר, אז יוצא שלפי דעתו, המצב שהוא נמצא בו הוא לא טוב, והוא מבקש מהקדוש ברוך הוא שיעזור לו שיהיה לו טוב, שיעזור לו לצאת מהמצב ה"לא טוב" למצב טוב. אבל הכל ה' עושה. הכל טוב. אין רע בעולם. אם הוא חושב: עכשיו אין לי חניה - זה לא טוב! אז הפחשבה הזאת ש' שאני לי חניה זה לא טוב' - זו מחשבה של חסר אמונה. זה גורם לך שהתפלה שלו לא מתקבלת, כי התפלה מתקבלת רק לפי האמונה.

אמרת תודה ונושעתי
052-2240696

מובא מרבינו האר"י ז"ל כשיש ח"ו דבר [מגיפה] בעיר אין יכול לשלוח רק באלו עיניש להם כח, אבל באלו שמתחזקים בליבם בביטחונם על ה' ומתגברים על הכחוד אין שום דבר רע יכול לשלוח בהם". (ספר שומר אמונים)

תפילה לביטול המגפה מרבי נתן מברסלב (ליקו"ת קלו)

ממנו מכת המגפה וגזרה קשה כי אתה שומר ישראל מאד דעלמא כלא, "שומר פתאים יהוה", אתה לבד יודע באיזה דרך באיזה שם, להסתיר ולשמר את כל אחד מישראל מכל פגעין ומרעין בישין, ומכל מיני גדרות רעות, בין קדם גזר דין ובין לאחר גזר דין רחם עליהם ושמרים והצילם בנפלאותיהם הנוראות, באפן שלא יהיה שום כח להאורבים והמסטינים לכנס ולהתאחד חס ושלום תחת המסתר והמכסה אשר אתה מכסה ומסתיר ברחמך וחסדיך בשמותיהם הקדושים [הטהורים] והנוראים וקיים בנו ובכל עמך ישראל מקרא שכתוב: "תסתירם בסתר פניך מרעיו איש תצפנם בסכה מריב לשונות שמרי כאישון בת עין בצל כנפיק תסתירי אגורה באהלך עולמים אחסה בסתר כנפיק סלה סתרי ומגני אתה לדברך יחלתי שמרה נפשי והצילני אל אבוש כי חסיתי בך" כי אין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים "ואנחנו לא נדע מה נעשה כי עליך עינינו יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי" אמן ואמן:

אשר כבר הכית אותם באיזה חלי או מכאוב רחם עליהם ורפאם מהרה רפואה שלמה רפואת הנפש ורפואת הגוף אל נא רפא נא להם למען שמך (ובפרט לחולה פלוני בן פלונית) כי אל מלך רופא נאמן ורחמן אתה אל חי וקיים, מחיה חיים, תן לנו חיים ונחיה ולא נמות גאלנו ממנות פדנו משחת:

רבנו של עולם שומר ישראל, אתה לבד יודע מי ומי אורבים עלינו בכל עת, ובפרט על מי שנגזר עליו איזה גזרה לא טובה חס ושלום ורק אתה לבד יודע איך להסתיר ולהצפין את כל אחד ואחד מישראל מהאורבים המסבבים עליו רחם על כל עמך ישראל, ובפרט על כל מי שנגזר עליו איזה גזרה לא טובה רחמנא לצלן, ושמרים והצילם בשמותיהם הקדושים והצילם [הסתירם] ברחמך הרבים מכל צר ואויב ואורב ומסטיני רחם עלינו והגן בעדנו, והסר מעלינו אויב דבר וחרב ורעב ויגון, והסר שטן מלפנינו ומאחרינו, ובצל כנפיק תסתירנו כי אל שומרנו ומצילנו אתה חוסה יהוה על עמך והצילנו מזעמך והסר

"אתה סתר לי מצר תצרני רני פלט תסובבני סלה תסתירני מסוד מרעים מרגשת פעלי און כי יצפני בסכני ביום רעה יסתירני בסתר אהלך, בצור ירוממני יושב בסתר עליון, בצל שדי יתלונן" מלא רחמים, רחם על עמך ישראל ובפרט על כל עיריות ישראל, אשר הולכין ומסבבין בהם מיני חללים ומכאובים רחמנא לצלן רחם עליהם למען שמך ואמר למלאך הרף ידי, וישיב חרבו אל נדנה חס וחמל עליהם ועל כל שארית עמך בית ישראל, ולא תתן המושחית לבוא אל בתיהם לנגף, או להזיק ולהחליש חס ושלום רחם רחם, הצל הצל, בעל הרחמים בעל הישועות, בורא רפואות נורא תהלות אדון הנפלאות זכר לעבדיך אבותינו ורבותינו הצדיקים האמתיים שהיו בכל דור ודור, מימי אברהם אבינו עד הנה, למענם ולמען רחמך הרבים, רחם עלינו ושמרנו והצילנו אותנו וכל עמך בית ישראל מכל מיני חללים ומכאובים ומחששים שלא יבואו על שום אחד מישראל ותשלח מהרה רפואה שלמה מן השמים לכל אותם (מישראל)

חינוך באהבה הרב יצחק אבוחצירא

חיים במסגרת-פרק כג'

השבוע, אנו ממשיכים בע"ה בשלב השלישי של יישום חוקים, בעבודה נקודתית על "חוק השינה". בשלב הראשון: ניתחנו את נתון מצב השינה והקימה של הילדים בבית. בשלב השני: בדקנו, עד כמה זה קריטי לעבוד על חוק זה, ומה אנו רוצים בעצם להשיג? בשלב השלישי: חקרנו: "מהי הסיבה שהילדים מתנהגים בצורה זו?"

חדר האכילון

השבוע, אנו מבררים מה מצב כל ילד בבית ובביה"ס. נחשוב ביחד עד כמה יש לילד בעיה עם זמנים, ניח להבין את משמעות מימדי הזמן, שיש זמן קימה/שינה, חזרה לבית מביה"ס או מפעילות, יציאה לתפילת מנחה/ערבית, יציאה וחזרה לחוג, לחונך וכדו'. נחשוב, מומתי הבעיה התחילה, האם היא הוחרפה, ננסה לשער בעקבות מה? נעלה את כל הממצאים על הכתב. נברר עם המורה בביה"ס את אותו הדבר: האם הוא מבין את מימדי הזמן בכיתה, האם הוא מאחר מההפסקות וכדו' מטרת הברור הוא לבצע הערכת מצב ואבחנה מובדלת. במידה וילד ישנה בעיה כללית עם זמנים, גם בבית וגם בביה"ס, עלינו לבדוק אם זה קשור לבעיית קשב וריכוז, (יש מערך אבחון ברור ומדויק לזה) אם כן, זהו מידע חשוב שמסביר את כל הבעיה, ופנה לאיש מקצוע, ונקבל הדרכה מדויקת לטיפול. אם זה לא קשור לבעיית קשב, נברר עם המורה, כיצד הוא מתמודד עם הבעיה והאם יש שיפור מצד הילד לסוג הפתרון של המורה, את הפתרון של המורה ניישם גם אנו בבית. אך במידה ולאחר כל הבדיקות לעיל, ברור לנו שאין לילד בעיות כלליות עם זמנים בבית, והבעיה היא רק בזמני השינה והקימה בבית, ניתן להסיק מכך שהבעיה קשורה לדפוסי ההתנהגות של הבית. כנראה, לא הרגלו את הילד לעלות לישון בזמן והבעיה זו היום סובבת סביב ההרגל הזה. הגענו למסקנה זו בעקבות "אבחנה מובדלת" שעשינו עם בעיה זו, נעבוד בע"ה במספר דרכים, רובם יהיו קבוצתיים (לכל ילדי המשפחה): א. הסברה הגיונית, ב. שימוש ברגשות, ג. קביעת מסגרת, ד. הפעלת סמכות הורית, ה. מילוי

לייעוץ טלפוני ללא תשלום
במימים ג' - ד' משעה 8-10 בערב
נייד: 054-8434435

טבלאות, ו. שימוש בשיטות "מקדמות הרגלים" כמו מבצעים וסרטי עידוד.

משרד ההסברה

נתחיל בהסברה ושיתוף רגשות: נבין שלט יפה ונתלה אותו על המקרה: כל הילדים מוזמנים לכינוס משפחתי בסלון, מחר בשעה שבע בערב בדיוק. יוגש כיבוד ושתייה. לא נגלה לילדים על מה הכינוס, נשתמש בגורם ההפתעה. בהגיע שעת הכינוס, נשב עם הילדים בסלון, מסביב לשולחן הערוך ונשוחח איתם בגובה העיניים. נתחיל בשיחה כללית מה כל אחד רוצה לספר או לשאול, ולאחר חמש דקות נגיע לעיקר. עלינו להציג את הבעיה! ישנם שלוש אפשרויות להצגת הבעיה. כל אחת מהן, או כולן ביחד, דורשים הכנה של ההורים. קחו את הזמן ותתכוננו לפגישה היטב: 1. להסריט כמה קטעים מחי' הערב והבוקר בבית, בהסרטה יבא ילדי ביטוי הרעש בשעה מאוחרת, הקושי לקום מוקדם והבלקן שה' יצר אצל כולם. 2. להקליט את חיי הערב בבית, את הדרישות של האמא לעלות לישון, את הוויכוחים של הילדים, את הבעיות בבוקר וכדו'. 3. להציג את הבעיות של השינה והקימה בסיפור עלילתי, במילים מתאורות. בכל האפשרויות, אנו מציגים את העובדות כהווייתן, מבלי לתת להם פשרונות, נימוקים או הסברים. לאחר שהילדים הבינו על מה הכינוס ומה התופעה המדוברת, נבקש מהם כל אחד בתורו, להביע את רגשותיו, דעותיו, הסתכלותו, הסברו או פרשנותו לתופעה.

דיבור להבנה דרך הרגש

בסוף דברי הילדים, האם תביע את דעתך: "ילדים צדיקים שלי! אני רוצה לספר לכם מה קורה איתנו בלילה ובבוקר. כפי ששמעתם/ראיתם, כמעט מידי לילה אתם 'שנים' בשעה מאוחרת, לאחר ויכוחים... וכו' וכו' כתוצאה מזה גם בבוקר יש לנו בעיה לקום מוקדם. יש ילד שקם מיד כשאמא מעירה אותו. יש ילד שקם לאחר אחרי הרבה קריאות ואפילו יש ילד שקם לאחר מלחמות. לפעמים לקחתי את השמיכה, לפעמים שפכתי קצת מים, הרבה פעמים צעקתי והלחצתי אתכם שאין זמן, אתם תאחרו או שהסעה כבר למטה. לבסוף כולם ב"ה הלכתם לבית הספר

בדיחות הדעת

הפסיכיאטר המחוזי הגיע לביקור במוסד לחולי נפש שאל הפסיכיאטר את מנהל בית החולים: "מה הקריטריונים לאשפוז אדם בבידוד?" "ובכן", אמר המנהל, "אנחנו ממלאים אמבטיה במים, ואז נותנים למטופל כפית, כך ודלי, ומבקשים ממנו לחזק את האמבטיה".

הבנת", אמר הפסיכיאטר, "אדם נורמלי יבחר בדלי כי הוא גדול יותר מהכף והכפית". "לא!", ענה המנהל, "אדם נורמלי היה מוציא את הפקקי!! לארץ לך חדר עם או בלי נוי?"

הדלקת נרות

ר"ת	ניסיה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:19	19:32	20:12
תל אביב	18:36	19:34	20:10
חיפה	18:29	19:34	20:12
באר שבע	18:37	19:33	20:12

ואני נשארת בבית. אני רוצה לשתף אתכם ברגשות שלי. אני הרגשתי בכלל לא נעים כי צעקתי הרבה ואפילו התרגזתי. כשיצאתם ממש ברכתי הגומל. אני יודעת שגם לכם זה היה לא נעים ואני בטוחה שאתם מעדיפים לקום לבוקר רגוע ושקט, לבוקר שתספיקו להתארגן בנחת ולאכול ארוחת בוקר. לבוקר שבו תצאו מהבית עם חיוך, חיבוק ונשיקה ותגיעו בע"ה בזמן ובכף לביה"ס.

עיבוד הבעיה, לפני הצעת החוק

תנו לילדים שבוע לחשוב על השיחה הזו, בשבוע זה, תהיו ניוחים ורגועים, אל תציקו הרבה עם הבעיה, תנו לילדים לעכל, לעבד ולהבין את הבעיה. ותמתינו בסבלנות למאמר של שבוע הבא.

תדאג להם ה' ידאג לך

למרות הקורונה

לא שוכחים אותם!

"פסח מצה ואור"

יחד עם הרב שלום ארוש שליט"א מאירים להם את החג

קמחא דפיסחא תש"פ | 02-5308000

"צדקה תציל ממוות"

רם התורה

פרשת ויקרא

בס"ד ב"ר"ה

חוט של חסד

גיליון לכל בית יהודי | בנשיאות הרב שלום ארוש שליט"א

ג' ניסן תש"פ | גליון 666

מאמר

ראש הישיבה

לא ינום ולא יישן שומר ישראל

יו"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"

רח' שמואל הנביא 13 | ת.ד. 50226
טל: 02-5812210 | פקס: 02-5812252
לפניות בנושא העלון: al5308000@gmail.com

עכשיו שיש לנו הסתכלות כללית על התופעה העולמית, ניתן להתבונן באופן פרטי כיצד מתמודדים עם הפחד הטבעי בדרך האמונה. ברגע שחודר לאדם פחד ללב, הוא צריך לעשות את השלבים הבאים ובעזרת ה' יסור ממנו כל הפחד:

דבר ראשון פשוט לדבר עם עצמו דיבורים של אמונה: "יש לי אבא בשמיים שאוהב אותי ומשגיח עלי ושומר עלי, והוא לעולם לא יעזוב אותי ולא יפקיר אותי. הוא עושה אתי תמיד רק טוב ואין שום רע בעולם כלל."

תמשך ותשנן את הדבורים האלה לעצמך. דיבורי האמונה הם בעצמם אמונה כמו שכתוב: "אודיע אמונתך בפי", והם גם מביאים את האדם לאמונה כמו שכתוב: "האמונה כי אדבר".

אני ממליץ גם לקרוא את פרק קכא בתהלים שהוא "שיר למעלות" המפורסם, ופשוט להקשיב למילים המחזקות. אין כמו לחזור שוב ושוב על המילים המתוקות של נעים זמירות ישראל: "ה' שומרה" ה' ישמך מכל רע..."

האמונה הזאת כוללת גם את הביטחון בה', הביטחון שאנחנו בידי ה' והוא עושה ויעשה איתנו רק טוב.

שלב שני: אם אחרי שחזקת את עצמך עדיין יש לך פחד - אל תיפול מזה ואל תחשוב לעצמך: "אין לי אמונה, אני לא בסדר" וכיוצא בזה; אלא תדע נאמנה שגם הפחד שיש לך הוא מה' יתברך. ככה ה' רוצה. ה' רוצה שעדיין יהיו לך יסורים כאלה של פחד בתוך הלב. גם זה ניסיון באמונה, וזה הניסיון העיקרי באמונה, להאמין שגם הפחד שיש לך הוא מה'.

פרטית כמו שאומרים: "לכל כדור יש כתובת".

אנחנו לא מבינים חשבונות שמיים, אבל אנחנו יודעים בביטחון ששום דבר אינו מקרי. גם מי שההידבקות שלו במחלה הסתבבה דרך זה שהוא לא נזהר ולא שמע להוראות - זו רק הסיבה שגולגלה משמיים, אבל הסיבה האמתית והשושלת היא שזה רצון ה', כמו שאומר הזוהר הקדוש: "אנת הוא סיבת כל הסיבות ועילת כל העילות".

זה לא אומר חלילה ללזלזל בהנחיות ובהוראות משרד הבריאות. כלנו חייבים לעשות כל שביכולתנו לשמוע להנחיות הגורמים המוסמכים וגדולי ישראל, אבל צריכים לדעת שזו רק ההשתדלות, לא זה מה שיגן עלינו. מה שמגן עלינו באמת זה רק בורא עולם.

המסקנות שיוצאות מכך הן שקודם כול אין מה לפחד ולחשוש. עושים מה שצריכים לעשות ברצינות, אבל לפי מה שידוע לי אין הנחיה של משרד הבריאות להיות בפחד ובחרדה. אדרבא הפחד והחרדה מסוכנות לא פחות מהנגיף בעצמו. ורק כשאנחנו באמונה ניתן להוריד את מפלס החרדה ואפילו לחיות ברוגע ובשלווה גם במציאות הקשה ביותר. ואכן הדרך להוריד את מפלס החרדה היא אך ורק דרך האמונה.

המסקנה השנייה למי שכבר נדבק, שלא יאשים את עצמו ויחשוב שבגלל שהלך למקום כזה או אחר או שנפגש או שלא נזהר - שבגלל זה נדבק בנגיף. לא נכון. הוא נדבק בנגיף כי ככה ה' רוצה כפי שנלמד מיד.

בני ישראל היקרים, תמיד היו ותמיד יהיו התמודדויות לא קלות לעם ישראל בכלליות ולכל אחד ואחד בפרטיות. אנחנו מתפללים שיבוא גואל צדק במהרה בימינו ולא נשמע עוד צער ומחלות קשים ומלחמות. אבל עכשיו שעם ישראל שרויים בצער גדול ובפחדים, אנחנו צריכים להתחזק יחדיו, ולחזור למאגר החוסן האמיתי שלנו שהוא מעין האמונה.

חוזרים ושואלים אותי כיצד להתייחס למגפת הקורונה. וברצוני לענות לכל השואלים לאור האמונה הפשוטה. ההתייחסות למגפה מתחלקת לשני מימדים: ההתייחסות הכללית וההתייחסות הפרטית. כל אחד נמצא בתוך הצער והפחד הפרטי שלו, אבל את הגישה הנכונה לצער הפרטי מקבלים אך ורק מתוך ההסתכלות הכללית על המהלכים שה' מוביל בעולם.

היסוד והבסיס של האמונה הפשוטה הוא שאין עוד מלבדו. אין שום מציאות בעולם מבלעדי ה' יתברך. לחשוב שמגפת הקורונה היא איזו שהיא מציאות או שהיא פוגעת באופן מקרי ח"ו, כאילו ה' יתברך הפקיר את העולם חלילה - זו טעות גדולה מאוד.

הבהלה הכללית והדיכויים בתקשורת מטעים אותנו מאוד, ומטים אותנו מדרך האמונה הישרה. האמונה הפשוטה אומרת שתמיד ישנה השגחה פרטית מופלאה של ה' יתברך על כל העולם כולו בכלליות ועל כל נברא ונברא בפרטיות. הקורונה היא לא בעל הבית. בורא עולם הוא בעל הבית של העולם והוא המנהיג. כל אחד ואחת שנדבק במחלה זה בהשגחה

המשך בעמוד 3

קו האמונה

לשמוע אמונה כל יום כל היום

02-6444250

חיוכים חיוניים לעצמי

לאור החג 23

מחנה

להבין מה מאמר פלא בגמרא (ברכות לא:): על תפילתה של חנה:

"ותדר נדר ותאמר ה' צבאות אם ראה תראה בעיני אמתך. אמר רבי אלעזר, אמרה חנה לפני הקדוש ברוך הוא, רבונו של עולם, אם ראה מוטב, ואם לאו תראה, אלך ואסתתר בפני אלקנה בעלי, וכיון דמסתתרתא משקלי לי מי סוטה, ואי אתה עושה תורתך פלסתר, שנאמר (במדבר ה-כה) ונקתה ונזרעה זרע".

ותמהו כל המפרשים [ראה בשו"ת "חתם סופר" (ח"ב אה"ע סימן קב) שהביא קושיית העולם], איך אמרה חנה הצדקת: **"אלך ואסתתר בפני אלקנה בעלה"**, הלא יש בזה איסור יחוד שהוא מן התורה, וה' פני יהושע" הוסיף להקשות עוד, הלא יש בזה עוד איסור חמור, שהיא גורמת שימחקו את השם במים המאררים. וכתב ה' פני יהושע" ביאור נפלא בדרך הפשט:

"לכן נראה דמה שאמרה ואם לאו אלך ואסתתר, לאו שהיתה רוצה להסתתר באמת, אלא שאמרה כן דרך מליצה והטחת דברים, אם ראה לשמוע תפילתי דרך מתנת חנם מוטב, ואם לאו תבוא בטענה זו לתבוע בדיון, שהרי אם היתה פרוצה והיתה מסתתרת היתה נפקדת על ידי השקאת מים, ואם כן עכשיו שהיא צנועה למה תהא נפסדת".

לפי האמור נראה לבאר כוונתה העמוקה של חנה, על פי מה שכבר הבאנו מה ששינוי בגמרא (שבת קמו.) כי כשחטאה חוה בעץ הדעת, בא הנחש על חוה והטיל בה זוהמא. נמצא לפי זה כי חוה הסתתרה עם הנחש ונכשלה בו, לכן כאשר התפללה חנה לפני ה' שתזכה לבן שיהיה גלגול קין ותיקונו, רצתה להוכיח שכבר תיקנה את חלקה בחטא עץ הדעת וכבר אין בה מזהמת הנחש.

לכן אמרה לפני הקב"ה: **"רבונו של עולם אם ראה [שתתן לי בן שיהיה גלגול קין שיתקן אותו] מוטב, ואם לאו [כי השטן יקטר ששני גלגול חוה, ועדיין לא תיקנתי את חלקי בחטא עץ הדעת, אני מבקשת ממך] תראה [שכבר תיקנתי, שהרי אם] אלך ואסתתר בפני אלקנה בעלי"**, והיה משקה אותי במי סוטה הייתי זוכה לזרע של קיימא, אם כן הרי מוכח מזה שכבר תיקנתי מה שהסתתרה חוה עם הנחש ונכשלה, לכן אני מתפללת שתתן לי זרע אנשים שמואל גלגול קין שיתקן מה שפגם קין.

אומן להקזיז דם לצורך רפואה, או ליסטים ההורג נפשות, או שוחט ששופך דם בעלי חיים, או מוהל ששופך דם מילה.

נמצא לפי זה כי מי שיש בו נשמת קין שהרג את הבל, צריך כפרה על ידי שישחט את הקרבן לה', כי פעולת השחיטה מבטלת המדה של רציחה, לכן זכה דוקא שמואל שהיה גלגול קין לגלות הלכה זו בישראל ששחיטה בזה כשרה, כי בכך יש כפרה לאלו שיש בהם נשמת קין, שישתתפו בשחיטת הקרבן כדי לכפר על קין שהרג את הבל, משום שנתקנא בו שקיבל הקב"ה את קרבנו ולא את מנחתו.

בדרך המלך נלך לבאר בזה מה שהורה שמואל הנביא הלכה זו בפני רבו, על פי מה שכתב ב"עירות דבש" (חלק א דרוש טז ד"ה וזהו הענין) ליישב מה שהורה שמואל הלכה בפני רבו, כי מבואר בגמרא (עירובין סג): **"ולאפרושי מאיסורא אפילו בפניו שפיר דמי"**. פירוש, אם כוונת התלמיד היא להפריש אדם מלעבור איסור, מותר לו להורות הלכה אפילו בפני רבו.

והנה מבואר בזה הקדוש (פרשת נשא קכד.) חידוש גדול, כי לא רק שהשחיטה כשרה בזה, אלא אסור לכהן שמדתו חסד לשחוט את הקרבן, כי מעשה השחיטה שהוא דין פוגם במדת החסד שבו. הנה כי כן מטעם זה כאשר ראה שמואל שהם מחפשים כהן לשחוט את הקרבן, הורה הלכה בפני רבו על שאין צריך כהן, כדי להפריש מאיסור זה של הזוהר לפגום במדת החסד של הכהן.

מעתה כאשר נצרף את דברי ה"עירות דבש" עם הביאור שלנו יצא לנו דבר נפלא, כי באותה שעה שגילה שמואל בעולם הלכה זו ששחיטה בזה כשרה, כדי לסייע לאותם שיש בהם נשמת קין, שיקבלו תיקון על מדת הרציחה על ידי מעשה השחיטה של הקרבן שהוא דין, מזה עצמו נתגלה גם כן שכהן אסור לשחוט, כדי שלא יפגום במדת החסד שבו, ועל ידי זה נתגלה ששמואל הורה הלכה בפני רבו על הכהן כדת וכדין, כדי להפרישו מהאיסור של הזוהר הקדוש שלא יפגום הכהן במדת החסד שבו, לכן חזר בו עליו ממה שרצה להענישו, כי נתברר לו ששמואל נהג כדת של תורה.

ביאור נשגב במה שאמרה חנה: "אלך ואסתתר בפני אלקנה בעלי"

והנני להעלות על שלחן מלכים בדחילו ורחימו, כי על פי האמור יפתח לנו פתח

בזר, מה ראה על ככה שהורה הלכה בפני רבו. זאת ועוד, איך ויתר עלי שלא להענישו על כך במיתה.

ונראה ליישב פליאה זו בהקדם לבאר הטעם שדוקא שמואל הנביא זכה לגלות ישראל הלכה זו ששחיטת הקרבן בזה כשרה, וגם מהו הטעם ששחיטת הקרבן בזה כשרה ואינה צריכה כהן כשאר העבודות, על פי מה שמצינו כי מקור הקנאה של קין בהבל היה בשל כך, שקיבל הקב"ה את מנחת הבל ולא את מנחת קין, כמו שכתוב (בראשית ד-ג): **"ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה לה', והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ומחלביהן וישע ה' אל הבל ואל מנחתו, ואל קין ואל מנחתו לא שעה ויחר לקין מאד ויפלו פניו"**.

ויש לבאר הטעם שלא קיבל הקב"ה מנחתו של קין, כי רצונו יתברך שיקריבו לפניו קרבנות מבעלי חיים כמו שהיה בזמן שבית המקדש היה קיים, וכמו שביאר הרמב"ן בפרשתנו (ויקרא א-י) הטעם שצוה הקב"ה לחטוא להקריב קרבן: **"כדי שיחשוב אדם בעשותו כל אלה, כי חטא לאלקיו בגופו ובנפשו, וראוי לו שישפך דמו וישרף גופו, לולא חסד הבורא שלקח ממנו תמורה, וכפר הקרבן שהיה דמו תחת דמו, נפש תחת נפש, וראשי אברי הקרבן כנגד ראשי איבריו"**.

נמצינו למדים מזה כי קין הרג את הבל משום שקיבל הקב"ה את קרבנו ולא את מנחתו, ולפי המבואר כי זהו רצון ה' שיקריבו לפניו קרבנות, נמצא שהתיקון למי שיש בו נשמת קין הוא להקריב קרבנות לה'. אולם כבר נתבאר בדברי האריז"ל הנ"ל, כי באמת היה ראוי שקין הבכור יזכה בעטרת הכהונה, אלא שאחרי שהרג את הבל איבד את הכהונה והיא ניתנה לכהנים שהם משורשי הבל. הנה כי כן מאחר שהקב"ה ברוב רחמיו וחסדיו משתדל על כל נפש מיישראל לבל ידח ממנו נידח, לכן קבע את ההלכה ששחיטת הקרבן כשרה אפילו בישראל, כדי שימצא תיקון לאותם שיש בהם נשמת קין.

מעשה השחיטה מבטל את מדת הרציחה

ויש להוסיף נקודה יקרה בענין שחיטת הקרבן, שהיא כפרה על מה שהרג קין את הבל, על פי מה ששינוי בגמרא (שבת קנו.): **"האי מאן דבמאדים יהי גבר אשיד דמא. אמר רב אשי, אי אומנא, אי גנבא, אי טבחא, אי מוהלא"**. פירוש, מי שנוול במזל מאדים יהיה שופך דמים. אמר רב אשי, או שיהיה

תודתנו וברכתנו נתונות לאלו שנדבו את הוצאת הגליון לזיכוי אחינו בני ישראל

משפחת מוהדב הי"ו לרפואה השלימה של האשה החשובה מרת לאה בת וירג'ני שתחי'

לקבלת המאמרים באימייל: mamarim@shvileipinchas.com

פרשת ויקרא תש"פ | ד

(יחזקאל סימן כ), כי הכהנים שמדתם חסד שורשם מנשמת הבל שמדתו חסד, ואילו הלויים שמדתם גבורה שורשם מנשמת קין שמדתו גבורה.

והוסיף האריז"ל חידוש גדול, כי קין מצד היותו הבכור היה ראוי לקחת את עטרת הכהונה לעבוד את עבודת הקרבנות, אולם לפי שחטא כשהרג את הבל אחיו, ניטלה ממנו הכהונה וניתנה להבל וזרעו. והנה כשיצאו ישראל ממצרים וקיבלו את התורה בהר סיני פסקה מהם זוהמת הנחש, כמבואר בגמרא (שבת קמז): "ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתן". לכן היתה עבודת הכהונה צריכה להיות על ידי הבכורים שהם בבחינת נשמת קין הבכור, אולם כשחטאו בעגל ניטלה מהם הכהונה וניתנה לאהרן ובניו.

נמצא לפי זה כי עלי הכהן מזרע אהרן הוא משורש הבל, ואילו שמואל בהיותו לוי הוא משורש קין ובפרט שהיה באמת גלגול קין. הנה כי כן כשראה עלי שהיה בבחינת הבל, כי שמואל גלגול קין הורה הלכה בפניו אף שהוא רבו, שפט מזה שיש בו זוהמת הנחש שבחוצפתו הורה הלכה בפני הקב"ה רבו, להתיר לאדם ולחיה לאכול מעץ הדעת, כמו שכתוב (בראשית ג-ט): "ויאמר הנחש אל האשה לא מות תמותון", לכן ביקש עלי להמיתו בידי שמים על שם סופו, על דרך ששינוי במשנה ימות זכאי ואל ימות חייב".

על פי האמור יאירו עינינו להבין מה שאמר עלי הכהן לחנה: "שבקי לי דאענשיה ובעינא רחמי ויהיב לך רבא מיניה" - הניחי לי להענישו במיתה ואבקש רחמים שיתן לך הקב"ה בן אחר גדול ממנו. התכוון לומר לה בכך, שיתפלל עליה שתלד בן אחר שהוא מנשמת הבל שאין בה זוהמת הנחש, וממילא יהיה גדול משמואל שהוא גלגול קין ויש בו זוהמת הנחש.

על כך אמרה לו חנה הנביאה: "אל הנער הזה התפללתי". ופירש רש"י: "על זה ולא לאחר". כי בהיותה גלגול חנה שהולידה את קין עם זוהמת הנחש, התפללה כי אחרי שתיקנה את חנה בהיותה עקרה ק"ל שנה, תזכה להוליד את שמואל גלגול קין בלי זוהמת הנחש, כדי שיתקן מה שקלקל קין.

שמואל הורה הלכה בפני עלי רבו כדת וכדין

אלא שעתה עדיין מוטלת עלינו החובה ליישב הפליאה העצומה, כי הן אמת שחנה הוכיחה לעלי שאין בשמואל זוהמת הנחש, כי לפני שנולד תיקנה חנה את חלקה בחטא עץ הדעת בק"ל שנה שהיתה עקרה, אולם עדיין קשה מאחר ששמואל כבר היה אז גדול בתורה שידע לברר את ההלכה ששחיטה כשרה

נחלת בנימין: שמואל שהיה גלגול קין שהרג את הבל קיבל עליו גלות לסבב כל שנה בכל ערי ישראל

כשראה עלי ששמואל הורה הלכה בפני רבו חשש כי בהיותו גלגול קין יש בו זוהמת הנחש ורצה להמיתו

חנה אמרה: "אל הנער הזה התפללתי" הוכיחה לעלי שכבר תיקנה את חלקה בחטא עץ הדעת

שמואל הנביא גילה בישראל ששחיטת קרבן כשרה בזר כדי לתקן בזה אותם שיש בהם נשמת קין

דבקי מיתה [שלשה דברים המדבקים את המיתה לאשה אם אינה מקיימתם], ואלו הן נדה וחלה והדלקת הנר, כלום עברתי על אחת מהן".

ונראה לבאר הטעם שהזכירה בתפלתה שקיימה ג' מצוות אלו בהידור גדול, על פי מה שמבואר במדרש (ב"ר יז-ח), כי הנשים נצטוו בשלש מצוות הללו כדי לתקן מה שהחטיאה חנה את אדם בעץ הדעת:

"מפני מה ניתן לה מצות נדה, על ידי ששפכה דמו של אדם הראשון, לפיכך ניתן לה מצות נדה. ומפני מה ניתן לה מצות חלה, על ידי שקלקלה את אדם הראשון שהיה גמר חלתו של עולם, לפיכך ניתן לה מצות חלה. ומפני מה ניתן לה מצות נר שבת, אמר לה על ידי שכבתה נשמתו של אדם הראשון לפיכך ניתן לה מצות נר שבת".

נמצינו למדים מזה, כי על ידי שהנשים מקיימות ג' מצוות אלו הן מתקנות את חלקן בחטא עץ הדעת, הנה כי כן זהו שהזכירה חנה בתפלתה ג' פעמים "אמתך", כנגד ג' מצוות הללו שהיתה זהירה בהן, אשר בכך תיקנה את חלקה בחטא עץ הדעת, לכן ראוייה היא שתלד את שמואל הנביא גלגול קין שלא יהיה בו זוהמת הנחש, ויוכל לתקן מה שהרג קין את הבל.

וימתק לצרף מה שכתב בעל "משנת חסידים" בספרו "חושב מחשבות" (מאמר רוח נבואה אות ה), כי בשם "חנה" רמז שהיתה זהירה בג' מצוות אלו, שכן חנ"ה נוטריקון ח'לה נ'דה ה'דלקה. לפי האמור יש לומר כי בהיותה גלגול חנה שחטאה בעץ הדעת בעצת הנחש, כפי שרמזו בשמה "חנה" שהוא לשון "חיויא", לכן בגלגול חנה נשתנה שמה לטובה חנ"ה נוטריקון ח'לה נ'דה ה'דלקה, לרמז שבזכות ג' מצוות אלו תיקנה הפגם של חנה.

עלי חשש שיש בשמואל זוהמת הנחש מקין

בדרך זו במסילה נעלה לבאר מה שביקש עלי הכהן להעניש את שמואל משום שהורה הלכה בפני רבו, על פי מה שמבואר ב"שער הפסוקים" לרבינו האריז"ל

חדש (פרשת בראשית דף יט טור ב): "היה לו לקרוא אותה חיה על שם חיה, ונקראה על שם העתיד חוה, דעתיד חיויא למסטי לחוה". פירוש, שעתיד הנחש להסיט אותה מהדרך הטובה.

והנה ב"שער הכוונות" (ראש השנה דרוש א) הביא האריז"ל מה שמצינו סתירה במדרשים, אם אדם וחיה חטאו בעץ הדעת לפני שהולידו את קין והבל, או שהולידו את קין והבל לפני שחטאו בעץ הדעת. והכריע האריז"ל כאותה דעה שקין והבל נולדו אחרי חטא עץ הדעת, כמבואר בזוהר הקדוש (פרשת בראשית כח): "וזהמא דאשיל נחש בחנה, ומהיהיא זוהמא נפק קין וקטל להבל". פירוש, מהזהמא שהטיל הנחש בחוה יצא קין שהרג את הבל. וכן מבואר (שם נד): "וידאי קין ברא דרוח מסאבא הנה דאיהו חויה בישא, ובגין דקין אתא מסטרא דמלאך המות קטיל ליה לאחיו". פירוש, ודאי קין היה בנו של רוח הטומאה שהוא הנחש הרע, ומשום שקין נולד מזוהמת הנחש שהוא מלאך המות הרג את אחיו.

נמצא לפי זה כי חנה ששמעה בעצת הנחש לאכול מעץ הדעת, ובעקבות החטא הכניס בה הנחש זוהמא, גרמה לכך כי קין שנולד עם זוהמת הנחש הרג את הבל, והרי היא צריכה תיקון על מה שגרמה להריגתו של הבל בנה, לכן השתוקקה חנה גלגול חוה להוליד את שמואל גלגול קין, כדי שיתקן במעשיו הטובים מה שהרג קין את הבל.

חנ"ה נוטריקון ח'לה נ'דה ה'דלקה

הנה מה טוב ומה נעים לבאר בזה מה שדרשו בגמרא (ברכות לא), מה שהזכירה חנה בתפלתה לפני ה' ג' פעמים "אמתך", כנגד ג' מצוות שנצטוו עליה הנשים:

"ותדר נדר ותאמר ה' צבאות אם ראה תראה בעני 'אמתך' וזכרתי ולא תשכח את 'אמתך' ונתתה לאמתך זרע אנשים. אמר רבי יוסי ברבי חנינא, שלש אמתות הללו למה, אמרה חנה לפני הקדוש ברוך הוא, רבנו של עולם שלשה בדקי מיתה בראת באשה [שלשה דברים הבודקים את האשה אם היא ראוייה למות]. ואמרי לה שלשה

ביאור מקיף בשיח סוד בין עלי הכהן שרצה להעניש את שמואל הלכה בפני רבו לחנה הנביאה

ישוב הפליאה על מה שאמרה חנה לעלי:
"אל הנער הזה התפללתי", מניין ידעה שהתפללה על שמואל

נחלת בנימין: חנה גלגול חוה הולידה את שמואל
כשהיתה בת ק"ל שנה אחרי שתיקנה את חלקה בחטא עץ הדעת

עלי שאמר לחנה: "הסירי את יינך מעליך"
רמז לה שהיא גלגול חוה שהחטיאה את אדם הראשון ביין

והנה הקב"ה העניש את קין שיהיה בגלות על
מה שהרג את הבל, כמו שכתוב (בראשית ד-ב): "נע
ונד תהיה בארץ". ופירש הרמב"ן (שם יא): "שלא ינוח
לבו ולא ישקוט לעמוד במקום אחד ממנה, אבל
יהיה גולה לעולם, כי עונש הרוצחים גלות". וביארו
המפרשים שהקב"ה דן את קין כדן הורג נפש
בשגגה שגולה, כמו שכתב ה"ספורנו" (שם טו) ששם
הקב"ה לקין אות לבלתי הכות אותו כל מוצאו:
"לפי שעדיין לא הוזהר ולא הותרה על רציחה ומכל
מקום קנסו גלות". זאת ועוד מבואר בתרגום יונתן
(שם ח), שקין הרג את הבל משום שכפר במשפטי ה'
באומרו: "לית דין ולית דיין".

לפי זה מבאר ה"נחלת בנימין", כי מטעם
זה נהג שמואל הנביא לסובב מדי שנה בכל ערי
ישראל לשפוט אותם, כמו שכתוב (שמואל א ז-טו):
"וישפוט שמואל את ישראל כל ימי חייו, והלך מדי
שנה בשנה וסבב בית אל והגלגל והמצפה ושפט
את ישראל את כל המקומות האלה, ותשובתו
הרמתה כי שם ביתו ושם שפט את ישראל ויבן שם
מזבח לה". כי בהיותו גלגול קין שהרג את הנפש
וכפר במשפטי ה', קיבל עליו גלות לסובב מדי
שנה בשנה בכל ערי ישראל לשפוט את ישראל.
זה תוכן דבריו בתוספת ביאור.

חשבתי דרכי להוסיף תבלין לבאר הטעם שחנה
גלגול חוה השתוקקה כל כך להוליד את שמואל
גלגול קין, כדי שיתקן מה שהרג קין את הבל, על פי
מה ששינינו בגמרא (שבת קמו): "שבשעה שבא נחש
על חוה הטיל בה זוהמא". ופירש רש"י: "כשנתן לה
עצה לאכול מן העץ בא עליה, דכתיב (בראשית ג-ג)
הנחש השיאני לשון נשואין".

על פי האמור מפרש ה"אור החיים" הקדוש מה
שכתוב אחרי חטא עץ הדעת (שם כ): "ויקרא האדם
שם אשתו חוה כי היא היתה אם כל חי". ותמזהו
המפרשים, מאחר שהיתה אם כל חי היה צריך
לקרוא לה "חיה" ולא "חוה". ומיישב ה"אור החיים"
שקרא לה "חוה" על שם הנחש שנקרא בלשון
ארכמית "חויא", לרמז ששמעה בעצת הנחש, וציין
שכן מבואר בזוהר, וכוונתו על מה שמבואר בזוהר

(בראשית ט-כא) וישת מן היין וישכר". וכן מבואר
במדרש (ב"ר יט-ה) על הפסוק (שם ג-י): "ותקח מפרינו
ותאכל, אמר רבי איבו, סחטה ענבים ונתנה לו".

הנה כי כן מטעם זה עלי הכהן שידע ברוח
קדשו, כי חנה היא גלגול חוה שהחטיאה את אדם
הראשון ביין, חשד בה שהיא עדיין ממשיכה בדרכה
כפי שנהגה בגלגול חוה, לכן הוכיח אותה ואמר:
"עד מתי תשתכרין הסירי את יינך מעליך", כלומר
הסירי את הפגם של היין מעליך בגלגול הראשון
בו היית חוה, כי אם את רוצה ללדת זרע צדיק כמו
שהולידה יוכבד את משה אחרי ק"ל שנה, עליך
לתקן את הפגם של היין שחטאה בו חוה.

"ותען חנה ותאמר לא אדוני", אין בי הפגם
של חוה, וכל כך למד, "אשה קשת רוח אנכי",
כי אני כבר שרויה בצער העקרות ק"ל שנה, כדי
לתקן את חלקי בחטא עץ הדעת, "ויין ושכר לא
שתיתי", כל ימי חיי כדי לתקן מה שחטאתי ביין,
ומאחר שכבר עברו ק"ל שנה, "ואשפוך את נפשי
לפני ה'", שאזכה לבן כמו שזכתה חוה להוליד את
שת אחרי ק"ל שנה, וכמו שזכתה יוכבד להוליד
את משה כשהיתה בת ק"ל שנה. כיון ששמע עלי
הכהן דבר זה בירך אותה שתזכה לבן (שמואל שם
יז): "ויען עלי ויאמר לך לשלום ואלקי ישראל יתן
את שלתך אשר שאלת מעמו".

שמואל הנביא גלגול קין

הבה נשתעשע עוד בדברי ה"נחלת בנימין",
שמבאר לפי זה מסע הקודש של חנה גלגול חוה,
שבהיותה ק"ל שנה אחרי שתיקנה את חלקה
בחטא עץ הדעת, עלתה לבית המקדש להתפלל
שתזכה לבן שתקדיש אותו לה' כל ימי חייו, על
פי מה שמבואר ב"לקוטי תורה" לרבינו האריז"ל
(פרשת בלק) כי שמואל הנביא היה גלגול קין. הנה
כי כן כמו שהולידה חוה אחרי ק"ל שנה את שת
שהיה גלגול הבל, כן התפללה חנה גלגול חוה
שתזכה להוליד בן שיהיה גלגול קין, ויתקן מה
שהרג את הבל אחיו.

שמואל: "רבי שמואל בר רבי יצחק אמר, בת ק"ל
שנים היתה ונפקדה כשם שנפקדה יוכבד". נמצינו
למדים מזה כי חנה היתה עקרה ק"ל שנים, והענין
בזה על פי מה ששינינו בגמרא (עירובין יח:): "אדם
הראשון חסיד גדול היה, כיון שראה שנקנסה מיתה
על ידו, ישב בתענית מאה ושלשים שנה, ופירש מן
האשה מאה ושלשים שנה, והעלה רזוי תאנים על
בשרו מאה ושלשים שנה".

והנה אחרי שתיקן אדם הראשון את חטאו
בתשובה ובסיגופים ק"ל שנה זכה להוליד את שת
בצלמו ובדמותו, כמו שכתוב (בראשית ה-ג): "ויחי
אדם שלשים ומאת שנה ויולד בדמותו כצלמו
ויקרא את שמו שת". וביאר האריז"ל ב"שער
הגלגולים" (הקדמה לו) כי שת היה גלגול הבל שנוולד
שוב בעולם, כדי להשלים מה שלא היה יכול הבל
לעבוד את ה'. והנה משה רבינו היה גלגול שת
שהיה גלגול הבל, ונרמז בשמו משה נטריקון
מ'שה ש'ית ה'בל, לכן כמו שחוה הולידה את שת
אחרי שתיקן אדם הראשון מה שחטא בתשובה
ק"ל שנה, כן הולידה יוכבד את משה גלגול שת
אחרי שהיתה בת ק"ל שנה.

לפי זה מבאר ה"נחלת בנימין", כי מטעם זה
היתה חנה גלגול חוה עקרה ק"ל שנה, כדי שתתקן
בצורה הגדול מה שחטאה בעץ הדעת, כשם
שתיקן אדם הראשון בתשובה ויסורים ק"ל שנה,
ואחרי שעברו ק"ל שנה תיקנה את חלקה בחטא
עץ הדעת וזכתה ללדת את שמואל, כמו שהולידה
יוכבד את משה כשהיתה בת ק"ל שנה.

עלי הכהן חשד בחנה גלגול חוה שהיא שיכורה

על פי האמור מבאר ה"נחלת בנימין" כמין חומר,
שיח סוד בין עלי הכהן לחנה הנביאה כשהתפללה
בבית המקדש שתזכה לבן (שמואל א א-א):

"ותדר נדר ותאמר ה' צבאות אם ראה תראה
בעני אמתך וזכרתי ולא תשכח את אמתך ונתתה
לאמתך זרע אנשים ונתתיו לה' כל ימי חייו ומורה
לא יעלה על ראשו. והיה כי הרבתה להתפלל לפני
ה' ועלי שומר את פיה, וחנה היא מדברת על לבה
רק שפתיה נעות וקולה לא ישמע ויחשבה עלי
לשיכורה. ויאמר אליה עלי עד מתי תשתכרין
הסירי את יינך מעליך, ותען חנה ותאמר לא אדוני
אשה קשת רוח אנכי ויין ושכר לא שתיתי ואשפוך
את נפשי לפני ה'".

וצריך ביאור מה ראה עלי הכהן לחשוד בחנה
הנביאה שהיתה שיכורה. אך הענין בזה על פי
מה ששינינו בגמרא (ברכות מ:): "תניא אילן שאכל
ממנו אדם הראשון, רבי מאיר אומר גפן היה, שאין
לך דבר שמביא יללה על האדם אלא יין, שנאמר

"ושחט את בן הבקר לפני ה'"

שמואל הנביא גלגול קין גילה לעלי בחינת הבל ששחיטה בזר כשרה כדי לתקן קין שהרג את הבל

בשנים אלא בדעת, ועל זה נאמר (דברי הימים א כח-ט): "כי כל לבבות דורש ה'", לכן חשב עלי כי מאחר ששמואל הקטן הוא יניק וחכים, כמו שהראה כוחו לברר את ההלכה ששחיטה בזר כשרה, ראוי להענישו בידי שמים.

אולם כבר נתייגעו המפרשים ליישב כמה פליאות שיש בסיפור נשגב זה: א. אחרי שהכריע עלי הכהן כי שמואל חייב מיתה בידי שמים, משום שהורה הלכה בפני רבו, איך הסכים אחר כך לבטל את העונש בגלל טענת חנה: "אל הנער הזה התפללתי", וכי יעלה על הדעת לבטל עונש שמגיע משום שאמו התפללה עליו. ב. מניין ידעה חנה שהתפללה דוקא על הנער הזה ולא על אחר, הלא בשעת התפלה לא ידעה איזה ילד ייוולד לה. ג. מהו הענין שזכה דוקא שמואל הנביא לגלות בישראל הלכה זו ששחיטה בזר כשרה.

חנה הנביאה גלגול חוה תיקנה את חלקה בחטא עץ הדעת

רחש לבי דבר טוב לפענח בדחילו ורחימו סיפור נשגב זה, על פי הקדמות אמיתיות בענין גלגולי הנשמות של הקדושים הללו, עלי הכהן, שמואל הנביא וחנה הנביאה, אשר יאירו את עינינו להבין מה גרם לחנה הנביאה להקדיש את בנה שמואל הנביא כל ימי חייו לעבודת הקודש, כתלמידו וממלא מקומו של עלי הכהן, ועוד ענינים רבים במעשיה הטובים, ומה נבקש שיוליכנו בדרך אמת.

פתח דברינו יאיר ביסוד קדוש שגילה רבינו האריז"ל ב"לקוטי תורה" (שמואל א אות א) וב"ספר הליקוטים" (שמואל ב סימן טו), כי חנה הנביאה היתה אחת מנשים צדקניות שהיו גלגולה של חוה ותיקנו מה שחטאה בעץ הדעת. ומצינו בזה דברים נפלאים ב"נחלת בנימין" על טעמי המצוות (מצוה קלט) [הובא בקיצור ב"סדר הדורות" ב' אלפים תתע"א], ולתועלת הענין נרחיב לבאר ולסדר את הדברים בסדר נכון בתוספת תבלין לכבוד ה' ותורתו.

וזה יצא ראשון מה שמבואר במדרש (ילקוט שמעוני שמואל א פרק א רמז פ) בענין חנה שילדה את

לך הלכה זו], אמר ליה [שמואל], מי כתיב ושחט הכהן, והקריבו הכהנים כתיב, מקבלה ואילך מצות כהונה, מכאן לשחיטה שכשרה בזר. אמר ליה [עלי], מימר שפיר קא אמרת [יפה אמרת], מיהו [אך על כל פנים] מורה הלכה בפני רבך את, וכל המורה הלכה בפני רבו חייב מיתה.

אתיא חנה וקא צווחה קמיה [באה חנה וצעקה לפני עלי] (שם כו) אני האשה הנצבת עמכה בזה וגו' [אני היא שעמדתי עמך כשהתפללתי לה' שאזכה לבן]. אמר לה [עלי], שבקי לי דאענשיה [הניחי לי להענישו במיתה], ובעינא רחמי ויהיב לך רבא מיניה [אבקש רחמים שיתן לך הקב"ה בן אחר גדול ממנו], אמרה ליה [חנה] (שמואל שם כז) אל הנער הזה התפללתי. ופירש רש"י: "על זה ולא לאחר".

שמואל הנביא היה בן שנתיים כשהורה הלכה בפני עלי

המפרשים העירו בצדק שנשים לב להתבונן, שסיפור זה התרחש כאשר שמואל היה רק בן שנתיים, שהרי מה שכתוב: "וישחט את הפר ויביאו את הנער אל עלי", היה אחד משלושת הפרים שהביאה חנה כאשר עלתה עם שמואל, להשאירו בבית המקדש לעבוד עבודת הקודש עם עלי הכהן הגדול, כפי שהבטיחה בעת (שם כא): "ויעל האיש אלקנה וכל ביתו לזבוח לה' את זבח הימים ואת נדרו, וחנה לא עלתה כי אמרה לאישה עד יגמל הנער והביאותיו ונראה את פני ה' וישב שם עד עולם". ופירש רש"י: "עד יגמל, לסוף כ"ד חדשים שכך זמן תינוק לינק".

וכבר תמה על כך המהרש"א ב"חידושי אגדות" (ברכות שם), איך ביקש עלי להעניש את שמואל שהיה רק בן שנתיים על שהיה מורה הלכה בפני רבו, שהרי עדיין אינו בר עונשין בבית דין. ותירץ שלא ביקש להענישו בידי אדם אלא בידי שמים, כמבואר בגמרא (עירובין סג.) שהמורה הלכה בפני רבו חייב מיתה רק בדיני שמים.

בספר "ראש דוד" להגה"ק החיד"א (פרשת תרומה) הוסיף על כך, כי עונש בידי שמים אינו תלוי

בפרשתנו פרשת ויקרא דבר בעתו מה טוב, להשתעשע בהלכה ברורה שפסק שמואל הנביא בהיותו בן שנתיים, כפי שלמד ממה שכתוב בפרשתנו (ויקרא א-ד): "וסמך ידו על ראש העולה ונרצה לו לכפר עליו, ושחט את בן הבקר לפני ה', והקריבו בני אהרן הכהנים את הדם וזרקו את הדם על המזבח סביב אשר פתח אהל מועד".

כאשר נתבונן נראה שלא הזכיר הכתוב את בני אהרן הכהנים רק מהקריבה ואילך: "והקריבו בני אהרן הכהנים", ואילו בשחיטה כתוב סתם: "ושחט הכהן את בן הבקר לפני ה'", ללמדנו שהשחיטה עצמה כשרה בזר, דהיינו אפילו בישראל שאינו מבני אהרן, ונזכרה הלכה זו בגמרא (זבחים לב.): "ושחט והקריבו הכהנים, מקבלה ואילך מצות כהונה, למד על השחיטה שכשירה בזר".

הסיפור הנפלא של החוט המשולש: עלי הכהן שמואל הנביא וחנה הנביאה

כפי שיתבאר לפנינו זכה שמואל הנביא לגלות הלכה זו בישראל בהיותו בן שנתיים, ובעקבות הלכה זו שהורה שמואל בפני עלי הכהן הגדול שהיה רבן של ישראל, ביקש עלי להענישו במיתה בידי שמים על היותו מורה הלכה בפני רבו שחייב מיתה, אלא שחנה הנביאה אמו של שמואל התחננה לפני עלי על שמואל בנה והצילה אותו ממיתה. והנה הסיפור הנפלא כפי שגילו לנו חכמינו ז"ל בגמרא (ברכות לא:):

"אמר רבי אלעזר, שמואל מורה הלכה לפני רבו היה, שנאמר (שמואל א א-כה) וישחט את הפר ויביאו את הנער אל עלי, [מתמה רבי אלעזר], משום דוישחט את הפר הביאו הנער אל עלי. אלא אמר להן עלי קראו כהן ליתי ולשחוט [קראו כהן שיבוא וישחט את הקרבן], חזינהו שמואל דהו מהדרי בתר כהן למישחט [ראה שמואל שהיו מהדרים אחר כהן שישחט], אמר להו, למה לנו לאהדורי בתר כהן למישחט [למה לכם לחזור אחר כהן לשחוט], שחיטה בזר כשרה.

אייתוהו לקמיה דעלי [הביאו את שמואל לפני עלי], אמר ליה [עלי לשמואל], מנא לך הא [מנין

היתה לו 'נשמה של פסח', והיה עומד ומזהיר ומכין את ישראל ברשפי אש קודש בהנחה דרבה לקראת חג הפסח. כל ימות החורף היה מזכיר ומעורר בסילוחין להתכונן ולזכר הנשמה הטוהרה לקראת המצה קדישא, "מיכלא דמהימנותא עילאה" (חזק ד"ב ע"ב).

פעם נכנס לביתו בימים שלפני פסח, והנה רואה הוא לפניו הבית מלא מים ושיטפון מעבודות הניקיון הנמרצות, הרהיטים כולם מודחקים הצידה, והבלגן שלט בכל. בעבודת הקודש של 'ביעור חמץ' בסיוע המלאכים היוצאים מן הכשר"ק... [כ'אשעון ש'יבעון ר'יבעון ק'ראשעון] - כהמלצת סגנון של ישראל מבראדיטשוב ז"ע.

הרבי נעצר במפתן הכניסה, כשהוא מתבונן במהומה המתחוללת סביב, ואינו מוצא לעצמו אף לא כיסא פשוט לשבת כדי לנוח קמעא מטורח הדרך...

אנשי הבית חדרו מאוד לקראתו, הם היו בתוקף שיא העבודה הקשה והמפרכת. מתחילה תוכנן הכל שלקראת בואו של הרבי כבר תסתים לה כל אותה 'ספוגה גדולה'... אך הרבי הקדים לבוא, ועתה הם לא ידעו את נפשם, כיצד יקבלו את פני קדשו של הצדיק? להיכן יכניסו אותו? כשהכל מסביב מלא מים וסבון בבלגן גדול!

הגבאים ועוזריהם ואנשי הבית כולם נלחצו מרוב מבוכה ולחץ, ומעול משא העבודה הקשה. והכל שואלים בדאגה זה לזה: וואס טוטמען דא? [מה עושים כאן], להיכן ניתן להכניס עכשיו את הרבי? - המבוכה והלחץ שלטו בכל!

לפתע בתוך כל הבלגן הגדול, בעוד הרבי עומד כך בפרודור הבית, כשאינו מוצא מקום מנוח לרגלי קדשו, החל פתאום לרקוד! כך בתוך המים... תוך שהוא מפזז לעצמו ניגון חסידי עליו... וכטבעו של ר' יקוד השמחה הלכה וגאתה, ויעלח לבו בדבקות השכינה! - כך בתוככי המים והאקונומיקה...

הגבאים ואנשי הבית השתוממו למראה עיניהם, ריקוד זה כאן בשיא הלחץ מהו עושה? וכי לא די בקושי העבודה הרבה של הניקיון והבלגן הגדול? - ומה מקום יש לריקוד עליו בתוך שצף המים הללו?

פנה אליהם הרבי הקדוש בחן טובו, ואמר בחיין: אכן כך! כשאצלכם מתחיל הלחץ והקושי, אני מרגיש כבר ריח של "פסח" באוויר... ואין אפשר שלא לרקוד כשמגיע חג גדול קדוש תורא כזה! - מה זה משנה בכלל היכן אשב, והיכן תכניסו אותי... העיקר הוא שפסח קרב ובא!

הכל תלוי בטיב צורת ההסתכלות... באותה שעה ובאותו מעשה ממש שהכל ראו בו קושי ולחץ, ראה בו הצדיק שמחה גדולה וקרבת אלקים טוב! - כל דבר תלוי איך מסתכלים בו, יכול אתה מחמת ההסתכלות שאינה טובה להיות שבור ורצון ומבולבל... או אי או! - אך אם רק תהפוך ההסתכלות מהיבט אחר לגמרי, תראה כמה חסידים יש כאן!

עבדו את ה' בשמחה!

[מתוך שיחת המנה לקראת חג הפסח הבעל"ט]

- > < -

יום 'פורים קטן' בירושלם קרתא דשופריא, השמחה מדין 'מרבין בשמחה' של כל החודש אשר נהפך לשמחה, ניכרת על פני אנשי ירושלים, עם תוספת קטנה כמידתו של 'פורים קטן'...

והנה מאחד הבתים שבשכונת 'גאולה' הוותיקה נשמע קול שמחה וצהלה גדולה בתופים ומחולות, היתה זו 'חבורת קודש' של צעירי חסידי גור, בחורי ישראל קדושים וטהורים הע"י, שחגגו כהונת את שמחת היום, וכדין 'טוב לב משתה תמיד' יצאו בריקודי אש קודש!

אותה שעה יצא האדמו"ר מגור זצוק"ל בעל 'בית ישראל' לדרכו ברחובה של עיר, השירה והריקודים וההתלהבות נשמעה היטב... והנה עצרו תלמיד חכם אחד ושאלו: הלא בשולחן ערוך שלחי אורח חיים (סי' תע"ז ס"א) פוסק הרמ"א כלפי סעודת פורים קטן: "ורבה קצת בסעודה כדי לצאת ידי המחמירים", ומדוע אם כן מוסיפים הם הבחורים בסעודתם הרבה?

חיין הבית ישראל וענה לו בשנית: הלא מתוך אני אותם תמיד, שעבירה 'קטנה' נחשבת כגדולה... ואף 'קצת' איסור נחשב הרבה מאוד! - והרי מרובה מידה טובה, שגם כשהתחייבו 'קצת' סעודה ושמחה לצאת ידי המחמירים, יחמירו על עצמם כמו כן, לעשות סעודה הרבה ושמחה גדולה!

עבדו את ה' בשמחה!

[ש"ס"ח קובץ 141100]

- > < -

הבאתי פעם לפני מחו"ג הגה"צ מורנו רבי זונדל קרוזר זצוק"ל, שר העונה והשמחה, בחור ישיבה מבוגר שסבל מבעיה בריאותית קשה רח"ל. כדי להתברך מפי קדשו ולשאוב חיזוק ועידוד, שהיו חסרים לבחור מסכן זה יותר מאוחר לנשימה!

רבי זונדל כדרכו האיך לו פנים מסבירות, וקירבו ועודדו בחיזוק רב. בין הדברים אמר לו: דומני, שאתה במצבך צריך להיות יותר בשמחה משאר האנשים!

הלה פקח זוג עיניים בתמימה רבת, מדוע 'יותר' בשמחה? הסביר לו ר' זונדל הצדיק את אשר לפניו, ולימדו פרק נאה במידת שמחת החיים! - הנה רוב אנשי העולם מוקפים דאגות וטרדות למעלה ראש, ברצונם 'לחטוף' את כל העולם, [כאפ"ן די גאנצע וועלט...], הם נלחצים ורצים כל העת לכאן ולשם... יש לו מנה רוצה מאתיים, והדאגות והלחצים רק מוסיפים והולכים.

לא כן אתה צדיק, הרי עם הבעיה הזו המגבילה אותך בתפקוד החיים, בין כך אינך יכול לרוץ ולרוץ ולתפוס הכל... אם כן מה נותרה בידך רק בעיה אחת בלבד, הלא היא השמירה על בריאותך, כפי יכולתך וכפי מה שהשם יתברך חנן אותך!

לפיכך עליך להודות להש"ת על החלק הטוב הזה שיש בבעיה שלך, שבזכותה נפטרת מכל שאר דאגות החיים, ולהיות בשמחה יותר משאר אנשים!

הבחור שהופתע מאוד מדברי הצדיק יצא בלב מלא חיזוק עצום, הדברים הקצרים הללו קלעו השערה וחדרו לעמקי לבבו, וכל מהלך חייו התהפך מיגון לשמחה!

לאחר תקופה הגיעה עבורו הצעת שידוך מבת טובים כשרה וישרה, ששמעה על טוב לבו ושמחת חייו של בחור מצוין זה, ונכנס בלבה רצון איתן להינשא דווקא אליו, שבכך תזכה לגמול חסד בתוככי ביתה כל ימי חייה, במה שתעמוד לעזרתו תדיר!

ואכן להפתעת הכל נגמר השידוך בשמחה גדולה, ועלה זיווגם יפה ובהצלחה, וכשנולד בנם הבכור קראונו בתור כהן לשמחת 'פדיון הבן', שנולד למול טוב!

ועל שכינא בזה שגור בפי העולם, מה שהשמחה יכולה לפעול ולעשות, אין שום דבר בעולם יכול לעשות!

וכבר מעיד בנו החכם מכל האדם בספר החכמה (משלי יז, יח): "רוח איש יקלל מְחַלְהוּ, וְרוח נָכָה מִי שְׂאָנָה". ופירש רש"י: "רוח איש - רוח גבר שהוא 'איש' גיבור, ואינו נותן דאגה בליבו, ומקבל כל הבא עליו בשמחה ובחביבה. לכלל מחללה - אין כוחו סר מעליו" עכ"ל.

[וכבר רמזו ברוח הימים הללו לדברי תרגום יונתן בן עוזיאל שם על אתר: "רוחיה דגברא תסובר קְרִינָה", שרוחו הטובה ושמחת לבו בביטחון איתן בהש"ת, תרגיענו ותשמרנו מן הקרונה... (גימט): "נסיון באמונה ובטחון"]

וכבר הארכנו בסייעתא דשמיא בשבח מידת השמחה הנצרכת לאיש ישראל תמיד, בספר "טיב השמחה" עיין שם ותורה נחת!

עבדו את ה' בשמחה!

[הספד מרומי הרה"צ ר' זונדל זצוק"ל]

ישמח לב מבקשי ה'

הננו להודיע כי לרגל חודש ניסן הבעל"ט יצא לאור מחדש

ספר שער הכונות עם פירוש טיב הכונות וסדור הרש"ש עם פירוש טיב הרש"ש
על דרושי הפסח
ספר שער הכונות עם פירוש טיב הכונות וסדור הרש"ש עם פירוש טיב הרש"ש
על ספירת העומר

ספרים אלו ושאר ספרי רבינו ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות

על הברכה יעמדו

לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח למייל הפצ"ב

הדפוסים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

shivti11@gmail.com

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רה"י ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, תן קצת מוצנץ להדפיס ולהפיץ את העלון באזור מגוריך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ להדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173

ד

עבדו את ה' בשמחה!

פירש בספרה"ק "עטרת ישועה" להרה"ק מדו"קוב צוק"ל, הנה עבודת השם יתברך צריכה להיות בשמחה, ולא ח"ו מתוך עצבות וריוג וחמיצות. ודבר זה הוא עיקר העבודות בתורה ותפילה, שיהיה הכל מתוך שמחה. ומקרא מלא דיבר הכתוב

בספר תהלים (ק. ב-ז): "עבדו את ה' בשמחה, בואו לפניו ברננה וגו'. בואו שערי בתודה חצרותיו בתהילה, הודו לו ברכו שמו".

אך מטבעו נוטה האדם לעצבות ועצלות, בפרט בזמנים קשים שהלב מתמלא דאגה ולחץ, או בימי הזקנה וסדירות הדמים כבתה וחסך שמחת החיים דועך. והייצור מתגבר בעיקר ובמיוחד

בנקודה זו, לבטל מן האדם את השמחה ורצון אושר החיים, ולהכניסו אל 'מצב רוח' [מאט] מדוכדך, שבכך יתמלא לבו ונפשו דאגה ולחץ כעס וריוג. - וממילא הרי הוא כבר שבוי בידי הסטרא אחרא, שהם מושלים בו להביאו אל הייאוש ואל

הסומא, ורחמנא ליצלן.

לא כן האדם השומר ומשגיח על שמחת לבו ומנוחת נפשו, להתקרב אל בוראו ולהתבדק בו בשמחה. כמו שנאמר (אסתר ד, ב) "כי אי לבוא אל שער המלך בלבוש שק" - שהוא ית' אין סובל העצבות, ש"עוד וחדה במקומו" (ד"ה א, טו, כ). - איש זה שמור תמיד בשמירה עלינו מכל גוף ומכל מזיק ומפריע ברוחניות ובגשמיות, שהרי כל עיקר התוכחה באה "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה, ובטוב לבב מרב כל" (דברים כח, סז).

הוא שהכתוב אומר בפרשתנו: "כל המנחה אשר תקריבו לך" - היא התורה ותפילה והעבודה שאתה מקריב לה, "לא תאפה חמץ" - לא תעשה זאת בחמיצות ובעצבות, בכבוד זקנה והתיישנות, כטבע החימוץ שהעיסה מחמיצה בהתיישנותה כשנשארת בלי התעסקות, שהעצלים והעצובים אינם עסוקים בפעילות שוקקת חיים... - ואת כל אלו "לא תקטירו אשה לה" - וראה נא שם שפירש לשונות הפסוקים שלפנינו יפה על זה הדרך, שגרש מלבנו את העצבות מכל וכל, כי אם "עבדו את ה' בשמחה" - ומסיים בלשון קדשו: "וזאת לא יעלו לריח ניחוח, והשית יזכנו לעבדו באמת מתוך שמחה" - אמן.

[עיי' ד"ס הורו"ח בפסוק זה, ותמצא חשונה בדרך המצומצם שבין שאור לדבש]

→ • ←

נכנס פעם יחזיק אל הרה"ק רבי בנימין זאב צבי מזאב"רצ"ל, בן המגיד הק"ל רבי יחיאל מיכל מלוטשוב צוק"ל, [זימא דהלולא היום בהך שבתא זיין, ג' ניסן תקפ"ב].

תיכף משראו הרבי מזאב"רצ"ל, בטרם הספיק הלה להגיש את הקוויטעל ולהציג את מבוקשו, הקדימו הצדיק וביקש ממנו שלושה רובלים. החסיד הנאמן ציית מיד בנאמנות, וללא אומר ודברים הוציא את ארנקו מכיסו, שלף מתוכו שלוש רובל והניחם על שולחן הצדיק.

לאחר מכן נטל הרבי את הפתקא בידי קדשו, עיין בתוכה ובבקשה המפורטת בה: "להיפקד בזרע של קיימא" - ותיכף פנה אל החסיד, ואמר:

הנה בשטיבל שבעייר ישנם חסידים רבים וטובים בלעה"ר, ראה נא לעורר 'סעודה טובה' עבורם, בראש חודש או ביומא דפגרא אחר. השתדל שתהא זו סעודה מכובדת, תכין גם 'משקה' כדי המלך כדרכם של חסידים... כדי לפתוח את לבבם בשמחה ובטוב לבב! - וכן בעיצומה של השמחה, לאחר שייטיבו את נפשם מן המשמח לבב אנש, ויתחילו כדרכם באיחולי 'לחיים' זה לזה, תנצל נא את אותה שעה הכושר של השמחה, ותבקש מהם שיברכו אותך להיפקד בזרע של קיימא כבקשתך! הצדיק הטעים ונימק את דבריו, שלפעמים א'גוטע ברכה' [ברכה טובה] של יהודי פשוט, כשאמרת מתוך שמחה, מעומקא

דליבא ובאחדות חברים, יכולה גם היא להמשיך ישועה! והנה לפקודת השנה חזר אותו חסיד אל הרבי בשמחה רבה, ובשורה טובה על לידת 'בן זכר' בפיו. הוא הודה לרבי על העצה הטובה שהשיאו, שאכן בדיקו לתקופת השנה נפעלה ישועתו בחסד וברחמים.

פני קדשו של הרבי הק' צהלו בשמחת ישועת איש ישראל, הוא פתח לאלתר את מגירתו והוציא מתוכה את אותם שלושה הרובלים שהניח החסיד בשנה שעברה על השולחן. ובגהירו עילאה אמר: הנה השלשה רובלים שלך מנוחים כאן בזיכרון לפני במשך כל השנה החולפת, לא רציית לגנוע בהם בטרם תבוא ישועתך. כי מן הרגע שנכנסת אצלי ראיתי שלא בנקל ניתן להמציא לך הישועה, וחיפשותי הדרך כיצד ניתן בכל זאת לפעול עבורך, לפיכך הקדמתי לבקש הפדיון כדי שבעת קריאת הקוויטעל אולי תהא שעת הכושר. [עיי' בסה"ק "נועם אלימלך" (ר"ס פרשת פקודי) כוחו של צדיק לפעול "שפע וברכה ורחמים וחיים ובני ומזוני ושלוש עד אין קץ", בכוח קבלת הצדיקה ע"ש"ה]. - ואכן עלה אז בדעתי אותה עצה טובה, שבכוח השמחה לפעול ישועות גדולות, גם על ידי החסידים בשבתם יחזיקו כאיש אחד בלב אחד! וכך התפללתי עבורך במשך השנה, ובורך הוא ובורך שמו יתברך, שזיכנו עתה שעתה ישועתך בטוב ובנועמים!

לה"י" (א.א.)

לא רציית לגנוע בהם בטרם תבוא ישועתך. כי מן הרגע שנכנסת אצלי ראיתי שלא בנקל ניתן להמציא לך הישועה, וחיפשותי הדרך כיצד ניתן בכל זאת לפעול עבורך, לפיכך הקדמתי לבקש הפדיון כדי שבעת קריאת הקוויטעל אולי תהא שעת הכושר. [עיי' בסה"ק "נועם אלימלך" (ר"ס פרשת פקודי) כוחו של צדיק לפעול "שפע וברכה ורחמים וחיים ובני ומזוני ושלוש עד אין קץ", בכוח קבלת הצדיקה ע"ש"ה]. - ואכן עלה אז בדעתי אותה עצה טובה, שבכוח השמחה לפעול ישועות גדולות, גם על ידי החסידים בשבתם יחזיקו כאיש אחד בלב אחד! וכך התפללתי עבורך במשך השנה, ובורך הוא ובורך שמו יתברך, שזיכנו עתה שעתה ישועתך בטוב ובנועמים!

עבדו את ה' בשמחה!

[מתוך סיפור בגדל מוח השמחה]

→ • ←

מִן הַגִּהָז רַבִּי יוֹסֵף חַיִּים זִנְגֶּפֶלְדִּי צוּק"ל מֵרֵא דִּאֲרַעֲא דִּישְׂרָאֵל, חֲלָף פֶּעַם בְּדִרְכּוֹ בְּסַמְטָאוֹת הָעִיר הָעִתִּיקָה, בִּימֵים קִשִּׁים שֶׁל מִתִּיחוֹת עִם בְּנֵי יִשְׁמֵעָאֵל, שֶׁהִתְנַחֲלוּ רְבוֹת לַיהוּדִים. וְהֵנָּה פְּתָאוֹם הִגִּיחַ כִּנְגִּדוֹ צִעִיר עֲרִיב חֲמוֹם מִוֹחַ שֶׁהִחֲזִיק 'תַּפּוֹחַ' בִּידוֹ, וּכְרָאוֹתָיו אֶת הַצִּדִּיק מִתְחַלֵּךְ לִתְמוֹנוֹ הַחֲדוּדָה הַתְּעוּרָה חֲמוֹת בִּקְרִבּוֹ, וְהֵעִיר פָּנָיו כִּנְגִּדוֹ אוֹתוֹ קִדּוֹשׁ, וְהִשְׁלִיךְ אֶת הַתַּפּוֹחַ שֶׁבִּידוֹ הִיטִיר עַל רֵאשׁוֹ שֶׁל הַצִּדִּיק.

הַגִּבְאִי שֶׁלֹּאֵהוּ עִם הַגִּבְאִ"ד הַשְׁתַּוֵּמֶם וְנִבְהַל לִנְוֹכַח הַחוּצָה וְהַעֲזוֹת פָּנִים הַנּוֹרָא, לִפְגוֹעַ כִּי בִּרְבָּה שֶׁל יִירוּשָׁלַיִם וְשֶׁל הַיְּהוּדִים הַחֲדָרִית כֻּלָּה! - אֵךְ בְּהִיטֵט בְּפָנָיו הָרֵב הַתַּפְּלָא לִרְאוֹת שֶׁהַצִּדִּיק מַחֲיִךְ וְשִׁמְחָה, הוּא פָּנָה אֵלָיו וְאָמַר: בְּרוּךְ ה'! בְּרוּךְ ה'!

תִּמְהָ הַמְּלִיחוֹת וְשִׂאֵל, לִשְׁמִיחָה מֶה זֶה עוֹשֶׂה? אָמַר לוֹ הָרֵב, דַּע לָךְ שֶׁעַל כָּל דָּבָר וְדָבָר צָרִיךְ לַהֲדוֹת לַהֶשֶׁם יִתְבָּרֵךְ! וְלִמְצוֹא תְּמִיד אֶת הַחֶלֶק הַטּוֹב וְהַחֲסֵד הַנֶּעֱלָם שֶׁבְּכָל מִקְרָה, חוֹ סְגוּלָה גְּדוֹלָה לַהֲמַתֵּק הַדִּינִים! - אֵף בְּמִקְרָה זֶה דָּן צָרִיךְ לִשְׁמֹחַ וּלְהַדוֹת לַה', בְּרוּךְ הֵשֶׁם שֶׁנִּזְרַק עֲלֵינוּ 'תַּפּוֹחַ' וְלֹא 'אֶבֶן', כִּדְרָכָם שֶׁל הָעֲרִיבִים... שֶׁכֵּן אִם הִיָּה מִשְׁלִיךְ הָאֵבֶן עַל רֵאשִׁי הָרִי יֵשׁ בּוֹה סִכְנָה גְּדוֹלָה, וְעַתָּה נִפְטְרוּנוּ בִּבְיוֹן בִּלְבָד! וּבִגְיָתִיב דִּרְכּוֹ בְּקוֹדֶשׁ, פִּירְשִׁנִּי מֵאִמֶּר הַכְּתוּב (תְּהִלִּים סו, ח) "שׁוֹיִתִּי ה' לִגְדִי תְּמִיד" - גַּם בַּעַת שֶׁנִּרְאָה לְאֹדֶם שְׁהוּא 'לִגְדִי', וְיֵשׁ ח"ו דִּינִים כִּנְגִּדוֹ, צָרִיךְ גַּם כֵּן לִקְלִים 'שׁוֹיִתִּי ה'', שְׁהוּא מִידַת הַרְחָמִים, לִמְצוֹא וּלְגַלּוֹת בְּתוֹכִי 'לִגְדִי' אֶת הַחֲסֵד וְהַרְחָמִים שְׁבוּ. - וּבִכֵּן זֻכִּים לְהִיטֵר תְּמִיד בְּשִׁמְחָה! וְלִקְלִים 'שׁוֹיִתִּי ה' לִגְדִי תְּמִיד', שֶׁתְּמִיד בְּכָל עַתָּה וּבְכָל מִצַּב יִהְיוּ הַרְחָמִים וְהַחֲסִידִים מְצוּיִם אֲצִלּוֹ, ה' הִיא מִידַת הַרְחָמִים, כִּי יִמְתָּקוּ הַדִּינִים בְּשׁוֹרֶשָׁם, אָמֵן.

עבדו את ה' בשמחה!

[פירושיו' שובן 13215]

→ • ←

יודע בשער בת רבים גדול שמחת לבו והכנת נפשו של הרה"ק רבי חיים מאיר מוויז'ניץ צוק"ל בעל "אמרי חיים", [י"ד השבוע עש"ק ט' ניסן], לקראת חג הפסח.

הפסח בעמוד ד' <

סיפורי השגחה פרטית
שנשלחו לעריכת ע"י הקוראים

'שפע האין סוף' ברוך הוא'

מוכרים וידועים שלושת הסיפורים, שנהגו לספר בפרשת החודש בשבת מברכין ניסן, כמו שמובא בשם המגיד מקחניץ זיע"א, ובעל השומרי אמונים נהג לספר ביום כ"א אדר יומא דהילולא קדישא של הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק, והאמת שכל זמן שמספרים סיפורי צדיקים הם מעוררים ומשפיעים שפע לעולם... וידוע שכל מי שמספר השלושה סיפורים הנ"ל מובטח לו שיעשה הפסח בהרחבה גדולה.

אז אני זכיתי לספר את הסיפורים בכ"א אדר ביום היארצייט, עם כל הפרטים בנחת, ועתה בתקופה זו ידוע המצב הקשה השורר בארץ ובעולם שאנשים רבים מפורסים ממקום עבודתם, וכן אנשים עצמאיים נאלצו לסגור את עסקיהם על סוגר ובריה, ואלו שכן עובדים, רובם לא מרוויחים כפי שיצפו להרוויח בעונה זו של השנה...

בקשתי שבזכות אלו המעשיות יתעורר מלמעלה שפע לחג הפסח הבא עלינו ועל כל ישראל לטובה, שכן מצבי הכלכלי דחוק ביותר ועוד מעט וחשבונו הבנק שנמצא בחריגה ונוסף בעורפי תיכף מתקשרים אלי ללכסות את החוב וכסף מגלגל!

למחר היום התקשרתי אל קרוב משפחה שלי לדרוש בשלומו ולשוחח עמו בעניין משפחתי, באמצע השיחה הוא הפתיע אותי בשאלה: "כמה המיוס שלך בבנק?"

באי נעימות השבתי על שאלתו... על אתר הודיע כי הוא מבצע העברה לחשבון הבנק שלי מכיוון שידוע שעתה במשבר הקורונה המצב לא פשוט והוא חפץ לעזור לי... לא מדובר בכמה מאות או כמה אלפים... מדובר בעשרות אלפים שלא היה לי מושג מאין יבוא עזרי, והנה ה' זימן לי בדרך שלעולם לא הייתי מעלה על דעתי, וזה באמת מה שהסיפורים האלו מעוררים, שהמספר והשומע מבין שבורא עולם יצירתי מספיק לספק את צרכינו בדרכים שרק הוא יכול וברגע שאתה מאמין ולו לרגע אחד שה' יכול זה פותח את הפתח להשפיע עלינו את השפע האלוהי...

השפע לא נגמר כאן... דודה אחרת התקשרה ובקשה שאקנה על חשבונה את כל צורכי החג מבלי שבקשתי ממנה... אמרתי לה שאני מסתדר ובעזרת ה' הכל בסדר, אך היא התעקשה שאעשה את הקניות לחג על חשבונה, ולא היא תכעס ותיפגע ממני... בקיצור מה נשאר לי חוץ מלהודות ולהלל ולפרסם את הסיפור ברבים!?

בעל המעשה:ב.ח.

הפענוח לדכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית
פוזנץ ושלוח אל ר' שפחה ספואלס
פסק: 15326517922
א.ו. y.wines@gmail.com

הכשרת והכנת המטבח ב'

(מכתב לוי)

א. משנה מוכתרת שמבשלים עליו אין מועיל בו הגעלה מדינא, לפי מה שנקטו הפוסקים להחמיר דדינו ככלי חרס (מכתב לוי).

ב. תנאי מקדמי אין להכשירו לפסח (מכתב לוי, שו"ת אבן ישראל ד"ט סי' ט"ז, ושו"ת ד"ב סי' ר"ב).

ג. מריח כלים קשה להכשירו כדון, וע"כ ראוי להימנע מלהכשירו, ואם יש צורך גדול יש לעשות שאלת חכם (מכתב לוי).

ד. אם רוצה להכשיר פלטה של שבת, ידליקה, וכשתנא מחוממת היטב יערה עליה מים חמים, ואח"כ יכסהו בנייר אלומיניום עבה, ואם שכח להכשירו מערב פסח יכול לעשות כן בחור"מ שידליקה כשעה ואח"כ יכסהו באלומיניום עבה (מכתב לוי). וי"א שדי להכשירה על ידי חימום הפלטה מעט, ומ"מ עדיף שיחה לו פלטה מיוחדת לפסח (הליכות אבן ישראל).

ה. שם ודקושה לכישי והלכות בשבת שמשמש בו כל השנה לא ישתמש בו בפסח, אלא יקח פח מיוחד לפסח, כיון שקשה מאד לנקותן כראוי מחמת הלכלוך הנדבק בו. ואם שכח לנקות פח חדש, ינקוה היטב, ואח"כ יחפון את הפח, ואותו הצד שעליו מניחים את הסיירים יהא מונח לזמן ממושך על האש, ואח"כ יכסהו בנייר אלומיניום (מכתב לוי).

ו. פסח שמנגנים בו כלי החמץ כל השנה אין להשתמש בו בפסח, אלא יש לייחד מנבות לניגוב כלים מיוחדים לפסח, ואם מגעילן מותר (הליכות אבן ישראל).

ז. ראוי לייחד ספלים מיוחדים לפסח לנטילת ידים, כיון שמתגלגלים כל השנה בין החמץ.

• - **הזהרות לצורך דבר** - •

א. לא יאמר אדם כמה טורח פסח זה, כי רשע מה הוא אומר מה העבודה הזאת לכם, מה טורח זה לכם. ועכשיו אין העולם נוהגין בזה, ויש שלמדו עליהם זכות שאינו נקרא רשע אלא כשאומר כן על הקרבן קרבן פסח שהוא מצוה מן התורה, משא"כ בזה"ש שאומר כן על גודל הזהירות וחומרות יתריות אין איסור בדבר (שו"ת ד"ב סי' תשי"ט).

ב. נכון ללמד את ישראל בהיותן מגעילין ומלבנין את הכלים מפני החמץ, שיכוונו שכמ"כ יבצר הקב"ה יצר הרע והרשעה שהיא הליילת מן הארץ, ובטוחים אנו בהקב"ה להעביר גילולים מהארץ, ומנהג של ישראל תורה היא לגרד שולחנות וספלים ובתלים מפני חמץ חשוד, והשי"ת עיניו פקוחות על כל מעשה בני ישראל עדת סגולתו קדושים בני קדושים אשר כל טרחתם הוא לביעור חמץ כל ימי חודש ניסן, וכמו כן יגרד הקב"ה את כל הנגעים הבאים מס"א ומקטרגים ומכח זה אנו סובלים גלות המר הזה, ובהיות כי כל ענייני טורח של תג המצות הקדוש הוא באהבה ובשמחה לכן צריכין ישראל לשמור עצמן מלב רגז, ומכ"ש שלא יהיה ריב ומצה ומחלוקת ביניהם (קד הישר פרק ט"ז).

ג. כל טורח שאדם מטריח את עצמו לכבוד יי"ש של פסח והוא עיף ויגע בהטורח, ואי בעסק זה הוא הורג כל המזיקים הנקראים נגעי בני אדם, והעוסק בטורח המצוה של ימי הפסח הוא מתקן התקין של העון החמור, ולב יודע מרת נפשו שכמעט אחד מאתנו לא יצול מחטא זה, על כן מוטל על כל אחד ואחד מישראל לחקן מאי דאפשר, והשי"ת ברוך רחמי וחסדיו יקבל מחשבות טובות של ישראל עמו וימחר עלינו לגאולנו (שם פרק ז).

ותעצר המגפה

מעבירין את רוע הגזירה

כאשר ינועו מוסדות תבל וכל העולם כולו גועש ורועש כמרוקחה אודות מחלות שונות ומשונות שמעוררים לפגוע בשלום הצבור, וודאי שצריכים אנו לחשב חשבוננו של עולם ולדעת על מה ולמה עשה לנו ה' על ככה, וכבר ידוע שכל מה שקורה בעולמנו לא בא אלא לעזור את ישראל ולהקיץ נרדמים משנתם לדעת על מה יצא הקצף.

ברור שהדבר הראשון שצריך לעשות בעת הזאת הוא לשוב בתשובה שלימה אל השי"ת, כמו שהיה באנשי ינונה שהעבירו מעליהם את רוע הגזירה רק על ידי שישבו בתשובה שלימה אל השי"ת, כדכתיב (יה"כ ג, ב) "וירא האלקים את מעשיהם, כי שבו מדרכם הרעה, וינחם האלקים על הרעה אשר דיבר לעשות להם, ולא עשה", כי מה יועיל כל הסגולות והתיקונים מבלי עשות תשובה כראוי ותיקון כל המעשים.

ויתן את הקטורת ויכפר על העם

היה זה בשעה שחטאו קורח ועדתו נגד משה ואהרן, ובאותו העת יצא הקצף מאת הקב"ה לכלות בני ישראל, מגפה נוראה התחילה להשתולל בקרב העם ורבים רבים חללים הפילה על ימין ועל שמאל, וכראות זאת משה רבינו ציווה לאהרן הכהן שיקח את המחתה ובתוכה אש מעל המזבח, יניח עליה קטורת ויסובב עמה בתוך הקהל עד אשר תיעצר המגפה, אחרן עשה אכן כדבריו וכדכתיב (במדבר יז, יב) "ויקח אהרן כאשר דיבר משה וירץ אל תוך הקהל והנה החל הנגף בעם ויתן את הקטורת ויכפר על העם, ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה".

וכמו כן איתא בגמרא (שבת פט, ב) שבשעה שעלה משה למרום לקבל את התורה, בתחילה התרעמו עליו המלאכים במאד מאד, ותמונה מה לילדו אשה ביניהם, אך לבסוף נתהפכו אליו ונעשו כולם אוהביו, ולא זו בלבד, אלא שכל המלאכים מסרו לו סודות ורזין מכבשונו של עולם, אפילו מלאך המות מסר לו סוד גדול באותו מעמד, מלאך המות גילה לו על הכח העצום של הקטורת, שבשעה שהמגפה משתוללת בחצוצות והורסת כל חלקה טובה, הסגולה לעצור את המגפה הוא לעמוד בין החיים ובין המתים ולהקטיר מחתות של קטורת והמגיפה נעצרה.

וכן איתא בזהר הק' (ד"ב דף רח"י ע"ב), 'לית לך מלה בעלמא למיתבר לסטרא אחרא בר מקטורת, ולית לך מלה חביבא קמי קודשא בריך הוא קטורת'. עוד מובא שם (דף ר"ט) 'אי רגיל לומר פטום הקטורת צפרא ורמשא הדינן מסתלקין מיניה', ע"כ. ומכאן נהגו לומר את פרשת הקטורת בכל פעם שבא לעולם מכה של דבר ומגפה, (כן מובא באגרת שכתב בעל התניא יי"ע, שבעת זמנן נכון ללמוד בכל ביהמ"ס פרשת הקטורת).

אולם האלשיך הק' בספרו הק' 'תורת משה' בשם הרב בעל העקידה, שהקטורת עוצרת ומונעת את המגפה רק כשחוזרים בתשובה. ומכאן תוכחת מגולה לאדם שפגעה בו מידת הדין, והוא שריו בצרה ובצוקה, שלא יתלה שדבר זה גרם לו או אדם פלוני עשה לו, אלא שיאמין באמונה שלימה שהבורא יתברך שמו עשה לו זאת, כיון שחפץ שיפשפש במעשיו ויחזור בתשובה שלימה, ואז כאשר יבדוק בעצמו מה עליו לתקן, ויחזור בתשובה שלימה, אז תסתלק ממנו מידת הדין ויצא מצרה לרווחה ומאפילה לאור גדול.

וכמו שמצאנו באחי יוסף - שבטי ישראל, כאשר העלילו עליהם והם לא ידעו עדיין שהוא יוסף, לא האשימו את מצרים וכדו', אלא אמרו: 'אבל אשמים אנחנו'.

ואם האדם מפשפש במעשיו ואינו יודע על איזה חטא נענש, ועל מה צריך לחזור בתשובה, ידע שהקב"ה מעניש במדה כנגד מדה, כדאיתא בגמרא (סנהדרין א, ב) שכל מדותיו של הקב"ה מדה כנגד מדה. ולכן צריך לבדוק איזה חטא דומה לאותו העונש ואת הדבר הזה הוא צריך לתקן. ואם עדיין אינו יודע מה עליו לתקן, ילך לגדולי ישראל וישאל אותם על מה צריך לעשות תשובה.

ורק אחרי שיעשה תשובה יכול לעשות כל מיני סגולות להסיר ממנו את חרון אף ה', כי כשה" מעניש הוא כיון שהוא רוצה שהאדם ישוב אליו, וכדברי הנביא (חזקאל לג, א), "אמור אליהם חי אני נאם ה' אלקים אם אחפץ במות הרשע, כי אם בשוב מדרכו וחייה". וכן אנו אומרים (בתפלות הימים הנוראים): 'כ' לא יחפון במות המת, כי אם בשוב מדרכו וחייה', ומה בצע שיעשה סגולות טרם שישוב מחטאתו אשר חטא.

וכמו שמסופר שאיש אחד שמע מרב העיריה שלו, על סגולת תניית מעשר שזו סגולה לעשירות, וכמו שאמרו בגמרא (שבת קט"ז, א): 'עשר' - בשביל שתתעשר! נכנסו הדברים ללבו והפריש מעשר מכל רווחיו לצדקה, אך לא התעשר. כשראה שהסגולה של תניית מעשר לא הועילה לו נשבר לבו בקרבו, והתחיל לבכות לה' ועשה תשובה, ואחר כך התעשר. בא אליו חבירו ושאלו האם בזכות תניית המעשר זכית לעשירות? ענה לו, אכן כן הוא הדבר! אך מקודם צריך גם לבכות לה' ולעשות תשובה, ואז מעשר הוא סגולה לעשירות.

להקפיד על תפלה בצבור

יחד עם זאת מעורר רבינו הגה"צ שליט"א את הציבור הקדוש ומרעיע על זה ביותר, כי בימים טרופים אלו מחויבים לעשות כל טעדיק וכל מיני השתוללות בכדי להתפלל שלוש תפילות בציבור, וכ"ש שלא לדבר בעת התפילה, ואפילו מי שבימים חתיקונים לא נוהג בזה כל צרכו, אבל בימים אלו שמנת המגיפה משתוללת במחוזותינו מוטל החובה על כל אחד ואחד להרבות זכויות ולהתפלל במניין דייקא, (מכון שא"ל)

שעל פי ציווי התפילה אסור להם להתחיל בין הברית צריכים לשאול מזה תוראה כיצד עליהם לנהוג.

התפילה בציבור הוא כחוד מונו, זה שומר ומגין על האדם מכל מיני צרות ומרעין בישין, ומרחיק ממנו ומכל בית ישראל כל מיני חולי וכל מיני מדרה הבאים וממשמשים בעולם, וכאשר מתפלל בציבור הוכנת עומדת לו להציל, ומי הוא זה אשר אינו מחפש זכויות בימים האלו כאשר ינועו מוסדות תבל, תרעד הארץ ותרגש ומחדדים אימה, ובוודאי שתעמוד לנו הזכויות האלו לעבור את התקופה הסוערת הזאת תוך שלום ושלווה וזוכה מהרה לראות בנחתן וישועתן של ישראל, שהלא בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאול.

טיב הקהילה

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו שליט"א

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

יבואו טהורים ויתעסקו בטהורים

פְּרִים שְׁפֵטִינִי - מאחר שחבר בית מקדשנו ואין לנו קרבנות לכפר אמרו ישראל רבש"ע בזמן שבית המקדש קיים היינו מקריבים קרבן ומתכפר לנו ועכשיו אין בידנו לא בית המקדש ולא קרבנות, הבטיחם הקב"ה ואמר להם על ידי לימוד פרשת הקרבנות יעשה כאילו הקריבו קרבן ככתוב ונשלמה פרים שפתינו - כל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה וכן על זה הדרך בכל הקרבנות. באשר אנו עומדים בשערי החודש הראשון לחודשי השנה בו ערוכים ואמורים או להקריב את קרבן פסח, כמובא בכמה מקומות בש"ס כי הזמן והעת הזאת מסוגל ביותר לגאולתנו השלימה כשם שהיתה אז הגאולה הראשונה כך גם תהיה גאולתנו האחרונה באמרם - בניסן נגאלו בניסן עתידין ליגאל' ועצן שנאמר: הן גאלתי אתכם אחרית כראשית' והוא החודש אשר ישועות בו מקיפות.

על כן היתה דרכם של בני ישראל לאורך כל משך שנות גלותם - להשתוקק כל ימי פרוס הפסח להקריב קרבן הפסח והיו אף כנהגם של כמה מאנשי ציון היקרים אשר הגדילו לעשות עד שהלכו למוכרי הצאן וסיכמו ביניהם שיניח עבורו צאן מהודר ומובחר שלם ותמים לצורך קרבן פסח, באם יוכל לביאת גואל עד ערב פסח יהיה לו תיכף ומיד צאן לפסח - מרוב אמונתם ורצונם ותשוקותם לעשיית המצוה של הבאת הקרבן השתדלו להיות מוכנים בפועל לעבודתו.

ראשון הוא לכם

מפורסמת וידועה היא המחלוקת על זמן ושעת בריאת העולם לדברי רבי יהושע - בניסן נברא העולם, ולדברי רבי אליעזר - בתשרי, הרבה קולמוסים נשתברו בעניין בכדי ליישב את הסתירה ביניהם כי הרי לא יתכן שיטת שניהם נכונים כאשר העולם נברא רק בזמן אחד מסוים ולא בשתי זמנים, ולפי דרכנו נבאר באשר ששתי הדרכים אמת ואלו ואלו דברי אלוקים חיים - לעולם בפועל בתשרי נברא העולם ואכן אז הם ימי הרת עולם בהם נקבעים סדרי ימות השנה לטב ולמוטב כאשר מתפללים ומתחננים בימי הרצון והתשובה.

אמנם בפנימיות העניינים יש לומר כי הנה הבריאה נחלקת לשני חלקים כפי אשר נמצאים ב' מהלכים בעבודת ה' - דרך היראה והאהבה, ואכן ישנם שני ראשי שנה - ירח האיתנים - תשרי מסמל על מידת הדין המעורר ליראה, אף עבודת בני ישראל נעשית אז באופן היראה והרעדה כעבד לפני רבו בתפילות וסליחות, בתשובה ובתחנונים לחן ולבקש על נפשותינו.

לעומתו חודש האביב - ימי ניסן הם ימים המעוררים את האהבה כאשר כל הבריאה מעוספת בהתחדשות, על כן חודש ניסן בכלל וימי הפסח בפרט הינם ימים המיועדים לשבח ולהודות לפני מי שאמר והיה העולם כפי אשר יסד הפיית ביוצרות לשבת החודש 'הינם ימים המבורכים' ואכן כל סדר ההגדה מיוסדים על הדרך לתת שבח והודיה להשם יתברך על רוב הניסים שעשה ועושה עמנו.

ויהי' שבזכות ציפיינו ותקוותנו לגאולה השלימה נזכה לקיום דברי הפסוק בשרי השירים המעורר בפסוקיו את האהבה בין ישראל לאביהם שבשמים ונאמרת בחג הפסח - 'עַתָּה נִקְמֵי הַגָּזֵעַ וְקוֹל תְּהוֹרֵי נֶשְׁמָע בְּצֶאֱרָצְנִי' - זהו קולו של מלך המשיח שיתגלה במהרה אמן.

ככלות בנין והקמת המשכן וגמר סידור ומשיחת כליו בשמן הקדוש נכנסים אנו אל ספר 'תורת כהנים' המתחלת בפרשתנו 'פרשת ויקרא' בו מפורטים בתורה את כל סוגי הקרבנות וסדר עבודתם והקרבנות משור פר ושה ועד לתורים בני יונה ומנחת עני, לעשות נחת רוח ליצורנו שאמר ונעשה רצונו כפי הנאמר על הפסוק 'ירח ניוחו לה' - נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני ואחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון את ליבו לאביהם שבשמים.

ויקרא' - לשון חיבה

על לשון הפרשה בראשיתו 'וַיִּקְרָא אֱלֹמֶשֶׁה' פירש רש"י 'לכל דברות ולכל אמירות ולכל ציוויים קדמה קריאה לשון חיבה' - לשון שמלאכי השרת משתמשים בו', כי הרי בהמשך הפסוק נאמר וַיִּדְבֹּר ה' אֶלְיִי וּכְיָדְעוּ שְׂדֵיבֹר לִשְׁוֹן קֶשֶׁה הָיָה עַל כֵּן הַקִּדִּים הַמְּקוּם לִקְרָא לוֹ בְּלִשׁוֹן חֵיבָה ו'ויקרא' - לשון שמלאכים ושרפים משתמשים בהם. בדרך רמז יומזון הדברים על הדרך בו נתן את ילדי ישראל לתורה לעבודה וליראת שמים על ידי שמתחילים ללמוד עמהם בהיותם בני חמש למקרא את סדר פסוקי 'ויקרא' בדווקא כנאמר המדרש: אמר רבי אסי מפני מה מתחילין תינוקות בתורת כהנים ואין מתחילין בבראשית אלא מפני שהתינוקות טהורין והקרבנות טהורין יבואו טהורים ויתעסקו בטהורים, וכי אין וכיצד היא הדרך להתחיל איתם, זה אתי לאשמעין - על ידי הדיבור וההתעסקות עמהם בדרך ולשון חיבה בדומה למלאכי השרת, כשם שאיתא בזהר הקדוש 'אנן בחביבותא תליא מלתא' היינו בבחינת האהבה.

לאהבה את שמך

כי בכדי שנצליח להאהיב עליהם את דברי התורה שלא יהיו חס וחלילה הבנים והתלמידים כתינוק הבורח מבית הספר יש בכוחנו לעשות על ידי שצארה להם פנים צהובות ושמוחת - נערוך את דברי התורה כשולחן הערוך לפנינו אז יראו שהתורה חביבה ומתוקה מדבש ונפוח צופים ויגרם להם לאהבה והתמדות התורה בכל ימי שני חיייהם והעיקר שיעשה הדבר מיד בריש התחלת דרכם והכרתם את עצם הלימוד בכדי שתהא ההשפעה עליהם לעולם כעין ששינוי 'הלומד ילד דומה לדין כתובה על נייר חדש' - שאז הוא זמן ראוי להכניס ולהחדיר בלבבם הרך את כל מה שחפצים, כמו הענין שהשתבחו גדולי עולם והעידו על מה שלמדו בנערותם 'גירסא דניקוטא' - נחקק בראשם ולא נשכח לעולם, אכן על כן תיכף בהיכנסם לעולמו של תורה מתחילים עמהם בדברי נועם וחיבה.

וכן הוא אצל כל אדם אשר מתנהג עם סובביו באהבה גורם להאהיב את שם הבורא בעולם וניכר שהוא אוהב אף למעלה כדאיתא באבות: כל שרור הבריות נוחה הימנו רוח המקום נוחה הימנו וכל שאין רוח הבריות נוחה הימנו אין רוח המקום נוחה הימנו, וכך הוא גם כן אהבת המקום אלינו בדרך חיבה כנאמר מפי הנביא 'נִפְלְאָה לֹא תוֹסִיף קוֹם בְּתוֹלֵת יִשְׂרָאֵל' כלומר גם אם נפלנו לעומק הגלות עדיין מצפה לנו אבינו שבשמים אשר רוצה בתקומתנו השלימה במהרה.

בניסן עתידין ליגאל

ידוע היא הדבר שהקריאה מעוררת את הזמן, בעוד שעוסקים אנו בלימוד דיני עשיית הקרבנות ובכך אף מקיימים בזה 'נִשְׁמָע' בלימוד

פרשת ויקרא

ג' ניסן תש"פ

המסגרת לראשון ומוצ"ש

זמן דרשנות ומוצ"ש

הדר"ג 6:20

מוצ"ש 7:33

ר"ת 8:13

סוף זמן קריאת שמע וחפלה

סוף"ש א' 9:02 סוף"ת א' 10:16

סוף"ש ב' 9:38 סוף"ת ב' 10:40

השבוע עוברים לשבוע קיץ

גילן מס:

508

טיב המערכות

אם זכנה המשיח

רבי נחמן מברסלב ויע"א אמר שהעולם טועה בשני דברים: העולם אומרים שצדיק אינו יכול להיכשל בחטא, ואינו נכון, כי גם צדיק יכול להיכשל בחטא, ואפילו חבי יכול להיכשל ולחיות צדיק, ועוד טועים העולם ואומרים שאדם שנשכח בחטא אינו יכול לחזור בתשובה ולתקן את חטאו, וגם זה אינו נכון, כי אפילו אם אדם טעה וחטא חזר, אנפ"כ הוא יכול לשוב בתשובה ולתקן את חטאו ולחיות צדיק נבחר, ואם אדם מאמין שיכול לקלקל תאמין שיכול לתקן.

זה עתה הוצאת את חמשי ויקרא, שעלי אמר חז"ל: 'יבאו טהורים ועסקו בטהורים', ובפרשה זו כל אחד מקבל דרך תשובה ותקון לחטאיו, בין אם פשוט ובין אם גדול, ואחד מהדברים שאפשר ללמוד מפרשתנו הוא מה שאמר חז"ל: 'אל תאמין בעצמך עד יום מותך', ומכאן אנו למדים שדברים אלו לא נאמרו רק לפשוטי חכם, אלא אף לגדולים, וכך כתוב בפרשה, 'אזא הכון המשיח יחטא, וכן אשר נשיא יחטא, והדברים מבחילים חרי מדי' כאן באנשים המדמים ביותר, ובכל זאת אמרת התורה שגם הם עתידים לחטא.

דבר זה יכול לשמש חיזוק לכל אחד מאיתנו, כי כל אחד יכול לישלר לפעמים, כמו שאמר שלמה חמ"ל אין אדם צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא, ובאשר אדם חוטא עליו לשוב מיד בתשובה שלמה, אלא שאנו מגיע חבול דבר ומסיתו בדבריו כאמור, איך שווה כלם, איזה אדם שפל אדם שחטא, אין לך דרך תשובה, ואת החטא שלך אי אפשר לתקן, ועוד כהנה וכהנה דברים שהם חזקים ותגמור תאמת, ותפקידו הוא להחזיר ולתתוק באמונה בבורא ומחירו הקדוש, שאמרת כי כל אחד עתיד לחטא, אפילו נשיא ואפילו הכון המשיח, ובכל זאת יש תקוה, יש דרך לתקן את החטא, וחי שלא לישלר לייאוש כי זה בדיוק מה שרוצה הבעל דבר, אלא מיד להתעורר מן החטא ולקום בדרך התשובה, ולהאמין שהקב"ה מקבל את התשובה, כי אם אדם מאמין שיכול לקלקל תאמין שיכול לתקן.

(ע"פ טיב ודעה - ויקרא)

זמני קבלת קהל בבית מורנו ורבנו שליט"א אך ורק בתא קולי שמספרו

שימו לב
מספר חודש

05341-00024

טיב
ההודעות

ח"ר הוועדה הרוחנית: ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

YOUR FREE AD HERE! Send your artwork to mitzvos@ramapost.com to secure your ad space.

ר. דניאל דהן
סופר ס"ת"ם מוסמך

Rabbi Daniel David Dahan, Sofer Stam
Tel: 646 387 5683. Email: Sofersogood4@gmail.com
Checking, writing, and sale of Sefer Torah, Tefillins,
Mezuzot, and Megillot. ✪ SAME DAY SERVICE ✪

ROCKLAND TRANSFERS CAR SERVICE

- ♦ Airport car service (departures and arrivals)
- ♦ City to City
- ♦ Per Hour Hire
- ♦ School (out-of-town) Drop-off and Pick-up
- ♦ Reliable and Safe
- ♦ Fixed Rates
- ♦ No Added Fees
- ♦ Credit Cards Accepted

Easy
Booking
Online

Reserve Online
www.RocklandTransfers.com
Call / Text
(845) 288-8888

35+ Years

OF SERVING THE COMMUNITY

- ♦ WILLS & TRUSTS
- ♦ ELDER LAW
- ♦ PROBATE
- ♦ TRUST ADMINISTRATION
- ♦ HALACHIC WILLS
- ♦ TAX PLANNING
- ♦ MEDICAID PLANNING
- ♦ ESTATE PLANNING
- ♦ SPECIAL NEEDS PLANNING
- ♦ ASSET PROTECTION

Emanuel Haas, Esq.

Ari J. Zaltz, Esq.

Haas & Zaltz, LLP

845.425.3900

INFO@HAASZALTZ.COM | WWW.HAASZALTZ.COM
2 PERLMAN DR | STE 301 | SPRING VALLEY, NY 10977

As an independent agency we shop several companies to find you the right coverage and the right price.

Wise Men Insurance Services
support@wisemeninsurance.com
Ph 845-579-2978 Fax 845-231-6224

TODD ROSENBLUM

rosenblumarchitecture.com

845.364.0337
914.522.6793
todd@adaparch.com

200 East Eckerson Road
Suite 230 E
New City, NY 10956

CHEVRA L'BITACHON
OF ROCKLAND COUNTY

Chevra L'Bitachon is a community security organization which trains and manages members of the community to become guards for their own shuls and mosdos as well as other security related resources.

For more info, please contact us at info@clbrc.org
or call/whatsapp **845.704.1205**
(add us to whatsapp to see our regular security related updates)

DJ KAEJ

FOR ALL YOUR SIMCHA NEEDS!

347.618.5028
bookings@djkaj.com

FIRST CLASS
LEASING

TELETECH
SECURITY & COMMUNICATIONS

POMONA
ENTERPRISES CORP.
Custom Home Builders
845-354-0018

www.POMONAENTERPRISES.com

UNLIMITED ISRAEL
ON ISRAEL'S MOST RELIABLE NETWORK

P: 845-371-9800

SUBSCRIBE ONLINE!

FILL OUT THE ONLINE FORM TO SUBSCRIBE:
RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH

בס"ד

Ramapost offers a weekly printed subscription to the following Divrei Torah:

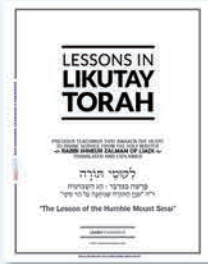
Please fill out the online form at RAMAPOST.COM/SUBSCRIBE-DIVREI-TORAH to subscribe. We ask that your free printed divrei torah be picked up every Friday at our Monsey (Rt 59) or Wesely Hills/Pomona location.

Meoros Hatzadikkim
Dvar Torah & Weekly Yahrzeits (English)
Ramapost.com/meoros-hatzadikkim

Sichat Hashavua
(Hebrew)

Likutay Torah
(English)

Oneg Shabbos
(English)

Hitkashrut
(Hebrew)

Ohr Chaim
(Hebrew)

Torah Wellsprings
R' Elimelech Biderman (English)

RAM HATORAH
Compilation of Divrei Torah
Ramapost.com/ram-hatorah

ENGLISH
DIVREI TORAH

TIV HAKEHILA • SHVILEI PINCHAS • AREIVIM • ANFEI EREZ • MIZMOR L'DOVID • PENINIM • KINDER TORAH • PARSHA PSHELTEL • RAV BRAZIL

RAM HATORAH is a free weekly compilation of divrei torah that is organized, printed and distributed by Ramapost to hundreds of readers. You can view/download past and present editions at

RAMAPOST.COM/RAM-HATORAH. טיב הקהילה • שבילי פנחס • דברי חזק והתעוררות • חוט של חסד • המברך • דברי שי"ח

FOR MORE INFORMATION PLEASE CONTACT MITZVOS@RAMAPOST.COM

RAMAPOST
MARKETING | DESIGN | PRINT | MAIL

info@ramapost.com | www.Ramapost.com

P: 845.369.9600 | F: 845.369.9601

382 Route 59 Suite 264, Airmont, NY 10952

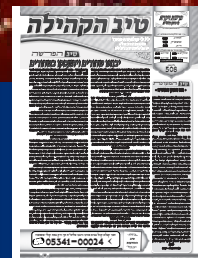
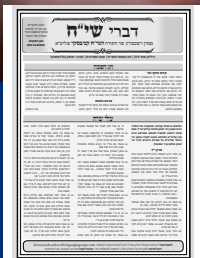
ג' ניסן תש"פ • 28 ניסן 2020 • מאנסי: הדלקת נרות - 6:58 • מוציש"ק - 8:30 (דקות 72) • Vo. 2 | Issue 26 | No. 75 • בסייד

רס התורה

דברי תורה מודפסים ומופצים בחופשיות על ידי ראמפוסט

"בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך"

פרשת ויקרא

טיב הקהילה • שבילי פנחס • חוט של חסד • המברך • דברי שי"ח

דברי תורה
עברית